

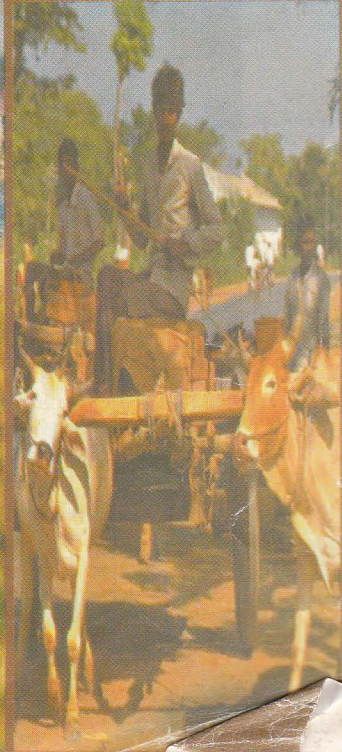
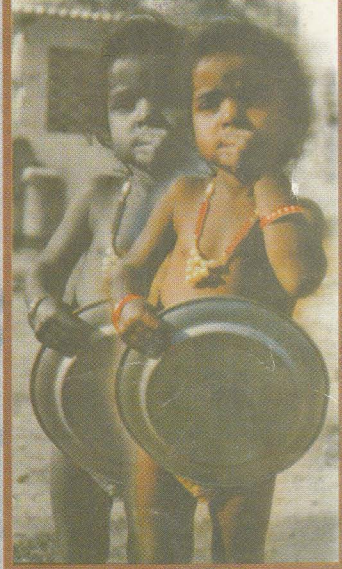

ஷெச்சம்

தை - மாசி, 2003

விலை 40=

விடுதலைப் புலிகள் கலை, பண்பாட்டுக் கழகம்

போரும் போராட்டமுமாகிய ஈழத்தமிழர் வாழ்வின் புலப்பாடுகளாக எமது வெளியீடுகள்

வெளிச்சம் சிறுகதைகள்

ஈழத்தின் 15 படைப்பாளிகளின்
வெளிச்சத்தில் பிரசுரமாகிய
தேர்ந்த சிறுகதைகள்
விலை ரூபா 100.00

வெளிச்சம் கவிதைகள்

மூத்த கவிஞர்கள் முதல்
புதிய இளைய தலைமுறைக் கவிஞர்கள்
வரையான 55 பேரின் கவிதைகள்
விலை ரூபா 100.00

வாசல் ஒவ்வொன்றும்

போராட்ட வாழ்வின்
மெய்ப்பகுதிகளாகவும் போர்
வாழ்வின் அனுபவ வெளிப்பாடுகளாகவும்
அமைந்த 19 படைப்பாளிகளின் சிறுகதைகள்
விலை ரூபா 175.00

ஆனையிறவு

தமிழீழ விடுதலைப்
போராட்டத்தின்
ஒரு முக்கிய நிகழ்வாகவும்
விடுதலைப்புலிகளின் வீரம் செறிந்த
போராட்டத்தின் வெற்றிச்சின்னமாகவும்
அமைந்த ஆனையிறவு வெற்றியைப்பேசும்
கவிதைகள்
விலை ரூபா 125. 00

வெளிச்சம் பவழ இதழ்

போரும் போராட்ட வாழ்வுமாக
அமைந்த தமிழீழத்திலிருந்து பன்னிரண்டு
வருடங்களாக வெளிவந்துகொண்டிருக்கும்
வெளிச்சம் சஞ்சீகையின் 75 ஆவது
சிறப்பிதழ் தேசியத்தலைவர் பிரபாகரன் அவர்கள்
முதல். தமிழினத்தினதும் தமிழகத்தினதும் பல
படைப்பாளிகள் பலரும் எழுதியுள்ள
படைப்புக்களை தாங்கி 300 பக்கங்களில்
விரிந்த சிறப்பிதழ்
விலை ரூபா 300.00

வாசல் ஒவ்வொன்றும்

தமிழகத்தில்
வெளியிடப்பட்டிருக்கும்
இரண்டாம் பதிப்பு இந்தியா
விலை ரூபா 60. 00

செம்மணி

செம்மணி புதைகுழிகள்
தமிழரின் வாழ்விலும் வரலாற்றிலும்
ஏற்படுத்திய உணர்வுகளை
வெளிப்படுத்தும் 24 பேரின் கவிதைகள்.
விலை ரூபா 50.00

முத்தமிழ் வீழா மலர் 1991

விடுதலைப்புலிகள்
கலைபண்பாட்டுக்கழகம் நடாத்திய
முத்தமிழ் விழாவையொட்டி
வெளியிடப்பட்ட சிறப்பு மலர். ஈழத்தின்
அறிஞர்கள், படைப்பாளிகள்
பலரும் தம் படைப்புக்களை
இம் மலரில் முன்வைத்துள்ளனர்.
விலை ரூபா 200.00

முத்தமிழ் வீழா மலர் 1992

அழகிய ஓவியங்களுடன்
ஈழத்தமிழர் வாழ்வினதும்
போராட்டத்தினதும் வெளிப்பாடுகளைப்
பேசும் கட்டுரைகள், கவிதைகள், சிறுகதைகள்
போர்க்காலப் பதிவுகள் எனப் பலவற்றையும்
ஒருங்கிணைத்து உருவாக்கிய மலர்
விலை ரூபா 300. 00

விடுதலைப்புலிகள்
கலை, பண்பாட்டுக்கழகம்
நடுவப்பணியகம்
நாலாம் வட்டாரம் புதுக்குடியிருப்பு,
முல்லைத்தீவு,
தமிழீழம்.

வெளிச்சம்

கவிதைகள்

மாலிகா	03
புதுவை இரத்தினதுரை	11
கல்வயல் வே.குமாரசாமி	12
சந்திரா	17
துன்னாலை செல்வம்	21
கௌஷீதகி	32
ஆத்மரிஷி	34
தமிழ்மாறன்	39
சுதாமதி	46
தானா விஷ்ணு	51

ஒளிப்படம்: விடுதலைப்புலிகளின் புகைப்படப்பிரிவு

சிறுகதைகள்

ஆதித்தநிலா	05
ந.சத்தியபாலன்	13
அ.இரவி	18
த.ம.சேந்தன்	35
ஆதிலட்சுமி சிவகுமார்	41
முல்லை யேசுதாசன்	52

மொழிபெயர்ப்புகள்

நோக்காணல்

முல்லைக்கோணேஸ்	47
----------------	----

களவெளிப்பாடு

மலைமகள்	30
---------	----

மொழிபெயர்ப்புகள்

வின்சென்ட் பூளோரன்ஸ்	24
விழிமைந்தன்	43

கட்டுரைகள்

ஞாயகன்	08
செ.கிருஷ்ணராஜா	44

துலைவரசல்

இதழ் 81

தை-மாசி, 2003

சமாதானத்துக்கான உண்மை உழைப்பு

சமாதானப் பேச்சுவார்த்தைக்கான சூழ்நிலைப் பிறப்பாக்கியான புரிந்துணர்வு உடன்படிக்கை செய்யப்பட்டு ஒருவருடம் முடிந்துவிட்டது. பேச்சுவார்த்தையின் ஐந்துகட்டங்களும் நடந்தேறிவிட்டன. இந்த நிலையில் சமாதானம் குறித்தும் தீர்வு குறித்தும் அமைதி குறித்தும் மக்களிடம் நன் நம்பிக்கைகள் தோன்றியிருக்க வேண்டும்.

ஆனால், உண்மை நிலைமையும் யதார்த்தமும் வேறாகத்தானிருக்கிறது. சமாதான முயற்சிகளுக்கான முன்னேற்பாடாகவும் வழிதிறத்தலாகவும் செய்யப்பட்ட புரிந்துணர்வு உடன்படிக்கையே இன்னும் சரியான முறையில் அரசினால் நடைமுறைப்படுத்தப்படாமல் பல இடைஞ்சற்பாடுகளை ஏற்படுத்திக்கொண்டிருக்கிறது. அத்தோடு அந்தவுடன்படிக்கையில் எட்ப்படாதிருக்கும் விடயங்கள் பல பேச்சுவார்த்தையின் வளர்ச்சி நிலையில் புதிதாகச் சேர்த்துக்கொள்ளப்படவேண்டும். அதற்கான புதிய வரைபொன்று தேவையென்ற நிலையும் தோன்றியுள்ளது. அப்படியானால்தான் சுமுகமான பேச்சு நகர்வதற்கும் சூழ்நிலை அமைவதற்கும் ஏதுவாகும்.

நீண்டகால யுத்தத்தையும் அரசியற்பிரச்சினையையும் தீர்வுக்குக் கொண்டுவருவதாயின் அதற்கான அர்ப்பணிப்புமிக்க செயற்பாடுகளும் புதிய சிந்தனையும் தேவை. புரிந்துணர்வுடனான நெகிழ்ச்சி மனப்பாங்கு அவசியம். சமாதானத்தை முன்னெடுக்கும் தரப்பிலொன்றாகிய அரசாங்கமும், சமாதானத்தின் இணைந்த பங்காளிகளான சிங்களத்தர்ப்பும் இதுவரையில் இதற்கான பரந்த செயற்பாடுகளெதையும் மக்களிடம் மேற்கொள்ளவில்லை என்றே கூறவேண்டும்.

ஆனால் இத்தேவையின் அவசியத்தையுணர்ந்து, அதனை வலியுறுத்தி, அதை மக்களிடம் பரவலாக்கும் செயற்பாடுகள் தொடர்ந்து விடுதலைப்புலிகள் தரப்பால் முன்னெடுக்கப்பட்டு வருகின்றன. இச்செயற்பாட்டின் தொடர்ச்சியாக விடுதலைப்புலிகள் கலை, பண்பாட்டுக்கழகம் திருகோணமலையில் கலைப்பரிவர்த்தனை நிகழ்வொன்றினை நடத்துகின்றது.

சில மாதங்களின் முன்பு யாழ்ப்பாணத்தில் நடாத்தப்பட்ட “மானுடத்தின் தமிழ்க்கூடல் 2002” நிகழ்வைப்போன்று இந்த நிகழ்ச்சியும் சகலதரப்பினரையும் இணைத்து தமிழ்மக்களின் உணர்வையும், உண்மைநிலையையும் பேசவிருக்கின்றது.

தமிழகத்திலிருந்து சிறப்பாளர்களாக வந்து கலந்துகொள்ளவுள்ள இசைக்கலைஞர்களுடன் நமது தமிழ், சிங்கள மொழிச் சமூகங்களைச் சேர்ந்த முன்னூறுக்கும் மேற்பட்ட கலைஞர்கள் பங்குபற்றும் இந்த நிகழ்வில் இசை, நடன, நாடக வெளிப்பாடுகளுடாக விடுதலைக்குரல் முன்வைக்கப்படுகின்றது. நியாயக்குரல் பேசப்படுகின்றது. உண்மை முகம் காட்டப்படுகின்றது.

சமாதானத்துக்காக எத்தனை ஆர்வத்துடனும் முழு ஒத்துழைப்போடும் தமிழ்மக்களும் விடுதலைப்புலிகளும் பாடுபடுகிறார்கள் என்பதற்கு இந்த நிகழ்வுகளெல்லாம் ஒருவகையில் சான்றுகளாகின்றன.

மானுடநேயத்தோடு, பரஸ்பர புரிந்துணர்வோடு சமாதானத்தை நோக்கி நகரவேண்டுமென்பதின் தெளிவும் உறுதிப்பாடும் தான் இவ்வாறான செயற்களத்தை விரிக்கின்றது. இதில் முழுமையான அர்ப்பணிப்புடன் விடுதலைப்புலிகள் பாடுபட்டிருந்தார்கள் என்பதை நிச்சயம் வரலாறு சொல்லும். அதற்கு இவையெல்லாம் இன்று ஒரு சாட்சியமாக நிகழ்ந்தேறுகின்றன.

விதானமும் அமைப்பும்

ஆசிரியர் குழு

ஒலியங்கள்

**அ.மாற்கு
கிக்கோ
கோ.சி.கலைக்கத்திர்**

உட்க வடிவமைப்பு

சோபிதன்

அச்சுப்பதிப்பு

**நிலா பதிப்பகம்
யாழ்ப்பாணம், கிளிநொச்சி**

வெளிச்சம்

**விடுதலைப்புலிகள்
கலை, பண்பாட்டுக்கழகம்
நடுவப்பணியகம்
தமிழ்மும்.**

**கடிதங்கள், படைப்புகள்
பற்றிப் தொடர்புகளுக்கு**

வெளிச்சம்

**விடுதலைப்புலிகள்
கலை, பண்பாட்டுக்கழகம்
நடுவப்பணியகம்
புதுக்குடியிருப்பு.**

வெளிச்சம்

**விடுதலைப்புலிகள்
கலை, பண்பாட்டுக்கழகம்
யாழ்ப்பாணம், கிளிநொச்சி
பொற்பதிவிதி, கோண்டாவில்.**

பூச்சூடி வடிவபார்க்கின்றனர்
எல்லோரும்.
என்னால் இயலவில்லை.
என் பிஞ்சுப்பிள்ளையின்
குருதியுறைந்த தெருவில் நின்று
எப்படிக் கூத்திட முடியும்?
உறவுகள் அவலமுற்றிராடிய
நாட்களை மறந்து
எப்படி சட்டெனப் பாட முடியும்?
கணத்த சப்பாந்துக்களின் கீழே கிடந்தும்
பூக்கும் செடியல்ல நான்.
ஊரில் உலகமும்
அனுமதி வேண்டுமெனும் அதிகாரக்குரலிடை
என்பாட்டும் இருக்க வேண்டுமா?

முடியாது என்னால்.
முகமாவைக்கு இப்பால்வரும்
ஒவ்வொரு தடவையும்
பூச்சூத் திணறுகிறது.
அன்னிய சித்சொன்னில்
களவாக காலடி வைப்பது போலிருக்கிறது.
வந்து போவதால்
இந்த வாழ்வை ஏற்றுக் கொண்டதாக
எண்ணவேண்டாம்
வெட்கத்தைவிட்டுச் சொல்கிறேன்
அரையில் ஆடையவிழ்ந்து விழ
உள்ள வருவதால் உணர்கிறேன்.
எப்படி இங்கிருப்பது? என்றதும்
'ஏன் நாங்களிங்கிருக்கவில்லையா
நீ மட்டும் என்ன உசத்தி' என்கிறான் ஒருவன்.
அவனால் முடிகிறது
என்னால் முடியவில்லையே.
இரண்டொருத் தாய்!
உன் வாய்க்கால் நீரில் குளித்தபடி வாழ்வீவன்
முள்ளகன்று என்முற்றும் சிரிக்கும்வரை
பின்வருவீவன் பாடியபடி.

எந்தவித அழுத்தங்களும்மின்றி, எந்தவித ஆதிக்கமுமின்றி, சமத்துவத்தின் அடிப்படையில், நீதியின் அடிப்படையில் நிபந்தனையின்றிப் பேச்சுக்களில் பங்கு கொள்ள நாம் என்றும் தயார்.

எமது கொள்கையை, எமது நிலைப்பாட்டை, எமது தேசியப்போராட்டத்திற்கு ஆதாரமான அடிப்படைகளை சிங்கள அரசிற்கும், உலகிற்கும் எடுத்து விளக்கப் பேச்சுவார்த்தைகள் வாய்ப்பளிக்கும்.

நாம் இனத்துவேஷிகள் அல்லர். போர் வெறிகொண்ட வன்முறையாளர்களும் அல்லர். நாம் சிங்கள மக்களை எதிரிகளாகவோ, விரோதிகளாகவோ கருதவில்லை. நாம் சிங்கள தேசத்தை அங்கீகரிக்கின்றோம். சிங்களப் பண்பாட்டை கௌரவிக்கின்றோம். சிங்கள மக்களின் தேசிய வாழ்வில் அவர்களது சுதந்திரத்தில் நாம் எவ்விதமும் தலையிட விரும்பவில்லை.

நாம் எமது வரலாற்று தாயகத்தில் ஒரு தேசிய மக்கள் இனம் என்ற அந்தஸ்துடன் நிம்மதியாக, சுதந்திரமாக, கௌரவத்துடன் வாழ விரும்புகின்றோம். “எம்மை நிம்மதியாக வாழவிடுங்கள்” என்பதுதான் எமது மக்களின் எளிமையான அரசியல் அபிலாசை. இந்த நியாயமான நீதியான, நாகரிகமான எமது மக்களின் வேண்டுகோளைச் சிங்கள அரசு எப்பொழுது அங்கீகரிக்கின்றதோ அப்பொழுதுதான் ஒரு நிரந்தர சமாதானமும் தீர்வும் ஏற்பட வாய்ப்பு உண்டு.

”

**நியாயமான வேண்டுகோள்
அங்கீகரிக்கப்படும்போது
நிரந்தர சமாதானம் தோன்றும்**

என்ன இருக்கோ தெரியாது. அப்பாவியள் போல கொக்.... கொக்...
எண்டு எங்களைப் பார்த்துச் சிரிப்பினம்.

பொறுத்துப் பொறுத்துப் பார்த்துப் போட்டு பிருதுவி
ஒரு நாள் கேட்டாள்,

‘மாஸ்ரர் கரடி பிடிக்கிறது சரி மாஸ்ரர்..... கரடன் பிடிச்சா
என்ன செய்யிறது’
‘கரடன்....’

மாஸ்ரருக்கு கணப்பொழுது அவள் கேட்டது
விளங்கேல்ல.

‘அது என்ன கரடன்.....’

‘மாஸ்ரர் கரடி எண்டு பிள்ளையள மட்டும் சொல்லிக்
கொண்டிருக்கிறியள். கடுவன் - பேடை மாதிரி கரடி - கரடன்.....’

அவள் விளக்கம்
புரிய வாத்தி வாய் பிளந்து
தலையைத் தொங்கப்போட்டுக்
கொண்டு சிரிச்சுப்போட்டு,

‘அது தானே....
ஓ...கரடனும் பிடிக்கும்
பிள்ளையள்’.

வாத்தியின் சமாளிப்பு
ஒரு பக்கத்தை மட்டுமே
வாத்தி பார்த்துக்
கொண்டிருந்தது எண்டதை
அப்பட்டமாய் வெளிப்
படுத்தியது.

வாத்தி ஒரு
மாதிரியாச் சமாளிச்சது.

‘சரியாச்
சொன்னாய் பிள்ளை! நீ
சொல்லுறது சரி. ஆனா கரடிப்
பிடி மாதிரிக் கரடன் பிடி
இருக்காது பிள்ளை. கரடன்
வேறையொரு கரடி வசமா
மாட்டிக் கொண்டா அதை
விட்டிடும் பிள்ளை.’

வாத்தி இப்ப எங்கட
பக்கம்.

அதுக்குப் பிறகு
கரடி பிடிக்கிற கதை சொல்ல

வாத்தியின்ர வகுப்பெண்டா எனக்கு அலாதியான பிடிப்பு.

அரைவாசியும் வாத்தியின்ர அரட்டலுக்குத்தான், அரட்டலுக்குள்ள
ஆழமான அர்த்தங்கள் இருக்கும். வாத்தியின்ர அபிநயங்கள்
படு ஜோர்.

எல்லாத்தையும் அந்தந்த மாதிரியே செய்து காட்டும்.

பிருதுவி அவளும் அப்படித்தான், வாத்திக்கு
கொஞ்சமும் சளைத்தவள் அல்ல. அபிநயம் மட்டும் விதி விலக்கு.

வாத்தியின்ர அறுவையளுக்கு சரியான அடி குடுக்க
சரியான ஆள் அவள்தான்.

வாத்தி எட்டடி பாய்ஞ்சா அவள் பதினாறுடி பாய்வாள்.

வாத்திக்கு எந்த வகுப்பிலையும் கரடிபிடிக்கிறகதை
சொல்லாட் டிப்பத்தியப்படாது.

நெளிச்சு, நெளிச்சு கதை
சொல்லும், பிள்ளையளை நக்கலடிக்காட்டி
மனுசனுக்கு அண்டைக்கு வகுப்பெடுத்த
திருப்தி இருக்காது.

மனுசன்ர கரடிக்கதையை
சொல்ல வேணும். இல்லாட்டி நீங்கள் “நல்ல
நண் பனை ஆபத்து வேளையில்
அறியலாம்” என்று கரடி சொன்னதான
கதை எண்டு நினைச்சுப் போடுவியள்.

மிலேனிய ஆண்டின் கணினிக்
கண்டு பிடிப்புப்போல இது மனுசன்ர
தனித்துவமான கண்டுபிடிப்பு.

‘கரடி பிடிக்கிறது’ எண்டா
அந்தாளின்ர அகராதியில் ‘காதல்’ வாறது

மனுசன் எடுக்கிற வகுப்பு
களிலெல்லாம் தனக்கேயான ஏகபோக
கரடிக்கதையை அவிட்டுவிடும். கரடி
பிடிக்கிறது எண்டா ஏதோ வாத்தியின்ர
வர்க்கத்திற்கு நாட்டம் இல்லாதது
போலவும் பிள்ளையள் மடக்கிப் பிடிச்சுக்
கொண்ட மாதிரியும் அவையளும் ஏதோ
எப்பனும் விருப்பமில்லாமல் மாட்டிக்
கொண்டினம் போலவும் மனுசன் கதை
சொல்லும்.

இதில அவையளின்ர சாதனை

புருஷ இலட்சணம்
ஆதித்தநிலா

வேண்டி வந்தா வாத்தி கரடன் - கரடி பிடிக்க விடாதையுங்கோ! கடமைக்கு முதன்மை குடுங்கோ! பேந்து கரடன் - கரடியைப் பிடியுங்கோ என்று அறிவுறுத்திறதில் மறந்தும் மனுசன் 'கரடனையும்' இணைத்துச் சொல்ல தவறினது இல்லை.

வாத்தியோட மல்லுக்கட்டி மல்லுக்கட்டி பிருதுவியும் வாத்தியிற் பென்ற பிறண்டாகிப் (first friend) போனான்.

வயது வேறுபாடெல்லாம் காணாமல் போட்டுது. நட்புக்கு என்ன வயதும் வாய்க்காலும். இரண்டும் கதைக்கிற கதையனைக் கேட்டா ஆரும் நம்பமாட்டினம். உதுகள் இரண்டும் உப்பிடிக்க 'கொள்' அடிக்குங்கள் எண்டு.

அண்டைக்கு வாத்திக்கு நான்தான் ரீ கொண்டு போனனான்.

'கீனி குறைவாய் போட்டனியே... பிள்ளை குட்டிக்காரன் பிள்ளை' அவ்வளவுதான் வாத்தி என்டோட கதைச்சது.

'எடி பிள்ளை பிருதுவி! உவ்வளவு கதைக்கிற நீ உன்னைப்பற்றி யோசிக்கேலையேடி. டேற் (Date) போனா கைவிட வேண்டியது தான்.....'

'என்ன மாஸர்.....'

பிருதுவிக்கா விளங்காது வாத்தியிற்ர வாயைக் கிளறும் யுத்தியில் அவன்.

'பிள்ளை ஒரு கரடனைப் பார்த்துப் பிடி! வயதான காலத்திலையெண்டாலும் துணை வேணுமடி. தனிமை இப்ப சுகமாகய்த் தெரியலாம். பின்னுக்குப் போகப் போக மோட்டு வேலை செய்திட்டன் எண்டு கவலைப்படப் போகிறாய்.....'

'மாஸர் ஒரு கரடனைக் கரடனாய்க் காட்டுங்கோ அண்டைக்கே கட்டுறன்'

'இதென்ன கதை சொல்லுறாய்! எத்தினை கரடன்கள் காலுக்கையும் கையுக்கையும் இருக்கேக்க.....'

'மாஸர் கரடன்களுக்கு 'அது' மட்டுமில்லைத் தகுதி. அதை இண்டைக்கு 'குளோனிங்கே' செய்து போட்டுப்போகுது.'

வாத்தி வாயைப் பிளந்து கொண்டு கேட்டுது.

'பிள்ளை கீரியலாக் கேக்கிறன் என்ன தகுதியை எதிர்பார்க்கிற.....'

'மாஸர் அப்பாற்ர வயதில் இருக்கிறியன் எண்டாலும் சொல்லுறன் வடிவாக் கேட்டுக் கொள்ளுங்கோ.'

'படுக்கைக்கும் பெறுகுறதுக்கும், சலவைக்குமான இயந்திரம் எண்டு கிடலர் சொன்னதுபோல கருதுறவையன் முதலாவது தகுதியை இழந்த கரடன்கள்.....'

'இரண்டாவது.....'

வாத்தி நல்லா நடத்து நடத்து அவனைத் துருவி ஊக்குவிச்சக் கொண்டிருந்தது.

'இரண்டாவது.... உரிமைகளில் மட்டுமில்ல 50:50 உணர்வுகளிலையும் 50:50தான். நானும் உயிருள்ள உணர்வுள்ள மனுசி. வா எண்டுற நேரம் நான் போகோணுமெண்டா நான் வா எண்டுற போது அது ஆபாசமெண்டா வாழத் தெரியாத வில்லங்கங்களைக் கட்டிப் போட்டு அல்லாட என்னால ஏலாது.'

'பிள்ளை.....'

'மாஸர் முடியேல்ல.....'

'சரி சொல்லு.....'

'நான் ஒண்டும் கசாப்புக் கடைக்காரன் இல்ல. அவன் பல்லுப் பார்த்து காச குடுத்து மாட்டை வேண்டுறது பங்கு போட்டுக்கொள்ள. இதென்னடா எண்டா என்ற பல்லைக் காட்டி நானே காசம் கொடுத்து என்னைப் பங்குக்கு விட நான் ஒன்றும் அடிமாடில்ல. அறிவுள்ள மனுசி மாஸர்.....'

'சொல்லு.....'

'ஒரு சதமும் குடுத்து வேண்டத் தயாரில்லை. நானும் படிச்சவன். நானும் உழைப்பன். என்னையும் என்ர அம்மா, அப்பா கஸ்ர்ப்பட்டுத்தான் படிப்பிச்சவையன். என்னை ஆளாக்கினதோட அவையிற்ர கடமை முடிஞ்சு போச்சு, எளி செய்ய வேண்டியது நான்தான். பெத்த கடனை அடைக்க முடியாதுதான். ஆனா முடிஞ்சவரை செய்யலாம். அதுகன ஊன் இருக்க சீதனம் எண்ட பேயால உறிஞ்சி தெருவில் அலையவிட நான் தயார் இல்லை. கரடனை மாதிரித்தான் என்ர அப்பா அம்மாவும் கரடியைப் பெத்தவை. கரடியைப் பெத்தவையன் எண்டதுக்காக நடைப்பிணமாகோணும் எண்டது எந்த வகையில் நியாயம்?'

'.....'

'மாஸர்...'

'சொல்லு பிள்ளை.....'

'ஆரும் ஆருக்கும் கணக்கெழுத வேண்டாம். அறிவு இருக்கு, ஆரோக்கியமான உடம்பு இருக்கு. உழைப்பம், வாழுவம், தெளிவு இருந்தா வரச்சொல்லுங்கோ.....'

'பிள்ளை.....'

'பொறுங்கோ மாஸர் இன்னும் முடியேல்லை.....'

'சரி சொல்லு.....'

'அஜனபாகுவா; ஆறடி உயரத்தில், கட்சா, மொட்சா..... அது மட்டுமெண்டா கசாப்புக் கடைக்காரனுக்கு தேவைப்படும். எனக்கு அழகு அகத்தில் இருக்க வேணும்.'

'அதையும் விளக்கமாச் சொல்லன்.....'

‘சொல்லுறன். மனுசனுக்கு மனுசத்தன்மை இருக்க வேணும். அறிவும் ஆளுமையும் மட்டுமில்லை மாஸ்ரர் மனுஷன். பண்பு வேணும்; பரிவு வேணும், அன்பு வேணும், ஆதரவு வேணும், அழகுணர்ச்சி வேணும், புரிதல் வேணும், சிகரமாய் போலிகள், வேஷங்கள் உருட்டுப் பிரட்டுகள் இல்லாத உண்மை வேணும். பொய்யும் புரளியும், தில்லுமுல்லுகளும் ஆண்டான் - அடிமை எஜமானப் பாங்கும் தான் அறிவு எண்டா; ஆளுமை எண்டா; பண்பு எண்டா எனக்கது வேண்டாம்.

இந்த அறிவு, இந்த ஆளுமை, இந்தப் பண்பு என்னட்ட இல்லத்தான். உங்கட வர்க்கம் நினைக்கிற மாதிரி படிச்சும் பவிசு தெரியாது வாழத்தெரியாத ‘அப்போல்’ எண்டு கருதுற மாதிரியே இருந்திட்டுப் போறன்..’

.....

‘மாஸ்ரர் இன்னுமொண்டு.....’

‘சொல்லு.....’

‘கட்டின இரண்டு நாள் கண்ணை மணியே எண்டு போட்டு கால கதிரில் காதலிச்சனியோ, கண்ணடிச்சனியோ எண்டா அதே கேள்விகள் எனக்கும் பொருந்தும்.’

‘மாஸ்ரர் ஒரு பகிடி....’

‘சொல்லு.....’

‘பிரியங்காவைத் தெரியுமல்லோ’

‘தெரியும்’

‘கஜானாவைத் தெரியுமல்லோ’

‘எங்கட முசடைத்தானே சொல்லுறாய்.....’

‘அவளே தான்.....’

‘அவளுக்கென்ன.....’

‘சொல்லுறன், பிரியங் காவை பார்த்த மாதிரத்திலேயே

ஆருக்குத்தான் பிடிக்காது. அறிவில ஆளுமையில மட்டுமில்ல அழகிலையும் பண்பிலையும் கூட அவள் உசத்தி தானே!.....’

‘சொல்லு.....’

‘கஜானாவிட்ட அழகு மட்டுமில்ல, அறிவு, ஆளுமை, பண்பு கூட. இல்ல குணத்தையே திரும்பிப் பார்க்கிறாங்கள் இல்ல. பணம் தேடி அலையிற குலத்தில வயித் தெரிச்சல்காரி இவள். அவளைப் பார்த்துச் சொல்லுறான் உவளினர் ஆட்டத்தால தான்

உவனுகள் அலையிறானுகளாம்.

என்ன புழுக்கம் மாஸ்ரர். முல்லைப்பூவிலையும், முருங்கைப்பூவிலையும் எதைப் பறிப்பியள்?’

‘சொல்லு....’

‘மாஸ்ரர் உதுகளுக்குள்ள எல்லாத்தையும் சரியா மதிப்பிட்டு நிமிர்ந்தது தான். நிமிர்வு! பிரியா அழகானவள், அறிவானவள், ஆளுமையானவள், பண்பானவள், பண்பான ஆக்களுக்குத் தான் ‘கற்றாரைக் கற்றாரே காமுறுவர்.....’ எண்டதைப்போல,

அவளை மாதிரி ஒரே ஒரு சந்தர்ப்பம் கஜானாக்கு கிடைச்சிருந்தா இண்டைக்கு கஜானா கழுத்திலையும் கல்லுக் கட்டப்பட்டிருக்கும். வேலைக்கும் நீங்கள் வேறயாளப் பார்த்துக் கொண்டிருப்பியள்.’

‘நீ என்னதான் சொல்லுறாய்.....’.

‘மாஸ்ரர் 2nd hand, 3rd hand எண்டது இல்ல, கண்ப்பு மனுசனாய் இருக்கட்டும்’.

‘வாத்தி புரிஞ்சுதோ புருஷ இலட்சணம்! ரீ ஆறிப்போட்டுது குடிச்சிட்டுப் போங்கோ! முடிஞ்சா ஆளை நீங்களே செலக் பண்ணுங்கோ! ஆளையே பார்க்காம அண்டைக்கு கட்டுறன்.’

அவள் போய்விட்டாள். ரீக் கப்பிற்காய் நான்தான் காத்துக்கொண்டிருந்தன்.

வெள்ளை நூல்கள் வாழ்ப்பாணம்

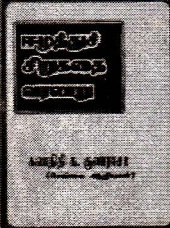

சமுதாயத்தின் சிறுவர்களுக்கான
சிறுகதைகள்
நாமரைவேலி
வெளியீடு:
சுபரம் பிரசுராலயம்
77 குமாரசாமிபுரத்தன்.
விலை: 150

வன்னியின் சமகால மக்கள் வாழ்க்கைப்பதிவுகளை ஒரு அழிக்கையோல ஆவணமாக்கி எங்கள் முன்னும் காலத்தின் முன்னும் வைத்திருக்கிறார் தாமரைச்செல்வி. உழைக்கும் மனிதரின் பிரச்சினைகளும் உணர்வுகளும் இக்கதைகள்.

விரிந்து செல்லும் ஈழச் சிறுகதைகளின் தொடர்ச்சியான வரலாற்றை முடிந்தளவுக்கு பதிவு செய்ய முயன்றிருக்கிறார் செங்கைஆழியான்.

ஈழத்துச் சிறுகதை வரலாறு
சிறுகதைகள்
செங்கைஆழியான்
வெளியீடு:
வரத வெளியீடுபாற்பாணம்
விலை : 300

✱

அமைதிக்காலம் : இவங்கைத்தீவு

இப்போது பரவலாக ஒரு கருத்துப் பேசப்படுகிறது. அதனை நாம் இன்னோர் வகையிலும் வியாக்கியானப்படுத்தலாம் : அது அவசியமானதாகவும் சரியானதாகவும் உள்ளது.

போர்க்காலத்தைவிட சமாதானத்துக்கான காலம் மிக ஆபத்தானது: இக்காலத்தே தான் நாம் அதிக விழிப்புடன் இருத்தல் வேண்டும் என்பதே அது. இதனைப் பலரும் பல தடவை எழுதி விட்டார்கள். இது விடயத்தில் தவறாதபடி எச்சரிக்கையாக இருத்தல் பிரதானமானது. இல்லையேல் எமக்காகப் பதுங்கியிருப்போர் முன் நாம் வீழ்ச்சியடைய நேரிடும்.

போர்க்காலத்தே நாம் பட்ட அவலங்கள் இன்றில்லை.

ஆயினும் எமது இழப்புக்கள் ஈடுசெய்யப்படவில்லை. இழந்தவை பல மீள்பெறமுடியாதவை. எமது இயற்கை, சூழலின் பரிசுத்தம், பழைய மனநிலை, எல்லாவற்றுக்கும் மேலாக எம்மவர்களின் பல்லாயிரம் உயிர்கள் என எவையுமே மீளக் கிடைக்கப் போவதில்லை.

எதற்காக அவை மீளக் கிடைக்காமல் போயின? நாம் ஏன் அவற்றை இழந்தோம்? எமது தாயக வாழ்வின் அடிப்படை உரிமைகள், தாயகநிலத்தில் வாழ்வதற்கான சுதந்திரம், தேவைகளை நிறைவேற்றிக்கொள்ள வேண்டப்படும் வளங்கள், வளங்களைப் பயன்படுத்தும் அதிகாரம் என்பவற்றுக்காகவும் அந்த வாழ்வின் அடிப்படை உரிமைகள் எம்மிடமிருந்து சுரண்டப்பட்டன, பறிக்கப்பட்டன. இப்போதும் இதுதான் தொடர்கதை. எனவே தான் இதுவிடயத்தில் நாம் மிக விழிப்புடன் இருக்க வேண்டும்.

போராடவும் சூரலெழுப்பவும்

நிர்ப்பந்திக்கப்படும் தமிழர்கள்

சமாதானத்துக்கான காலம் இந்த விடயங்களை சூழ்ச்சிகள் மூலமாக பின் தள்ளி விட முயலும். இங்கே சற்றும் உணர்ச்சிக் கலப்பற்ற, கறாராக சம்பிரதாயப் பூர்வமாகச் சொற்கள் பரிபாலனம் செய்யப்படும். அந்தச் சொற்களின் பரிபாலனத்தினுள் எம்மை வீழ்த்தி விட முயலும் இராஜதந்திரத்தின் சூழ்ச்சிகள் இருக்கும்.

இந்த இராஜதந்திரத்தின் சூழ்ச்சிகள் தம் பின்னே பல அதிகார முனைகளைக் கொண்டிருக்கும். அவற்றைக் கொண்டு பேச்சுக்கள் ஊடாக எமது விடுதலையை எமது தார்மீக அடிப்படைகளை பின் தள்ளவோ மறுதலிக்கவோ முயலலாம்.

இதில் நாமெல்லோரும் எச்சரிக்கையோடு இருக்க வேண்டியுள்ளது.

சமாதானத்துக்கான இந்தக் காலத்தில் இடம்பெயர்ந்தவர்களில் ஒரு தொகுதியினர் தமது இடங்களுக்குத் திரும்பி விட்டனர். இதனைக் கொண்டு தமக்கு

சூப்புகள்

இயல்பு வாழ்க்கை திரும்பிக் கொண்டிருக்கிறது என கருத முடியாது. எல்லோரும் இயல்பு வாழ்வு திரும்பி விட்டது என்று நம்பவும் மாட்டார்கள்.

ஏனெனில் இன்னும் பல்லாயிரக்கணக்கான குடும்பங்கள் அகதிகளாக உள்ளன. யாழ்ப்பாணத்தில் அவர்கள் இப்போது வீடற்றவர்கள்: அல்லது இப்போது தங்கியுள்ள வீட்டில் இருந்து வெளியேறுவதற்காக வேறொரு வீடு தேடிக் கொண்டிருப்பவர்கள்.

பொதுவாகப் பிரச்சினையில்லாத இடத்து மக்கள் சமாதானத்துக்கான சூழலில் வந்து குடியமர்கிறார்கள். இராணுவத்தின் பிரச்சினைக்குரிய இடத்து மக்கள் அகதியாக இருந்த வீட்டில் இருந்து வீடு மாறுகிறார்கள். இதுதான் பிரச்சினையின் - விடயத்தின் ஒரு மையம்.

தமிழ் மக்கள் எல்லோரும் தமது பாரம்பரிய நிலத்தில் வாழ வேண்டும் என்பதற்காகப் போர் நடந்தது. அதனால் ஒரு பகுதியினர் இன்று போய்விட்டனர். சமாதானத்துக்கான

சூழல் வந்தும் ஒரு பகுதியினருக்கு அது கிடைக்கவில்லை. இராணுவம் தான் கைப்பற்றிய பல பகுதிகளை விட்டு வெளியேறவில்லை. மக்களை அங்கு குடியேற அனுமதிக்கவும் இல்லை. அவர்கள் அகதிகளாகத் திரிகிறார்கள்.

இப்போதும் அவர்கள் தமது சொந்த நிலத்தில் சென்று வாழ வேண்டும் என்பதற்காகப் போராட நிர்பந்திக்கப் படுகின்றார்கள். இன்று அவர்களின் போர் என்பது ஆயுதங்கள் அற்றது. தம்மை வருத்துவதன் ஊடான அகிம்சைப் போர். வாழ்வில் முன்னேற்றத்தையடைய முடியாதிருக்கும் தடையை எதிர்த்து தமது இப்போதைய அன்றாட அவசியத்தையும் புறக்கணித்து நிற்கும் பகிஷ்கரிப்பு என்றவாறாக அமைகிறது.

இங்கே இவர்களுக்கு உள்ள பொறுப்பும் சமையும் என்னவெனில் அவர்களே இந்தப் போராட்டத்தை நடத்த வேண்டியுள்ளதாகும். ஓராண்டுக்கு முற்பட்ட ஆயுதப்போர் என்பதும் இப்படித்தான் இருந்தது. பல லட்சம் பேருக்காக சில லட்சம் பேர் அல்லது பல்லாயிரம் பேர் போராடினார்கள். அப்போர் பீரங்கி வாய்களினாலும், துப்பாக்கி முழக்கங்களினாலும் நடந்தது. அவற்றின் சக்தி அதிகமானதும் அபாயமானதும் என்பதால் எதிராளிகளை மிரட்சி கொள்ளவும் தோற்றோடவும் செய்தது. அல்லது எம்மை எதிர்த்து வாழ்வோ நிலை கொள்ளவோ முடியாது என்ற நிலையைத் தோற்றுவித்தது.

அதன் பயன் சமாதானம் என்றானது. அதனால் பல லட்சம் பேர் தமது பூர்விக் நிலங்களுக்குத் திரும்பினர். சில ஆயிரம் பேரின் போர் முழக்கம் பல லட்சம் பேரை மீளக் குடியமர்த்தியது. ஆனாலும் மீளத் திரும்ப முடியாதுள்ள பல ஆயிரம் பேரை எப்படி குடியமர்த்துவது?

அமைதிப் பேச்சுக்கள் இது விடயத்தில் இறப்பர் போலாகி விட்டது. அரசு, இராணுவத்தர்ப்பு கடும் போக்கினைத் தொடர்ந்தும் கடைப்பிடிக்கிறது. வெளிநாட்டு இராணுவ நிபுணர்களின் ஆலோசனைகளைக் கேட்கிறது. வெளிநாட்டு இராணுவ நிபுணர்களோ இராணுவ கடும் போக்கை வழிமொழிந்தே ஆலோசனை செய்கின்றனர். இது பேச்சுக்களில் முடிவை ஏற்படுத்தாமல் நீட்டுகிறது.

ஈழத் தமிழர்கள் எப்போதும் போராட்டவாதிகளாகவே இருக்க வேண்டியதாயுள்ளது. அதனால் உண்ணாவிரங்களும் கண்டனப் பேரணிகளும், மகஜர் கையளிப்புக்களுமாக அவை நிகழ்ந்தேறுகின்றன. பாதிக்கப்பட்ட பெரும்பாலான மக்கள் போராட்டத்தில் ஈடுபட இதனை ஒருசாரார் செய்திகளாக மட்டுமே கேட்கிறார்கள் : அழிகிறார்கள்.

மற்றவர்கள் சமாதானத்துக்கான சூழ்நிலை பற்றி என்ன நினைத்துக் கொண்டிருக்கின்றார்கள்? மற்றவர்கள் செய்திகளை மட்டுமே கேட்பவர்களாக இருப்பதனால் இதுபற்றி யோசிக்க வேண்டித்தானிருக்கிறது. இவர்களும் அந்தச் செய்தியினை உருவாக்குபவர்களாக மாற்றத்திற்காக பாடுபடுபவர்களாக, தீர்வுக்கு முனைபவர்களாக ஏன் இருக்கவில்லை?

ஸயர்
கலை இலக்கிய இதழ்
த. வேலவன்
157 கடற்படைத்தளவீதி,
திருகோணமலை.

பெயர்-சிறப்புத்தொகுப்பு 2002. நூல் வடிவில் வெளியாகியிருக்கிறது. சிறுகதைகள், கவிதைகள், மதிப்பீட்டுரை, கட்டுரைகள் என கண்கூலாக வெளி வந்திருக்கும் பெயரின் இத்தொகுப்பு பெருமளவுக்கும் திருமலை சார்ந்த விடயங்களுக்கு முதன்மையளித்துள்ளது

உண்மையில் இவர்கள் இச் செய்திகளோடு தாம் தொடர்பு பட வேண்டியதில்லை என்று கருதுகிறார்களா? அவற்றுக்கும் தமக்கும் இடையிலான ஊடாட்டம் முடிந்து விட்டது என்று தீர்மானித்து விட்டார்களா?

மிகுந்த துயரத்தையும் தவிப்பையும் ஏற்படுத்தும் இவ்விவகாரம் இன்றைய நிலையில் முக்கியமானதே: சிந்தனைக்குரியதே

இனிமேல் எந்தப் போருமே நிகழக் கூடாது என்பதே எல்லோரதும் ஆவல். எந்த நிலப்பகுதிகளையும் படைகள் கைப்பற்றக் கூடாது என்பதே அனைவரதும் எதிர்பார்ப்பு. ஆயினும் இவற்றுக்கான ஆணித்தரமான உத்தரவாதம் இதுவரை இல்லை.

தமது சொந்த நிலத்தில் வாழும் பல லட்சக் கணக்கானோர் இனி ஓட நேரிடாது என்பதில் நம்பிக்கை கொள்ளக் கூடுமா? இனிமேல் தம்மில் பலர் காணாமலோ அல்லது புதைகுழிகளிலிடப்பட்டோ போக மாட்டார்கள் என கூற முடியுமா? என்பதெல்லாம் கேள்விகள். எமது தலைக்கு மேலே தொங்கிக் கொண்டிருக்கும் கத்திகள் அகலாதவரை அவை பயமுறுத்துவனவே.

எனவே தமது சொந்த நிலங்களுக்குத் திரும்பவும் காணாமல் போனோரைப் பற்றி அறியவும் போராடுவது என்பது எல்லோருக்கும் பொதுவானதே. ஒருவருக்கு ஒருவர் உதவி எல்லோருக்குமான பிரச்சனையைத் தீர்ப்பதே அவசியமாகவுள்ளது. சிறைகளில் பயங்கரவாதச் தடைச்சட்டத்தின் கீழ் தடுத்து வைக்கப்பட்டுள்ளவர்கள் நடத்தும் உணர்விரதங்கள் எல்லோருக்குமானது. அதற்காக எழுப்பப்படும் குரல்கள் எல்லோருக்குமானது. இனிமேல் ஏனையோருக்கும் நேர்ந்து விடக்கூடாது என்பதற்குமானது.

ஆனால் அவை எல்லோரினுடையதாகவும் இல்லை. அதற்கு இனி என்றுமே அமைதி- சமாதானம் தான் என்று எண்ணத் தலைப்படுவது மட்டும் காரணங்களாக இல்லை. எமது புறச் சமூகமும் உலக மயமாக்கல் என்ற வடிவம் பெற்று வரும் அவசர உலகின் அருப கரங்களும் தான் அடிப்படைகளாக இருக்கின்றன. இயந்திர மயப்பட்டு வரும் சமூகம் தனது அயலுடனான உறவை பலவீனப்படுத்தி வருகிறது. உலகமெல்லாம் வாழும் நாகரீக சமூகங்களைப் போலவே தமிழர்களும் மாறிவிடத் துடிக்கிறார்கள். இன்று உலகுக்குப் பொதுவாக உள்ள நாகரீகம் என்பது தானாகவும் எம்மை நோக்கி வருகிறது. உலக மயமாக்கல் என்ற சக்தி அதனை வலிந்து ஏற்படுத்துகிறது.

இது மனிதர்களை இலாப, நட்டம் பார்த்து குறுகிய குழலுக்குள் இயங்கும் நிலைக்குள் தள்ளுகின்றது. பொருளாதார இலக்கினை இது முதன்மைப்படுத்துகின்றது. இந்த அமைதிக்கான காலத்தில் அதிகம் அதிகமாக விற்பனைக்கான சந்தையை பலமாக ஈழத் தமிழர்களிடையேயும் திறக்கிறது.

ஏற்கனவே தமிழர்களிடம் இருக்கும் தனக்கென்றோர், வீடு, காணி, சொத்து என்ற கனவுகளோடு இவை இணைகின்றன. புதிய புதிய கனவுகளை, தேவைகளை உண்டு பண்ணுகின்றன. அதற்காய் மனிதர்கள் எல்லோரும் ஆளாய்ப் பறக்கின்றார்கள்.

ஒருவரில் இருந்து ஒருவர் அந்நியப்பட்டு பொருளாதார இலக்குகளை அடைய முயல்கின்றனர். அதற்காக அதிகம் இயந்திரமயப்பட்டுப் போகின்றார்கள். இப்போது அவர்களாவில் வெளிப்படையான போரின் அழுத்தங்கள் இல்லை. நிம்மதி இருக்கிறது. இது அவர்களை வேறு எந்தக் கரிசனையுமற்ற தமது சொந்த இலக்குகளில் மட்டும் ஒட்டி வைக்கிறது.

தொழில் முடிந்து வீடு திரும்புகிறவர்களை இலத்திரனியல் பொழுதுபோக்கு சாதனங்கள் உள்ளேயே அடைத்துப் போடுகின்றன. இதன் விளைவே பல ஆயிரம் பேர்கள் தமக்காக தாம் மட்டுமே போராட வேண்டிய நிலையை ஏற்படுத்தியுள்ளது.

காலை தொடக்கம் மாலை / இரவு வரை தமக்காக மட்டுமே ஓட நிர்ப்பந்திக்கும் இன்றைய வாழ்நிலையை இனி மாற்றியமைக்க முடியுமா என்பது சிக்கலானதே. ஆயினும் எல்லோரும் அதற்குள் இருந்து சிறிதேனும் வெளியே எட்டிப் பார்க்க முயல வேண்டியுள்ளது. அத்தோடு இயல்பாகவே தமக்கென உள்ள சுயநலத்தையும் குறைப்பின் இவை பரந்துபட்ட மக்கள் போராட்டமாக முடியும். இனிமேல் மக்கள் போராட்டங்களே ஈழத்தமிழர்களின் விடுதலையைக் கொண்டு வரக்கூடிய மார்க்கமாக அமையும் என நம்பப்படுகிறது. போரொன்று மீண்டும் நிகழாமல் இருப்பதற்கு எஞ்சியுள்ள ஒரே வழி இதுதான்.

இப்போது மக்களை பிரதிநிதித்துவம் செய்யும் நிறுவனங்கள், பொது அமைப்புக்களின் ஒன்றியங்கள், மாணவர் ஒன்றியங்கள் போன்றனவே எல்லோருக்குமான போரை செய்யத் தலைப்படுகின்றன. மக்களின் பங்களிப்புக்கள் குறைந்த அவை அநேகம் கருத்து வீச்சுக்களாலான அறிக்கைகளாகவே இருந்து விடும் அபாயம் இருக்கிறது.

அவை முன்னெடுக்க முற்படும் எழுச்சிப் போராட்டங்கள் மீது மக்களிடம் இருந்த ஈர்ப்பு குறைந்து வருகின்றது. பலவீனமான வெளிப்பாடுகளாக முடியத் தலைப்படுகின்றன.

மாணவர்களில் ஒரு தொகுதியினரும் பாதிக்கப்பட்ட மக்களில் ஒரு தொகுதியினருமாக மட்டும் மேற்கொள்ளும் விடுதலை மறுப்புக்கு எதிரான நடவடிக்கைகள் சாதாரண செய்திகளாகப் போய்விடக் கூடாது. அவை கனதியான வடிவம் பெற்றாலே பயனும் எதிர்காலச் சுபீட்சமும் கொண்டனவான எதிர்வினையைக் காட்டும் என்பது சொல்லித் தெரிய வேண்டியதில்லை.

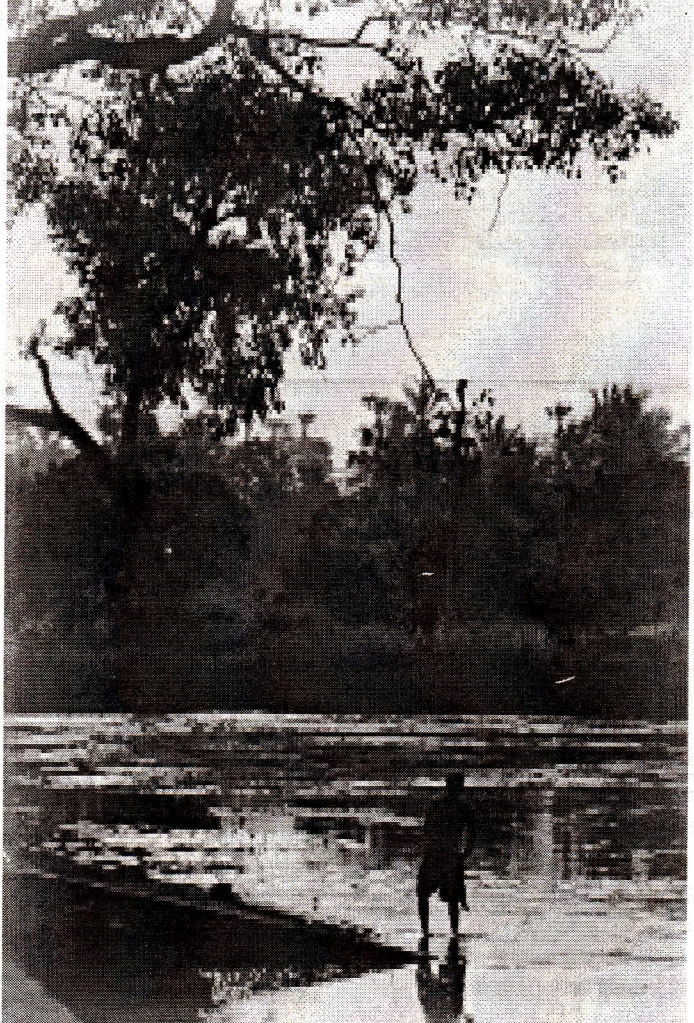
**

	<p>மறப்பதற்கு அழைப்பு (மொழிபெயர்ப்புக் கவிதைகளின் தொகுப்பு) சி.வி.சேகரம் வெளியீடு: தேசியகலை இலக்கியப்பேரவை விலை ரூபா : 160</p>		<p>சர்ப்பவியுகம் (சிறுகதைகளின் தொகை) செம்பியன்செல்வன் வெளியீடு: யாழ் இலக்கியவட்டம் விலை ரூபா : 250</p>
--	---	--	---

மதியம் கழிந்த மாலையும் காலம் தப்பிய மழையும்

மதியம்வரை வருவேனென
எந்த அசுமாத் தமும் காட்டாதிருந்துவிட்டு
அரக்கப்பரக்கச் சூல்கொண்ட மேகம்
பின்னேரமானதும் பொறித்தது.
மின்னலும் இடியுமாக
வானத்தைப் பிரித்து வர்ஷித்து
சாரலடித்துச் சந்தோஷித்தது மழை.
தவித்த வாயாய்க் கிடந்த நிலத்தில்
ஆறாய்ப் பரவிய வெள்ளம்
முற்றம் கழுவி முன்னேறியது.
காதல் முத்தத்தில் கிறங்கியதாய் மரங்கள்
தலைவறியும் துளியாய் கிளையிறங்கிய துமிகள்
அடிமரத்தில் படம் வரைந்தது.
இன்றைக்கினி இவ்வளவும்தான்
இனியெங்கே தீனிபொறுக்குவது?
தாழ்வாரத்தில் நடுங்கின குளித்துக்குறாவிய கோழிகள்.
வேரை நனைத்திருக்கும் பூமரங்கள்
நாளை பூப்பெய்தி அதிகமாகவே அழுகாட்டும்.
பாடக்கொப்பித் தாளில் படகுசெய்து
ஓடவிட்டான் சின்னமகன்.
விறகுநனைந்த வெப்பிசாரத்தில்
மனைவியின் புறுபுறுப்பும்,
கழுவிவிட்ட சைக்கிளை வெளியில் இறக்க முடியாது
நடந்தா ரியூசனுக்கும் போவது?
மூத்தவனின் முணுமுணுப்பும்
சாயமிட்டன.
பாவம் மழை
அதற்கெங்கே தெரியும்
இப்படியான ஆயிரம் பிரச்சினைகள்.
பெய்துகொண்டேயிருந்தது பெருமழை.
இந்த மழைக்கு மகளும் இருந்திருக்கலாம்
வளவுமுழுதும் வாசம் பரப்பி
புங்குஞ்சு ஓடித்திரிந்திருக்கும்.
தோய்த்துக் காயவிட்ட துணி,
உப்பிட்டு உரைவைத்த மிளகாய்,
கொத்திக் காயப்போட்ட விறகுக்கொள்ளி
மூட்டையென வெய்யிற் போட்ட மெத்தை
ஒன்றுமே முற்றத்தில் நனைந்திருக்காது
ஓடியோடி ஒழுங்குபடுத்தியிருக்கும்.

எனக்கு எல்லாமே ஒன்றுதான்.
மழையும் வெய்யிலும்,
மாரியும் கோடையும்,
இரவும் பகலும்
எல்லாமே ஒன்றான ஞானியாகிவிட்டேனா நான்?
வெற்றிபெட்டி.
அடிக்கடி அழைத்ததும் வரும் தேனீர்,
அட்டவணையின்றி வயிறுகேட்கும்போது மட்டும் உணவு,
வெள்ளைவெளையென்றிருக்கும் வெற்றுத்தாள்,
விடியும்வரை எழுதவும் வற்றாத பேனையொன்று
போதுமெனக்கு.

ஒளிப்படம்: தி.தவயாலன்

மழை பொழிந்து கொண்டிருந்தபோது
கவிதையும் நானுமாக இருந்தோம்.
விடியும்வரை பெய்ததாம் மழை
மறுநாள் மனைவிதான் சொன்னாள்.

ஒளிப்படம்: தி.தவபாலன்

புடையனை நறுக்கிப்போட்டு

புதருக்குள் பதங்கும் கீரி அடைகட்டி விட்ட கோழிக் குஞ்சினை காணன் என்று குடிமனை பக்கப் பெண்கள் கூடி நின்று உளம் குமைந்து துடிக்கிற துயரப் பாட்டை எழுதிட வானம் ஏங்கும்.

பருந் தொன்றைக் காகம் கூடப் பதைத்திடத் துரத்திக் கொத்தும் குரங்குகள் காய் பூ பிஞ்சை உருவியே சிதறிக் கொட்டும் வரும்படி வானங்கள் வாயிலே போடு தென்று நொருங்கிய மனங் கலங்கி நொந்து போய் வாய் புலம்பும்.

ஆட்டுக்குக் குறை அறுப்பான் அவள் விழிப் பூட்டில் சிக்கி மாட்டிக் கொண் டொருவன் போக மனமின்றித் தட்டிந்து தோட்டத்தை பார்ப்பான் போலச் சூழலுவான்; அமைதியற்றுப் பாட்டென்றை முணு முணுத்துப் பக்கத்து வேலி ஓரம்.

மணிப் புறாக் கழுத்து மின்னும் மயக்கத்தில் அருகே காதுல் தனிப்புறாச் சேவல் கொஞ்சித் தருக்கி யோர் நடை நடக்க பணிப் பெண்ணாய் அடங்கி அன்புப் பரிவினைப் பகிரும் பெண்மைப் பிணிப்பினால் எத்தும் மேன்மை பெரிய தோர் சிகரம் காட்டும்.

வெய்யில் அறுந்து ஒழுகி மண்மேல் சிதறிப் போய் வெண்தேமல் போல் ஒயிலுடன் மாஞ்சோலைக்குள் ஓவியம் வரைந்து பார்க்கும் குயில்களின் குரலில் காதைக் கொடுத்தொரு பூனைத் தூக்கம் பயிலுவார் மரத்தின் கீழே படுத்திடும் கூலியாட்கள். வயலிலே செய்த வேலை அலுப்புக்கு மருந்தாய் மாறும் இயல்பிலே மருது, மேலே கிளிகளின் ஆர வாரம்; முயலினைத் தேடும் நாய்கள் மேல்பத்தைப் புரிந்து கொண்டே

அயலிலே காவோலைக்குள் அவை விளையாடும், கூடும்.

வா கைப் பூ மேன்மை வாசம் வாரி வண்டை அருகு இழுக்க மோ கத்தில் தலை சுழன்று மோதும் போய் பனை மரத்தில் காகம் கள்ளருந்தி காற்றில் கறுப்பினால் அழகு கூட்டும் சோகங்கள் நீல வானில் பின்னிக் கோலம் காட்டும்.

தாய் குழைத்து இடுப்பிருக்கும் தவ்வலுக் குளைவு தீத்த வாய் பிறந் தண்டங் காகம் வளையில் வந்தி ருக்கும் கீழே நாய் ஒரு பூனைக் குட்டி நன்றாக உரசிக் கொண்டு போயது 'மீயாவ்' கொஞ்சம் போடெனக் கேட்கும் குந்தி.

அப்புலும் அவர் ஆசை ஆச்சியும் அவரோடும் எப்பவும் உறவாடும் இனிய நல் வயலாரும் சாப்பிட நிறைவாக தருநில மடி மீதில் ஒப்பிட முடியாத உரிமையில் கசிவார்கள்.

சம்பலோ டவார்நாவின சண்டையை வயிரோடும் தம்பிட விடுவார்கள் தங்களோ டுறவாட நம்பி முன் வருவாரால் நன்றான அவை யாவும் சேம் பொருள் அமுதாகும் செய்வன சிவாகும்.

பன்னையின் பழம் போலப் பாலகர் கை வேலை தின்னிட அவை காணும் திரை விழி அவை சோரும் அன்னையர் அபிவாசை அங்குடன் குடை சாயும் பொன்னணி புனை யாதும் புலர்வன சிவாகும்.

எய்தினை

புடலை திறந்து
மூடப்படும் ஓசை கேட்கிறது.

நிதானமாகத் திறக்கையில் அது எழுப்பும் ஓசை சன்னமாகக் கிளிச்சிடலாகக் காதில் விழுகிறது. இவ்வளவு நிதானமாய் அதனைத் திறக்கிறவர் பெரியண்ணை அணைக்கத்தான் இருக்கவேண்டும்.

எழுந்து வாசலுக்குப் போகிறேன்.

பெரியண்ணாதான்.

உருட்டிக் கொண்டு வரும் சைக்கிளின் கைப்பிடிகளோடு சேர்த்துப் பிடித்தபடியே எதையோ கொண்டு வருகிறார்.

கவனமாகப் பொதி செய்து நூல் கட்டிய அது என்னவாயிருக்கும் என்று அறியும் ஆவல் என்னுள். அண்ணனின் முகத்தைப் பார்க்கிறேன். அந்த முகத்தில் சிரிப்பில்லை. ஏதோ ஆழமானதோர் கவலையில் மனசு தோய்ந்திருக்கின்றமாதிரி.....

‘இதப்பிடி.....’ என்றபடி அவர்தந்த அந்தப் பொதியை வாங்குகிறேன்.

‘கவனம்..... கண்ணாடி.....’

அண்ணனின் எச்சரிக்கைச் சத்தத்தோடு அது என்னவாயிருக்கும் என என்னால் ஊகிக்க முடிகிறது. ஏதோ ஒரு புகைப்படம்.....சட்டம் இட்டு.....கண்ணாடி போட்டபடி.....

உள்ளே கொண்டுபோய் மெல்ல நூலை அவிழ்த்துப் பொதியைப் பிரிக்கிறேன்.

.....அமுதன்.....

சீருடையில்என்றும் மாறாத தன் சிறு புன்னகையின் இழையோடலோடு கம்பீரமான பார்வையுடன்.....

எங்கள் வீட்டின் கடைசித் தம்பி....

முருகன்மீது கொண்ட பக்தியின் அடையாளமாய் அப்பா வைத்த பெயர் ஸ்ரீகுமரன்..... அது மறந்து போய்விட்டது எம் மனைவருக்கும். இப்போது எல்லோருக்கும் அமுதன்தான், - மாவீரன் கப்டன் அமுதன்.

எவ்வளவு முயன்றாலும் மனசு பொங்கி விழியிற்பெருகும் கண்ணீரை நிறுத்தமுடியவில்லை...

ஓ.... தம்பி.....எத்தனை பெரிய மனுஷன் நீ....

உள்ளே நுழைந்த பெரியண்ணன் என்னருகே வருகிறார்.

முகத்தில் இறுக்கம் மாறாமலே... இந்தப் படத்தை எதில கொழுவுவம்...? ‘அம்மம்மா படத்துக்குக் பக்கத்தில் கொழுவுவமே.....?’

தொண்டையைச் செருமிக் கண்களைத் துடைத்தபடி,

‘ஓமோம் அதிலயே கொழுவுங்கோ அதுதான் பொருத்தமான இடம்... அம்மம்மாவின்ர ஆசைப்பேரன்..... வீரன்... அவவுக்குப் பக்கத்திலயே இருக்கட்டும்...’ என்கிறேன்.

மண்டபத்தின் ஒரு கரையோடு இருந்த மேசையைத் தூக்கிச் சுவரோரம் கொண்டு வருகிறோம்.

மேசையில் ஏறி நின்ற என்னிடம் படத்தை எடுத்துத் தருகிறார் அண்ணா.

ஆணியைச் சரிபார்த்துவிட்டுக் கொழுவுவதற்கென அதை நிமிர்த்துகிறேன்.

வகுப்புக்குச் சென்றிருந்த அபி அப்போதுதான் உள்ளே நுழைகிறான். மிகச்சில கணங்களுக்குள் எல்லாம் புரிந்து புத்தகங்களை வைத்துவிட்டு மெளனமாய் வந்துநின்று படத்தை ஏறிட்டுப் பார்க்கிறான். சிறு கேவலாய் வெடித்த அழகை பெருகுகிறது. அடி மனசில் படந்திருந்த வேதனை கண்ணீராய் ஓடுகிறது. சத்தம்கேட்டு வெளியே வளவில் நின்றுருந்த அம்மா வருகிறாள்..... ‘என்ற ராசாவின்ர படத்தைக் கொழுவ இண்டைக்குத்தான் நாள் வந்ததோ..... உன்னை நினைச்சு

ஒளிப்படம்: விடுதலைப்புலிகளின் புகைப்படப்பிரிவு

சுதந்திரமாய் அழுவேணும்

ந. சத்தியபாலன்

அழவும் குடுத்து வைக்காத பாவியளா இருந்திட்டமே ஐயா...'

.... அம்மாவின் வேதனையைச் சொல்ல வார்த்தைகள் இல்லை... எத்தனையோ காலமாக அடக்கப்பட்டிருந்த துயரம் அவளுடையது. பறிகொடுக்க நேரிடும் கவலையை விட அந்தக் கவலையைச் சொல்லியழ முடியாத சூழல் அமைவதென் பதுமிகக் கொடுமையல்லவோ..... பெரியக்கா, அண்ணி என ஒவ்வொருவரும் வந்து சேர்கிறார்கள்.

அவரவர் நெஞ்சின் துயரங்கள் உடைந்த வார்த்தைகளாய்..... கண்ணீராய்..... அவன் - ஒரு மெளன சாட்சியாய் ஒரு ஒளிரும் நிழலாய் தனது புன்னகையோடு.....

ஒரு தைமாத அதிகாலைப் பொழுதில் அது இடம் பெற்றது.

துரக்கம் கலைந்தும் எழுந்திருக்காமல் படுக்கையில் கிடந்தேன் நான்.

வாசலில் யாரோ கூப்பிடுகிற மாதிரி இருந்தது. அந்த அளவு விடியலுக்குள் யார் வரப்போகிறார்கள் என்ற நினைப்போடு கிடந்த என்னை தொடர்ந்தும் கேட்ட அழைப்பொலி எழுந்து வாசலுக்குப் போகவைத்தது.

முற்றாக விடியாத பொழுதில் யார் என அடையாளமும் தெரியவில்லை.

'நீங்கள் தான் செந்தூரன் அண்ணையோ...?'

சைக்கிளோடு நின்றுருந்த அந்த இளைஞன் கேட்டான்.

'ஓம் தம்பி..... நீர் யாரெண்டு தெரியேல்ல..... ஒருநாளும் காணைல்ல.....'

'நான் அரசன்..... அமுதன் அண்ணையோட இஞ்சால வேலை விசயமாய்வந்து நிக்கிறன்...''

'அ...அப்படியே..... உள்ளூக்கவாரும் தம்பி....'

-என்குரலில் பதட்டம்.

சைக்கிளுடன் உள்ளே நுழைந்து என்னைப் பின்தொடர்ந்தான் அவன். சிறிது தூரம் உள்ளே வந்ததும்,

'நான் கனநேரம் மினக்கெட ஏலாதண்ணை.... அவசரமா ஒரு தகவல் சொல்லிப்போட்டுப் போகத்தான் வந்தனான்....'

'நேற்றுக் காலம் நானும் அமுதன் னையுடன் ஒரு வேலை விசயமாய் ஆணைக்கோட்டைப்பக்கம் போன நாங்கள் எதிர்பாராமல் ஆமி மறிச்சுப்போட்டான்....'

- என் ரத்தமே உறைந்து போனது போல இருந்தது....

'அவங்களோட கதைச்சு மினக்கெடுத்திக் கொண்டு என்னை ஓடச்சொல்லி அண்ணை கண்காட்டிப் போட்டுப் பட்டெண்டு குப்பி கடிச்சிட்டார்.....'

நான் வேலி பாய்ஞ்சு ஓடிக்கொண்டிருக்கேக்க நாலஞ்சு குட்டுச் சத்தமும் கேட்டது.

பின்னேரம் விசாரித்ததில் ஆஸ்பத்திரியில் ஒரு 'பொடி' கொண்டு வந்து போட்டிருக்கிறதா அறிஞ்சன்....

-ஏதும் நடந்தால் முடிஞ்சா வீட்டுக்குச் சொல்லச் சொல்லி முதலிலேயே அமுதன்னை சொல்லியிருந்தவர்..... அதுதான்.....சொல்லி முடித்த கையோடு சைக்கிளில் ஏறிப்பறந்தான் அவன்.

நான் இடிந்துபோய் நின்றுருந்தேன் என்ன செய்வதென்று தெரியவில்லை.....

'என்னடா மோன இப்ப செய்யப்போறாய்.....' அழுகை தோய்ந்த குரலோடு வாசலில் இருந்த மல்லிகைப் பந்தலருகில் நின்றுருந்த அம்மம்மாவை அப்போதுதான் கண்டேன் - 'நீங்கள் எப்ப அம்மம்மா இதில வந்தனீங்கள்....'

'அவன் பொடியன் உன்னோட உள்ளூக்க வரக்குள்ளயே நான் வந்திட்டன் மோன... நான் வந்தது கிடக்கட்டும்... இப்ப என்ன செய்யப்போறாய்....'

துயரம் தோய்ந்த குரலில் அவன் கேட்ட கேள்விக்கு என்னிடம் பதில் இருக்கவில்லை 'போராளி குடும்பம், மாவீரர் குடும்பம் என்று தெரிஞ்சால் அவங்கள் இப்ப இப்ப என்னெல்லாம் செய்யுறாங்கள் என்று உனக்குத் தெரியும்தானே... சந்திக் கடையடிக்க கனகராசா வீட்டுக்காரர இன்னும் விடக்கூடி இல்லையாம்.

எங்கட வீட்டில ரெண்டு பெட்டையன் வேற இருக்குது..... நீயும் இளம் தரவளி.... இப்ப உதப்போய்க் கொம்மட்டச் சொன்னால் அவன் குளறி அழுது ஊரைக் கூட்டிப் போடுவான்.

பிறகு எல்லாம் பிரச்சனையாப் போகும்.

சண்டையில போன பிள்ளையிற்ற நினைவுநாளைக் கொண்டாடினதுக்கே பிடிச்ச அடைச்சுப் போட்டாங்களாம்

இப்படியொரு விசயத்தை வெளியிலவிட்டா இருக்கிற சின்னதுகளினர் கதி என்ன ஆகும் ராசா.....'

அம்மம்மா சொன்னதிலும் நியாயமிருந்தது. ஊருக்குத் திரும்பிவந்த புதிதில் இருந்தது போல இப்போதில்லை நிலைமை.

ராணுவத்தின் கெடுபிடிகளும் கைதுகளும் ஊர் இளைஞர்களின் காணாமற்போதல்களும் அதிகரித்துவிட்டன.

போராட்டத்தோடு முன்னர் சம்பந்தப்பட்டவர்கள் என மிகச் சிறிய தடயம் கிடைத்தாலும் அவர்கள் உஷாராகித் துருவித்துருவி ஆராயத் தொடங்கி விட்டார்கள்.

'மல்ரிபரல்'களும், 'ஆட்டிலரி' களும் தோற்றுவித்த பயத்தைவிட இவர்களின் இந்தக் காரியங்களால ஊரே கிலி பிடித்துக் கிடக்கிறது.

நான் சுதாகரித்துக் கொண்டேன். 'நீ பேசாமல் கிணத்தடிக்குப் போ ராசா, நான் யோசித்துப் பார்த்து மெள்ள மெள்ள விசயத்தை வெளியாக்கிறன்.'

அம்மம்மா தைரியம் தந்தான். அந்தத் துயரம்மிக் க நிலையிலும் அம்மம்மாவின் நெஞ்சுரத்தை என் மனசு பாராட்டியது.

ஏ/எல் முடித்துவிட்டு வீட்டில் நின்ற குமரனை ஒருநாள் காணவில்லை என்றபோது எல்லோருமே இடிந்துபோனோம். எனது சட்டப் பையில் இவன் வைத்துப்போன காகிதத்தைப் பிறகு கண்டெடுத்துப் படித்தேன்.

‘சின்னண்ணை உனக்குத்தான் என்னை விளங்கும். நடக்கும் சம்பவம் எல்லாம் அறிந்தபின்னும் என் சொந்தச் சுகங்களும், சோறும், தூக்கமும் எனக்குப் பெரிதென்படவில்லை. நான் அங்கே போகிறேன். எதையும் ஆரவாரப்படுத்தாமல் விஷயத்தை எல்லோருக்கும் விளங்கவை. எங்கட பிரச்சனையள நல்லா விளங்கிற முதல் ஆள் எங்கட அம்மம்மாதான். பள்ளிக் கூடப் பக்கமே போயிராத அம்மம்மாவிட்ட நாங்கள் எல்லோரும் நிறையப்படிக்க இருக்குது.

அவ்வவைக் கவனமாகப் பார்த்துக்கொள்ளுங்கோ.

திரும்பவும் முடிந்தால் சந்திப்பேன்.’

- உனது தமிழ் குமரன்.

கவலைகொண்ட அனைவருக்குள்ளும் முதலில் தெளிவு கொண்டவன் அம்மம்மாதான்

‘எங்கட பிள்ளை போனால் எங்களுக்குக் கவலையாய் இருக்குது. போன பிள்ளையன் ஒவ்வொண்டும் எங்கையோ ஒரு வீட்டில் அந்தச் சனத்தினர் பாசத்தில வளர்ந்த செல்லம் தானே ஏதோ ஒரு நல்ல நோக்கத்திலானே போயிருக்கிறான். அவன் தன்ர ஆசை நிறைவேறப் பாடுபட்டும். காலம் எதையும் சரியாக்கிப்போடும்.....’

அம்மம்மா தந்த உரத்தில் எல்லோரும் நிமிர்ந்தோம்.

இடம்பெயர்ந்து போயிருந்தபோது எதிர்பாராமல் ஒருநாள் குமரன் வந்தான் அமுதனாக. என்னையும் பெரியண்ணையும் விட உயரமாய் அகலமாய் வாசலை நிறைத்து நின்ற அவனைப் பார்க்கப் பார்க்க மனசு நிறைந்தது.

அவனது பழைய கூச்சப்பாவம் காணாமற் போயிருந்தது நிதானமாகப் பேசினான். அவனது அறிவும் தெளிவும் பெரியண்ணனைப் பிரமிக்கவைத்தன. ஏதும் பேசாமல் அவனைக் கட்டியணைத்து முத்தமிட்டார் அவர். சினைகிதர்கள் போல முன்னர் பழகிய என்னால் அப்போது பழையமாதிரிப் பேச முடியவில்லை

‘என்ன சின்னண்ணை கதைக்கக் கணக்குப் பாக்கிறியன்? நான் உங்கட பழைய குமரன்தான். உங்கட ‘கும்ஸ்’ தான் உடம்பு

வச்சாப்போல உங்கள் விட மூத்தவனாய் போனனெண்டு நினைச்சிட்டியாளா?.....’

என்ன சொல்லியபோதும் பழைய மாதிரி அவனை நடத்த என்னால் இயலவேயில்லை.

அவன் எனக்கென்னவோ ‘பெரியவனாக’ த்தான் தெரிந்தான்.

பிரிய நேரிட்டபோது அழுத அம்மாவைக் கையில் பிடித்து அமரவைத்து அக்கா தங்கையரையும் கூப்பிட்டு வைத்து அவன் தந்த விளக்கங்கள், தந்த தெளிவுகள் எல்லாம் இன்னுமின்னும் அவனை உயரக்கொண்டு போயின.

மௌனமாய் எல்லாவற்றையும் அவதானித்தபடி நின்ற அம்மம்மாவைக் கொஞ்சி ‘இவர்களுக்கெல்லாம் தெளிவையும் தேசபக்தியையும் மனுவுத்தன்மையென்றால் என்ன என்பதையும் சொல்லிக்கொடு என் பரம்பரையின் மூத்த மனிதமே.....’

என்று அவன் பேசிப் போன வசனம் யாராலும் எப்போதும் மறக்கப் பட்டதில்லை.

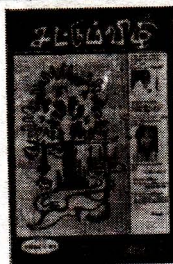
இடம்பெயர்ச்சி வாழ்வு முடிவுக்கு வரநேர்ந்த காலத்தில் அவன் வன்னியில் இருந்தான். தென்மராட்சியில் இத்தாவிலில் வீட்டுக்கு வாழ்ந்துகொண்டிருந்த எமது குடும்பம் வன்னிக்குச் செல்வதாயாழ்ப்பாணம் மீள்வதா என்ற குழப்பத்தில்

அம்பலம்

கலை இலக்கிய இதழ்
305 பாலாவி வீதி,
திருநெல்வேலி,
யாழ்ப்பாணம்.

அம்பலத்தின் ஒக்கிரப்பர்-நவம்பர் மாத இதழ் வெளிவந்திருக்கிறது. அரசியல் கலைஇலக்கிய சமூகம் சார்ந்த கட்டுரைகள், சிறுகதை, கவிதைகள் மற்றும் பத்தி எழுத்துக்கள் என ஒரு புதிய தடத்தில் இணைய தலைமுறையின் கவனத்தைக்கொண்டும் இதழ் இதழ்.

சுட்டும்தீர்

காலாண்டு இதழ்
இல 14,
வைத்தியசாலை விடுதி,
திருகோணமலை.

சுட்டும்தீரின் முதலாவது இதழ் வெளிவந்ததுள்ளது. சிற்றிதழ் பண்பாட்டின் தொடர்ச்சியைக் காட்டும் தன்மையோடு இதழின் அமைப்பு, படைப்புகள் எல்லாவிருக்கின்றன. கவிதைகள், சிறுகதைகள், கட்டுரைகள் மதிப்பீட்டுரைகள் ஆகியவற்றுடன் மறுபிரசுரங்களும் உள்ளன.

ஞானம்

கலை இலக்கிய இதழ்
தி. ஞானசேகரன்
19/7, பேராதனை வீதி
கண்டி.

ஞானம் 33^{வது} இதழ் வெளிவந்ததுள்ளது. கலைஇலக்கியத்தின் பல்வேறு படைப்புகளையும் உள்ளடக்கி வந்ததுள்ள இந்த இதழ் வழமையையிட இன்னும் புதிய விடயங்களை உள்ளடக்கியிருக்கிறது. காலந்தவறாத இதழாக “ஞானம்” இருப்பது ஓர் சிறப்பு

சில நாட்கள் கழிந்தன.

ஆசிரியர்களாக இருந்த பெரியண்ணா, அண்ணி இருவருக்கும் இருந்த சங்கடங்கள் வயதானவர்களான அண்ணியின் பெற்றோரின் நோயுற்ற உடல்நிலை கைக்குழந்தையேடிருந்த அக்காவின் நிலைமை இவையெல்லாம் சேர்ந்து யாழ்ப்பாணத்துக்கே மீண்டும் செல்லவைத்தன.

ஊருக்கு மீண்டு உடைந்து சிதைந்த வீட்டைக்கண்டு மனமுடைந்து பின்தேறி சிறிது சிறிதாய் திருத்தங்கள் செய்து கொஞ்சம் கொஞ்சமாய் இயல்பு நிலைக்குத் திரும்ப எத்தனித்துக் கொண்டிருந்தோம்

-சின்னச் சின்னமன ஆறுதல்கள் ஊர் திரும்பிய வாழ்வில்.

சொந்த ஊருக்குத் திரும்பிவிட்ட நிறைவை எண்ணி ஏற்பட்ட சங்கடங்களைச் சகிக்கப் பழகியிருந்தோம். அருவருப்பூட்டும் அதிர்ச்சிதரும் அவல உணர்வில் சிக்கவைத்துத் திணறடிக்கும் நிகழ்வுகள் அவ்வப்போது நிகழ்ந்த போது குமுறியும் ஒடுங்கியும் வாழப் பழகிக் கொண்டிருந்தது எம் ஊர்.

பள்ளிக் கனுப்பிய பிள்ளை திரும்பிவரத் தாமதித்தால் தவிப்பு-திடுதிப்பெனச் சுற்றிவளைக்கப்பட்ட விசாரணைக்கு அழைக்கப்பட்டால் மீளும் வரை திகில் விழுங்கிய பொழுதுகள் என வாழ்வு நகர்ந்துகொண்டிருந்தது.

இதனிடையில் ஒருநாள் நான் முகாமையாளாயிருக்கும் சங்கக்கடையிற் பணிமுடித்து வீடு திரும்பிக் கொண்டிருந்தபோது எதிர்ந்திசையில் வந்த ஒரு இளைஞன் 'அண்ண.... கொஞ்சம் நில்லுங்கோ' என மறித்தான்.

அரசியல் வேலைகளுக்காக அமுதனும் இன்னும் சிலரும் யாழ்ப்பாணத்துக்கு வந்திருப்பதாகவும் தானும் அவர்களில் ஒருவன் என்றும் தெரிவித்தபோது 'என்னை எப்படித்தெரியும்' என்றேன்.

'எல்லாம் விசாரிச்சதுதான்

அண்ணை ஆள் அறியாமல் கதைக்கமாட்டம்' என்றான் அவன்.

அவர்களின் இருப்பிடம் பற்றி விசாரித்தேன். 'பக்கத்து ஊர்தான்' என்றுமட்டும் சொல்லிவிட்டுச் சிரிப்போடு விடைபெற்றான்.

வீட்டில் மெள்ள விஷயத்தைச் சொன்னபோது சிறுசிறு தணிக்கைகளும் செய்து பக்குவமாய்ச் சொன்னேன்.

'அவனைப் பாக்க வேணுமெண்டு ஆசையாக் கிடக்கடா' என்று பெரியண்ணா தன் மனசைத் திறந்தார் ரகசியமாய்.

'ஆள் எப்பெண்டாலும் ஒருநாள் வரும் பாருங்கோவன்.....' என்றேன் நான். அம்மா மட்டும் 'பயமில்லையோடா தம்பி' என்றாள் ஏங்கிய குரலில்.

'அதெல்லாம் கவனமாத்தான் நடப்பாங்கள் நீங்கள் ஒண்டும் பயப்பிடவேணாம்' என்று ஆறுதல் சொன்னேன். எல்லோருக்குள்ளும் பயம்.... ஆவல்.... பாசம்..... தவிப்பெனச் சங்கடத்தில் நகர்ந்து கொண்டிருந்தது வாழ்க்கை. தனது எண்பத்திரண்டாவது வயதிலும் முற்றம் கூட்டி சுள்ளி முறித்து ஏதாவது ஒரு செயலில் முனைந்து நிற்கிற அம்மம்மா சிலநாட்களாகக் காய்ச்சலென முடங்கிக் கொண்டாள்.

மருந்துக் குளிசைகளை வேண்டாமென்றுவிட்டுத் தனது கைமருந்துகள் குடிநீர் இவற்றோடுதான் சில நாட்களாய் நடக்கிறது அவள் வாழ்க்கை. எல்லோருக்குமே அம்மம்மாவில் பாசம் அதைமீறி ஒரு பக்தி. நியமம் தவறாத அவளது நாளாந்த வாழ்வும் நெறிபிறழாத நடைமுறைகளும் கண்டிப்பான போக்கும் ஊரிலேயே அவளுக்கொரு தனிமிடத்தைத் தேடித் தந்திருந்தன.

-இதோ என்னைக் கிணற்றடிக்கு அனுப்பிவிட்டு அவள் தனது கட்டிலுக்குப் போகிறாள் இந்த அதிகாலையில் தேடிவந்தவன் சொன்ன தகவலில் மனம் சிதைந்து நின்ற என்னால் என்னைப் பின் தொடர்ந்து வந்த அம்மம்மா

எல்லாவற்றையும் கேட்டதைக் கவனிக் குடியவில்லை. அதைவிட ஆச்சரியம் தனது மனதை கேட்ட செய்தியில் சக்குநூறாய் உடைந்து போய்விட்ட மனதைப் பொத்திக் கொண்டு அவளால் எப்படி மிகச் சாதாரணமாக நடந்து கொள்ள முடிகிறது.

ஒரு சிறு ஆரவாரமும் விளைவுகளை மோசமாக்கிவிடும் என்ற எச்சரிக் கை உணர்வா அவளது அமைதியின் காரணம்? நான் குழம்பினேன். கிணற்றடிக்கல்லில் அமர்ந்துகொண்டேன்.

அழக்கூடாது என மனதை மிகவும் பிடிவாதமாய் கட்டுப்படுத்த முனைந்தேன் சில நிமிசங்களுக்குப்பின் அம்மம்மா மீண்டும் வந்தாள்.

'இன்னும் அவையன் ஒருவரும் எழும்பேல்ல மோன நீ வேணுமெண்டால் முகத்தைக் கழுவிப்போட்டு உள்ளூக்க போ' என்றாள்.

நான் மௌனமாயிருந்தேன். என் அருகில் அமர்ந்த அம்மம்மா மெல்ல என் முதுகைத் தடவினாள்.

என்னுள் பொங்கிய வேதனை கரையுடைத்தது. அதற்கும் மேல் அவளால்தாங்க முடியவில்லையோ.....

குமுறிக் குமுறி அழும் அவளைத் தேற்றுவதா என் அழுகைக்கு அணைபோடுவதா என்று புரியாமல் தவித்தேன். அதுவரைக்கும் அமைதியாய் வைராக்கியமாய் இருந்த அந்தத் தாய்மனசு இப்போது கண்ணீராய்த் தனது ஆழ்மனத் துயரத்தை இறக்கிக் கொண்டிருந்தது. எத்தனை நிமிடங்கள் அப்படிக் கழிந்ததோ....

ஊர்க் கோயிலின் காலை மணி கேட்டது.

'எழும்பு மோனை உள்ளூக்கபோ. இனி அவையனும் எழும்புவினம்' என்றபடி எழுந்து மூக்கைச் சிந்தியபடி நடந்தாள் அம்மம்மா.

'..... எனக்கும் காய்ச்சல்

கூடியிட்டுது போல கிடக்கடா மோனை' என்று போகிற போக்கில் அவள் சொல்வது கேட்டது.

நான் முகம் கழுவி வீட்டுக்குள் நுழைந்தபோது சிறிதாய் ஆரவாரம் தொடங்கியிருந்தது. எப்படியோ அம்மம்மா எல்லோரையும் அமைதிப்படுத்தியிருந்தாள். ஒவ்வொருவர் ஒவ்வொரு மூலையில் அமர்ந்தபடி சத்தமெழாமல் அழுது கொண்டிருந்தனர்.

மேற்சட்டையைக் கொழு விக் கொண்டு வெளியே புறப்பட்டபோது அம்மம்மா தனது கட்டிலில் கிடந்து இருமுதுவது கேட்டது. பெரியண்ணா வீட்டுக்குப் போனேன். தகவலை மிகுந்த சிரமத்துடன் அண்ணனிடம் சொன்னேன்.

அதிர்ச்சியில் உறைந்துபோய் மெனமமாக ஏதோ காரியமாய் உள்ளே செல்வது போல சென்றவர் தாங்க முடியாமல் அழுகின்ற சத்தம் கேட்டது. விபரமறிந்த அண்ணி அழுதாள். குழந்தைகள் அழுதன. சில நிமிடத் துக்குள் தன்னைச் சுதாகரித்துக்கொண்டு அனைவரையும் அமைதிப்படுத்தினார் அண்ணா.

.....மனசு பொறுக்காமல் ஆஸ்பத்திரிக்குப் போய் அவனை ஒருதரம் பார்த்துவரும் எனது ஆசையை அண்ணனிடம் வெளியிட்டேன். சில நிமிடங்கள் யோசித்துவிட்டு 'வேண்டாம்.... அது பிறகு ஏதும் பிரச்சனையளக் கொண்டு வந்திடும்.....' எனத் தடுத்தார். பைத்தியம் பிடித்த மனிதனாய் ஊரெல்லாம் சுற்றிவிட்டு மதியத்துக்கு மேல் வீடு திரும்பினேன். வாசலை நெருங்குமுன்னரே அங்கு கூடிநின்ற கூட்டம் கண்ணிற்பட்டது. திகைத்தேன். விஷயம் வெளிப்பட்டுவிட்டதோ என்று மனம் கலங்கிற்று. வாசலை நெருங்கியபோதே என்னை என்னை நோக்கி ஓடிவந்த அபி,

'சின்னண்ணை எங்கட அம்மம்மா எங்கள் விட்டிட்டுப் போட்டா அண்ணை' என்று சுதறியபடி வந்து கீழே விழுந்து காலைக் கட்டிக்கொண்டாள்.

மீண்டும் விழுந்த இடியால்

குலைந்தவனாக உள்ளே நுழைந்தேன். ஒப்பாரியாய் அழுகையாய் ஊரின் கவலையும் எல்லோரினது மனசின் துயரமும் சேர்ந்து வெளிப்பட்டுக் கொண்டிருந்தது. அமைதியாய் உறங்கும் அம்மம்மாவை நோக்கி எனது கைகள் தன்னையறியாமல் குவிந்தன.

தாய்மை சுடரும் அம்மம்மாவின் படத்துக்கருகே அமுதனின் படம்.

இத்தனை நாளும் அவனது படத்தை ரகசியமாய் வைத்துப் பார்த்த எமக்கெல்லாம் மாறிவிட்ட சூழலும் போர் ஓய்ந்து சமாதானம் மலரும் என நம்பிக்கை

ஒளிப்படம்: விடுதலைப்படைகளின் புகைப்படப்பிரிவு

முன்றலிலே.....

குலங்கீச் சீர்த்த ந்தயகல்யாணி கடைசியாய் அலமந்து அகதியாய் ஓடிய போதில் மெலிதாய் தலையைசைத்து விடைகொடுத்த ரோசாப்பூ கல்லடிகள் பட்டு நலத்தே விழுந்து கிடக்கும் களிச்சொண்டு மாங்காய்கள் விருப்போடு பறத்துண்ணும் விலாட்டுகள் எங்கே?

எல்லாம் தொலைந்தது.

கூடிநின்ற கூக்குரல்கள் போட்டு கரைந்து கரைந்து பழுங்கள் கொறிக்கும் காகங்கள் இல்லாமையால் முற்றத்து வேய்மரம் தனித்து முளியாய் நிற்கிறது.

எனது இருப்பு சந்திரா

மொட்டு விடும் காலமும் தருகின்ற ஆறுதலோடு-

விபரிக்கவியலாத ஒரு மதிப்புணர்வும் நிறைவும் மனசை நிறைக்கின்றன.

*

கிறுதியாய் சுதறியபடியே கலங்கி நின்ற கன்றும் பசுவும்.....? காணவேயில்லை கட்டியிருந்த கயிற்றின் புரியுறந்து தும்புகள் மட்டும் எஞ்சிக் கிடக்கிறது.

கிலந்தை மரநழுவல் ஒய்யாரமாய் ஒலித்து நின்ற ஒங்காரம் பிள்ளையார் ஒடிந்த காலுடன் முடங்கிக் கிடக்கிறார் பிஞ்சுகள் கூடி களித்தட்டு மறித்த புளியமர நழுவையும் காணோம்.

பனக்குளிரிலும் பதுங்கிப் பதுங்கி ஒழித்து போட்டி போட்டுப் பொறுக்கும் விளாம்பழங்கள் எங்கே?

பெயர் தெரியாத பற்றைகளின் ஆக்கிரமிப்பு.... எங்கள் காணே நலங்களில்..... ஏகதேசமாய் எழுந்து பரவின என்ற வலி மெல்ல முனங்கி அடங்கி அழுங்கியது. பற்றைகளை வெட்டுவதற்காய் கை மட்டும் ஒங்கியது.

“யார் சிவசரஸ்வதி” என்று டாப் பை விரித்துக் கேட்டேன். “சிவசரஸ்வதி” என்று நான் நம்பும்படியாக இரட்டைப் பின்னலை மடித்து இறுக்கக் கட்டிய ஒருத்தி எழுந்தாள்.

“சிவனுக்கும் சரஸ்வதிக்கும் என்ன சம்பந்தம்?” என்று அடுத்த கேள்வி கேட்டேன். வகுப்பு சிரித்தது. எழும்பியவள் வெட்கப்பட்டாள். பெயர் வைத்த தந்தையையோ, தாயையோ மனதில் திட்டினாள். சிரித்தோர் ஒருவர் பெயரும் எனக்குத் தெரியாது. அவர்கள் பெயர்களைப் பிறகு நான் சொல்வேன். எனக்கு இது முதல்நாள். கண்மலரச் சிரிக்கிறார்கள்.

பக் கத்தில் அடர்த்தியாகத் தென்னந்தோப்பு. வெளியில் தான் வெய்யில். இந்தப் பள்ளிக்கூடம் சோலைக்குள் சுகமாக இருந்தது.

இத்தனை அழகான இருப்பிடம் எனக்கும் வாய்த்தது. இந்த இனிய உலகை நான் தொட்டுப் பார்க்க விரும்பவில்லை, கட்டிப்பிடித்தேன். அதிபர் “இது உன்னுடையது. இந்தச் சொத்துக்கள் மாணவர்களுடையவை. யாருக்கும், எதற்கும் அஞ்சாதே. உன் முகத்தைப் பார்க்கிறேன். நீ நல்லது செய்ய வந்திருக்கிறாய் என்று நம்புகிறேன். நல்லன செய்யும் உன் ஆற்றலுக்கு நான் குறுக்கே நிற்கேன். குறுக்கே யாரும் எதுவும் நிற்பின் என்னிடம் ஒரு வார்த்தை

வாய்க்காலில் நீரோடியது. ஒரு முறையே சோளகம் வீசியது. ஒருமுறையே மழைபெய்தது. ஒருமுறையே விளையாட்டுப் போட்டி நடந்தது. ஆனால் வருடம் முழுவதும் மகிழ்வு நிறைந்தது. பள்ளிக் கூடமே எனது உலகு ஆயிற்று. மாணவர் நண்பராயினர். அந்த நாட்களை நான் ஒருவருக்கும் திருப்பிக்கொடேன். அது எனது நாள். எனது வாழ்வு. எனது வசந்தம். எனக்கே என்று சிரிக்கிற கீதாவின் சிரிப்புப் போன்றது அது.

கீதா கலங்கத் தொடங்கினாள். கண் தளும்பச் சிரிக்கிற அந்தச் சிரிப்பு மறையத் தொடங்கியது. கண்களில் கலக்கம் படரத் தொடங்கியது.

நான் அதைத்தான் இனிச்

சிவசரஸ்வதி

“சும்மா பகிடி விட்டனான் இருங்கோ” என்றேன். அவளைப் பார்த்து சிரித்தேன். வெட்கப்பட்டுக் குனிந்தாள்.

நான் மகிழ்வாக இருக்கவேண்டும் என்று இங்கு வந்தேன். வாழ்வு வசீகரம் மிகுந்தது என்று உரை இங்கு வந்தேன். நானும் மகிழ்ந்து மற்றவர்களையும் மகிழ வைக்க வந்தேன். வந்தமைக்கு வாய்த்த அழகான பள்ளிக்கூடம் இது. நெடுநீளத்திற்கு வீதியுடன் வாய்க்கால் ஓடியது. வாய்க்காலில் மீன் குஞ்சுகள் ஓடின. மதவில் நீர்பாய ஆலமரநிழலில் முக்குளித்து எழுந்தார்கள் சிறுவர்கள், பெண்கள். ஆலமரம் முடிந்து பாதை முடக்குத் திரும்ப சிறுபாலம் ஏறி இந்தப் பள்ளிக்கூடம் தெரிந்தது. முற்றத்தில் நாவலமரம், வாகைமரம், மைதானத்தைச் சுற்றி வரிசையாகத் தேக்கு மரங்கள்.

சொல். என் அதிகாரத்தைப் பயன்படுத்தி அவற்றைத் தவிர்க்கிறேன். உனக்குச்சரியென்று படுவதைச் செய். திறமானதாகச் செய். நீ வாழ்ந்து மற்றவர்களை வாழவை. உனக்கு என் ஆசீர்வாதம் உண்டு, வாழ்த்துக்கள் உண்டு” என்று ஆங்கிலத்தில் புன்னகையுடன், தடுமாற்றமில்லாமனதுடன், ஒளிவீசும் கண்களுடன் சொன்னார். அங்கு வீசிய குளிர்காற்றுப் போல அது சுகமாக இருந்தது. கையில் சோக்குத் துண்டுடன் “டாப்” புடன் விதிக்கப்பட்ட வகுப்புக்குச் சென்றேன். சென்ற முதல்நாள் பகிடிவிட்டேன். வகுப்புச் சிரித்தது. இனிச் சிரிக்க வேண்டும் இந்த உலகம் என்று அன்றே அறுதி செய்தேன்.

சிரித்தது. ஒன்று இரண்டு வருடம் என்று மகிழ்வாய் நாட்கள் கழிந்தன. வருடத்தில் ஒருமுறை

சொல்லப்போகிறேன். கள்ளமற்றுக் குதூகலித்துச் சிரிக்கிற கீதாவின் சிரிப்பு மறையத் தொடங்கியது. அப்பிடி மறைந்து போகத் தொடங்கியது எல்லோரினது சிரிப்பும். காலம் கசப்புடன் நகரத் தொடங்கிற்று. சோகம் ததும்புகிற நெஞ்சுடன் மாறா ஒரு வலி என்னுள் ஓடியது. ஒவ்வொரு நாளும் பிரிவு நிகழத் தொடங்கியது. பிரிவு துக்கத்தைமட்டும் அதிகம் தருகிறது. பகற்பொழுது வெறிச்சோடிப்போய் கிடக்கிறது. இராப்பொழுதே சொல்லவே வேண்டாம். காலில் மிதித்து அரைபடுகின்ற எறும்புபோல மனது பிசைபடுகிறது. நித்திரையும் ஆக முடியவில்லை. சாமம் முடிந்து விடிகிறபோது நித்திரை ஆகினாலோ வரும் கனவு வலியை இன்னும் இன்னுமெனக் கூட்டுகிறது.

ஆனந்தன் சாமம் தவிர்ந்த எந்த

நேரம் என்றில்லை வீட்டை வருகிறான். “என்ன மச்சான் செய்யிறது? ஒரே யோசனையாக் கிடக்கு” என்றார். ஆனந்தனின்மனைவியும் பிள்ளைகளும் திருகோணமலையிலிருந்து வருவதற்கு ஒரு வழியும் இல்லை. வழியில் வெட்டுகள் கொத்துகள் விழுக்கின்றன. தனது இருவயதுக் குழந்தையை கையில் அணைத்து வள்ளத்தில் ஏற்றிவந்த போஸ்ந்மாஸ்ரர் சுடப்பட்டார்.

போஸ்ந்மாஸ்ரர் துடி துடித்து வள்ளத்தில் வீழ்ந்தார். குழந்தை

அணைக்க குட்டியன்கள் அங்கில்லை. தங்கள் தாயுடன் ஊருக்குப் போய்விட்டார்கள்.... நான்தான் பஸ் ஏற்றினேன். ஏற்றத்தான் வேண்டும். ஏற்றிவிட்டு வந்த பிறகு நிலவு தொலைந்த அமாவாசை இருட்டுப் போலாயிற்று என் வாழ்வு.

“அம்புலி மாமா வாவாவா..... அழகழ சொக்கா வாவாவா....” என்று பாடி, சாப்பாடு தீத்த வானில் இனி நிலவு வராது. ஹெலி வந்து வரிசை வரிசையாக சிவப்புக் குண்டுகளை இறக்கிவிட்டுப் போகிறது. நான் அம்புலி மாமா காட்டி, பாட்டுப்பாடி சாப்பாடு தீத்தவே வந்தேன்.

வந்தது. நிலா திகைத்துத் திணறியது. அஞ்சி மறைந்தது. ஹெலி வரிசை வரிசையாக தணலை அள்ளி எறிந்தது. அனர்த்தமான பொழுதாயிற்று அது.

கிளிநொச்சியிலிருந்து யாழ்ப்பாணத்துக்கு அதுதான் கடைசி பஸ் என்று அப்போது நான் அறிந்ததில்லை. பிறகு என் றென்றைக்குமாக பஸ் இல்லாமல் போய்விட்டது. அந்த பஸ்சில் ஏற்றுவதற்காக அதிகாலையில் சுசி பிள்ளைகளை டிப்போவுக்குக் கூட்டிச் சென்றேன்.

அந்த விடியற்புறத்திலும் பஸ் சனத்தால் நிரம்பி வழிந்தது. “அப்பாவும் வாங்கோ” என்று பெரியவன் கத்தினான். சின்னவன் “அப்பா அப்பா” என்று சினுங்கினான். “வாங்கோ” என்று இருக்கிற மாதிரி சுசி என்னைப் பார்த்தான். வெம்பும் பொருமலுடன் சுசி போனான் என நினைக்கிறேன்.

வீட்டின் உள்கொடியில் சுசியின் பாவாடை ஒன்று காபந்திருந்தது. வீடு முழுவதும் குட்டியன்களின் மழலையும் மணமும் நிறைந்திருந்தது. நேற்று இந்நேரம் இந்த வீட்டில் எல்லாரும் இருந்தார்கள். பயப்பீதியுடன் தான் என்றாலும் இருந்தார்கள். கக்கூசுக்குப் போனேன். வந்து கதவைத் தட்டி “அப்பா” என்றான் சின்னவன். அரைகுறையாக எழும்பினேன். குளிக்கப்போனேன், சவர்க்காரம் கொண்டு வந்தான் பெரியவன். சவர்க்காரத்தில் இன்னும் அதிகம் வாசம் வீசியது. கதவுகளிலும், சுவர்களிலும், அத்தனை மரங்களிலும், வெறும் நிலத்திலும், படிக்கட்டிலும், கிணற்றடியிலும் குட்டியன்களின் முகங்கள் தெரிந்தன. சுசியின் நடைகேட்டது. காற்சங்கிலி என்று சொல்லலாம் அல்லாவிடினும் கேட்கும். நான் பள்ளிக்கூடம் போனேன்.

போகவேண்டும். ஓகஸ்டில் ஏ.எல் சோதினை! நடக்குமோ தெரியாது. நடந்தால்? நான் கவனமாகப் படிப்பித் திருக்கவேண்டும். கீதா குறுகுறுவென என் கண் பார்ப்பான். வசந்திக்குக் கேள்வி கேட்டால் பிடிக்காது.

அ. திரவி

கைதவறிக் கடலுள் வீழ்ந்தது. இருவர் உயிரும் இல்லாமல் போனது. இன்னும் குடுகள் வள்ளத்தின் மீது பட்டன. தப்பி வந்தோர்கள் இதைச் சொன்னார்கள் என்று ஆனந்தன் இதைச் சொன்னான். ஆனந்தன் “என்னடா இது” என்று கலங்கினான். “ஒண்டும் நடக்காது. நீ பயப்பிடாதே” என்று அவனைச் சுயமா தடவினேன். எனது இரண்டு குட்டியன்களையும் அணைக்க வேண்டும்போல் இருந்தது.

வேண்பஞ்சுக் குவியல் வானில் திரிந்தன. நிலா அதன் மேல் ஒளிந்து விளையாடியது. தன் குளிர்ந்த கரம் நீட்டி என்னைத் தடவியது. குட்டியன்களின் முகங்கள் போல நிலா வெளிச்சம் தந்தது. நான் நிலவை ஆசையாய்ப் பார்த்தேன். எனக்கே மட்டுமான நிலாப்பெண் அவள்! சுசி சமைத்த திறம் உணவு உட்கொள்ள இது அபூர்வமான பொழுது என்றுதான் குட்டியன்களை கூட்டிவந்தேன். படபடவென்ற சத்தத்துடன் ஹெலி

முகம் சிவக்கத் தலைகுனிவாள். கிருஷ்ணகாந்தன் வலது பக்க நெஞ்சு பிளந்த பின்னும் வந்திருக்கிறான்.

கிருஷ்ணகாந்தன் ஆஸ்பத்திரியில் இருக்கிற தாய்க்குச் சோறு கொண்டு போனான். “கவனமாப் போட்டு வா ராசா, பொம்மர் சுத்துது. ஹெலி சுடுது. ஒண்டுக்குள்ளையும் அம்பிடாத அப்பன். ஒண்டும் வரக்கூடாது என்று கடவுளை நேர்ந்து கொண்டு சைக்கிள் ஓடு. கவனம் ராசா.....” என்று அம்மா அவனை அனுப்பினா.

ஆஸ்பத்திரி வாசலில் அது நடந்தது என்று சொல்லக்கூடாது. ஆஸ்பத்திரி வாசலுக்குப் பக்கத்தில் என்று சொல்லலாம். இன்னும் சரியாகச் சொன்னால் ஆஸ்பத்திரி வாசலுக்கும், பின்னையார் கோயில் வாசலுக்கும் இடையில் பொம்மர் குத்தியது.

கிருஷ்ணகாந்தனுக்கு நெஞ்சு பிளந்தது மயங்கிச் சரிந்தான்.

கிருஷ்ணகாந்தன் சேட் கழட்டி நெஞ்சு காட்டினான்.

தோளிலிருந்து அரை அடி வரை நீளத்திற்குத் தையல் இறங்கியிருந்தது. வரைபடத்தில் ரயில் பாதையைக் காட்டுவது போல அது இருந்தது. பார்த்த சகுந்தலா மயங்கிச் சரிய இருந்தாள். அழுது விடுகிறாற் போல வகுப்பு இருந்தது. அவன் தோளைத்தொட்டு “உனக்கு இப்ப நோகிறதில்லையா?” என்று கேட்டேன். அவன் ஒருமாதிரிச் சிரித்தான். எனக்குத் தாங்கேலாமல் இருந்தது. “அம்மா செத்த நேரந்தான் தாங்கமுடியேல்லை” என்றான். சொல்லி, விதைக்காத வயல்வெளியைப் பார்த்தான். கானல் நீர் மிதந்தது. எனக்கு அனேகமாகப் படிப்பிக்க முடியவில்லை. “நாங்கள் படிப்பம்” என்று கரும்பலகைப் பக்கம் திரும்பினேன். அர்த்தமேயில்லாத அந்தச் சூழலுக்குப் பொருந்தாத எழுத்துக்களை கரும்பலகையில் எழுதினேன்.

ஏ.எல் வகுப்பு வெளிச்சப் போய்

கிடக்கிறது. கீதா, சிவசரஸ்வதி, சகுந்தலா, வசந்தி, ரதிகா, கிருஷ்ணகாந்தன், உதயமூர்த்தி இவர்கள் தான் வருகிறார்கள். மற்றைய வகுப்புக்கள் வெறிச்சோடிப்போய்க் கிடக்கின்றன. ஒன்றிரண்டுபேர் இருந்தார்கள். இருந்தோரைக் கூட்டிவைத்துக் கதை சொன்னேன். முகம் மலரக் கேட்டார்கள். அவ்வப்போது கறுத்துப்போனது முகம். கதைகூடச் சொல்லி முடியவில்லை. எங்கள் தலைகளின் மேலால் அவ்ரோ போயிற்று திரும்பிவந்தது. பிறகு திரும்பிப் போயிற்று. இப்படி ஐந்தாறு தரம் செய்தது. ஒவ்வொரு முறையும் ஒவ்வொரு பீப்பா அவ்ரோவிலிருந்து விழுந்து பெருஞ் சத்தத்துடன் வெடித்தது. ஆனால் அது தூரத்தில் நிகழ்ந்ததால் எங்களுக்குப் பயம் தோன்றவில்லை. முகம் கறுத்து விடுப்புப் பார்த்தோம். காட்டுக்குள்ளிருந்துதான் கரும்புகை எழுந்தது. “உங்கார் உங்கார் போடுறான் போடுறான்” என்று பத்தாம் ஆண்டு சந்திரவர்மன் கத்தினான். குண்டு போடுவதும் வெடிப்பதும் அவனுக்கு குதூகலாமாய் இருந்தது. அவன் என்னவோ அச்சம் தரும் ஒன்றுக்கும் பயப்பிட்டதாய் தெரியவில்லை.

நான் அவன் கிட்டப்போய் “ஆனந்தன் மாஸ்ரரைக் காணேல்லை. ஏதும் சுகமில்லையோ?” என்று கேட்டேன். ஆனந்தன் சந்திரவர்மன் வீட்டில் ஒரு பகுதியில் வசிக்கிறான்.

“நேற்றுப் பொழுதுபட அவற்றை பொஞ்சாதியும் பிள்ளைகளும் வந்திட்டினம்” என்றான் சந்திரவர்மன். ‘அப்பாடா’ என்றிருந்தது எனக்கு. வெய்யில் கடுமையாய் கொளுத்தி எறிந்தாலும் வாய்க்காலில் ஓடுகிற நீரிலிருந்து குளிர் வீசியது.

பள்ளிக்கூடம்விட அப்பிடியே ஆனந்தன் வீடு போனேன். குழந்தையைத் தூக்கி விளையாட்டுக் காட்டிக் கொண்டிருந்தான் ஆனந்தன். பொழுதில் உலவுகின்ற பீதி, துயர் தெரியாமல் குழந்தை சிரித்தது. நானும் சிரித்துக்கொண்டு அவன் வீட்டினுள் நுழைந்தேன். ஆனந்தனும் சிரித்தபடிதான் கதிரை எடுத்துப்போட்டான்.

“ஒரு மாதிரி வந்திட்டங்கள்” என்று ஆனந்தனின் மனைவியிடம் சொன்னேன். “அதையேன் கேக்கிறீங்கள்” என்று அவா சொல்லத் தொடங்கினா. அவவின் முகம் மிகக் கறுத்திருந்தது. வெய்யிலினால் அல்ல.

இன்று காலையிலிருந்து இது பத்தாவது முறையாகக் கதை சொல்வதாக இருக்கவேண்டும். கதையில் சுவை சொட்டும் குறையவில்லை. ஆனந்தன் எழுந்து உட்சென்று தேசிக்காய் கரைத்து வந்தான். “மாஸ்ரர் கொஞ்சம் சாப்பிடுங்கோ” என்றா. “இல்லையில்லை, அங்கை எனக்குச் சாப்பாடிருக்கு” என்று உடன் மறுத்தேன். “மனிசியும் ஊருக்குப் போட்டாவாம்” என்றா. “ஓமோம்” என்றேன். பத்து நாட்களாக கடலுக்குள்ளாலும், ஆற்றுக்குள்ளாலும், காட்டுக்குள்ளாலும், வள்ளத்திலும், வானிலும், ட்ரக்ரரிலும் நடையாய் நடந்தும் ஒரு குழந்தையை இடுப்பில் சுமந்தபடி, மறுபிள்ளையைக் கையில் பிடித்தபடி வந்திருக்கிற கதையை, துயருடனும், தலிப்புடனும், ஏக்கத்துடனும், தப்பிவந்த நிம்மதியுடனும் சொல்கிற அவாவிடம் மத்தியான வெய்யில் தருகிற சூட்டு அலுப்புடன் கேட்டுக் கொண்டிருந்தேன். மாமரத்தின் கீழ் நாக்கைத் தொங்கப் போட்டபடி நாயொன்று கண் தூங்கியது. சைக்கிள் எடுத்து வெளியில் வந்த என்னிடம் “எவ்வளவு நிம்மதியா இருக்கடாப்பா” என்றான் ஆனந்தன் அவன் முதுகைத் தடவினேன்.

தனித்துப்போன என் வீடு வந்தேன். ஒரு மரத்தில் தனித்துவாழும் அணிலைப்போல என்னை உணர்ந்தேன். விஜயனும் ஓடிவிட்டான். பொம்மர் பறந்து செத்தோம் என்று நடுங்கிய அந்த இரவிற்கு அடுத்தநாள் “மைச்சான் நான் ஓடப்போறன்ரா” என்று சொல்லிப் போய்விட்டான்.

அவன் இருந்தபோது பின்னேரம் அவ்வளவு குழப்பமானதாக இல்லை. முறிப்புக் குளத்திற்குக்கூட ஆனந்தன், துவாரகன், தர்மாவுடன் நானும் விஜயனும் போய் முக்கி முக்கி எழுந்து ஒரு

பின்னேரத்தைக் கழித்திருக்கிறோம். இப்போது விஜயன் இருக்கிற வீட்டுக்கு முன்னால் ஓடுகிற வாய்க்காலில் குளிப்பதற்குக்கூட விஜயன் இல்லை.

அப்படி நினைக்கும்

நேரத்தில்தான் குரியன் மேற்கில் சரியத் தொடங்கினான். மாமரத்தின் கீற்றுக்களுக்கிடையில் மஞ்சள் வெய்யிலை வழியவிட்ட மாலையில் விஜயன் ஒழுங்கைப் புழுதி பறக்க வந்தான். அவன் பிரியத்திற்குரியவளின் வீடு சற்றுப் பக்கத்தில் என்பதால் சேவியர் கடைச்சந்திக்கு தேநீர் குடிக்கப்போனோம். வெறும் ரொட்டி தேநீருக்கப் பதமாக இருந்தது.

மத்தியானம் பள்ளிக்கூடம் முடிந்து போய்ச் சாப்பிட்டு வீடு வந்து கீதா தந்த "அன்னை வயல்" புத்தகம் வாசித்தேன். வெய்யிலுக்குச் சாடையாய்க் கண் சொருகியது. முற்றத்தில் வழக்கிக் கொண்டு ஓடிய புடையன் பாம்பு கண் சொருகலை சடக்கென முறிக்கப் பண்ணியது. வெளியில் இறங்கி புடையன் போகும் திசை பார்த்தேன். அது பற்றைக்குள் மறைந்தது. உயிர் பறிப்பதற்கு எத்தனை விதமாக உலவுகின்றன. அப்படித்தான் நான் நினைத்தேன். நினைத்து முடித்து கிணற்றடியில் முகம் கழுவினேன். கழுவிய முகத்தின் புத்துணர்ச்சிக்கு சுசியின் தேநீர் மிகச் சுவையாக இருக்கும். இனித் தண்ணீர் சுடவைத்து எனக்கென்று தேநீர் போட இயலாது.

மாலைச் குரியன் புதைகிற நேரம். சாடையான உறுமல் சத்தம் வான் வெளியில் கேட்டது. அண்ணாந்து பார்த்தோம். மிக உயரத்தில் சீ பிளேன் சுற்றியது. "மாப் எடுக்கிறான். நாளைக்கு வந்து அடிக்கப் போறான்" என்றான் விஜயன்.

குரியன் காணாமல் போய் ஆனாலும் வெளிச்சம் இருந்தபோது ஜோஜினி வீட்டில் லாம்பு கொளுத்திவிட்டார்கள். மண்ணெண்ணெய் ஒரு சொட்டும். இல்லாத நேரத்தில் ஏன் இவ்வளவு வேளைக்கு கொளுத்தினார்களோ தெரியவில்லை. "ரீ குடியுங்கோவன்" என்றா ஜோஜினி. "இப்பதான் குடிச்சிட்டு வாறம்" என்று அவசரமா மறுத்தான் விஜயன். ஜோஜினி விஜயனைப் பார்க்க மறுத்து என்னைப் பார்த்துப் பார்த்தே கதைத்தா. ஆனால் நாங்கள் அவா வீடு போகிறபோது விஜயனைப் பார்த்தே அவாவின் முகம் அதிகம் விரிந்தது. விஜயன் ஏதும் கேட்டபோது ஜோஜினி வெட்கப்பட்டுப் பதில் சொன்னா. அப்போதும் என்னைப் பார்த்துத்தான் சொன்னா. "நீங்கள் இருந்து கதையுங்கோ நான் வாறன்" என்று வெளிக்கிட்டன்.

"நானும் வாறன்" என்று அவசரமாக விஜயனும் வெளிக்கிட்டான். வெளியில் வந்து "என்னை இனிமேல் கூப்பிடாதை. நீ தனிய போய் இருந்து

அழகான கிளியே

அழகாக

உருவான அபாயங்கள்
விளைவாகவுள்ள போதும்
தெரியாமல்
படர்கின்ற கிளிக்கூட்டம்
வலையில்
சிக்கித்தவிக்கும்.

நிலை பாராமல்
தடயங்கள் தெரிந்தும்
பச்சை மிளகாயை
கிளி கொண்டு
போகுதே.
தொடராமல் இருக்க

காவலாளர்களும்
மாறி மாறி
காவலில் நிற்க
கிளிக்கூட்டங்களும்
விட்டபாடில்லை.
களவு செய்து பிழைக்கும்
கிளிக் கூட்டத்திற்கு
தெரியவில்லை
களவுதான்
என்று.

விளையாட்டாக விளையாடி
வானில் பறக்கும்
அழகான கிளியே
உனக்கும்
சிறை வாழ்வுண்டு
மாங்காய் மரத்துடன்
பச்சை பச்சையுடன்
ஒட்டியிருக்கும்
பச்சைக்கிளியே
ஒழிந்துவிட்டேன் என
எண்ணாதே
மறந்துவிடாதே
சொண்டின் சிவப்பு நிறம்
காட்டிக் கொடுக்கின்றது.

துன்னாலை செல்வம்

ஜோஜினியோடை கதை” என்று ஏசினேன். “பொம்மர் சுத்துது, எப்படா சாவு வருதோ தெரியவில்லை. அதுக்குள்ள சந்தோசமா என்னத்தைக் கதைக்கிறது” என்று கசந்து போய் விஜயன் சொன்னான்.

உயரத்தில் நின்று ஹெலி சுடுகிறபோது, ஒரு பெரிய மரத்தைக் கட்டிப்பிடித்தபடி, ஹெலி தன்னைப் பார்க்காதபடி, ஹெலியின் சூடு தன்னைத் தாக்காதபடி சுற்றிச்சுற்றி வந்து தன் உயிரைக் காப்பவன் விஜயன். பொம்மரிடம் இப்பிடி மரத்தைச் சுற்றி காட்டுகிற விளையாட்டு பலிக்காது. மரத்தையும் அடியோடு பாறவைத்து, உயிரையும் பறித்துக்கொண்டு ஓடும் பொம்மர். தனது உயிர் இப்படிப் பறிக்கப்படும் என்று விஜயனுக்குத் தெரியும்.

விஜயனை வாய்க்காலோடும் வீட்டை விடப்போனேன். கரடிப்போக்குச் சந்தியில் நின்று கதைத்தோம். இனி அடுத்தநாள்தான் பெரும் வெளிச்சம் காணலாம். அப்படி மிகத்தான் இருண்டு போயிற்று. ஆனால் உடனே பெரும் வெளிச்சம் காண நேர்ந்தது. திடீரென இரைந்து கொண்டு பொம்மர் வந்தது. கடும் இருட்டில் பொம்மர் வருவதில்லை. இருட்டில் பொம்மரைத் தெரியவில்லை. தலைக்கு அருகே சாரென உராய்கிற சத்தம் கேட்டது. சுடக்கென பெருவெளிச்சம் தெரிந்து குண்டுவெடித்தது. காதில் “ஊஊஊ.....” என்று ஊளைச் சத்தம்!

குண்டுபோட்ட பொம்மர், ஒரு சுற்று சுற்றி வந்தது. அதன் சத்தத்தில் அப்படிச் சுற்றுகிறதை உணர்ந்தேன். திடீரென தலைக்கு மேல் பொம்மர் குண்டு சிவப்புக் கனலாகச் சீறியது. “விழுந்து படடா” என்று சொல்லி விழுந்து குப்புறப்படுத்தேன். படுத்தவாக்கில் எல்லோரையும் நினைத்தேன். குண்டுவெடித்து பெருவெளிச்சம் தெரிந்தது. தலைக்கு மேலால் ‘ஷெல்’லின் செதில்கள் சீறிக்கொண்டு பறந்தன. படபடவென நெருங்கி விழுகிற சத்தம் கேட்டது. எங்கள் மேல் கற்கள் வீழ்ந்தன. சைக்கிளை எடுத்துக்கொண்டு வீட்டை ஓடிவந்தேன். விஜயனும் வீடு வந்தான். தன் அறைக்குப் போகப் பயந்தான். அலமலந்து போனான்

விஜயன். அடுத்தநாள் “மச்சான் நான் ஓடப்போறேன்” என்று சொல்லி விஜயன் போய்விட்டான்.

அதன் பிறகு பொழுது இன்னும் நல்லாக் கருகலாயிற்று. மனது பிசைந்து பிசைந்து அழுகை ஊறுகிறது. நோய்க்கூறு கொண்டவன் போல் திரிகிறேன். இரவில் நித்திரை வருகிறதாக இல்லை. படுக்கையில் பாம்புபோல நெளிகிறேன். எழுந்து வெளியே வருகிறேன். தென்னைகளுக்கிடையிலான வானில் நிலா அழுது கொண்டிருந்தான். நிலாப்பெண்ணுக்கு யாரோ ஊறு செய்து விட்டார்கள். அவன் அழுகை நெஞ்சைக் குத்தியது. எனக்கு இன்னும் கலக்கம் மூள்கிறது. நிலாவைப் பார்த்திருக்கக்கூடாது. நெஞ்சு துடிக்கிறது. நிலாப் பெண்ணை நான் கண்டிருக்கக்கூடாது. காலம் அந்த விதி செய்து விட்டது. இப்போதெல்லாம் பள்ளிக்கூடத்தில் மாணவர்களைக் காணவில்லை. குண்டுகள் காலையென்று, பகலென்று, இரவென்று, சாமமென்று பக்கத்தில், தூரத்தில் விட்டுவிட்டுக் கேட்கிறது. ஆசிரியர் அறையில் விரக்தி தோய்ந்திருக்கிறேன். நண்பர்களாக, தர்மாவும், துவாரகனும் மாத்திரம் நிற்கிறார்கள்.

ஏ.எல் வகுப்பு ஒன்றுதான் இப்போது இயங்குகிறது. ஆயினும் கீதாவும், சகுந்தலாவும் வருகிறபோது வசந்தியையும் சிவசரஸ்வதியையும் உதய மூர்த்தியையும் காணவில்லை. கிருஷ்ணகாந்தனையும் சகுந்தலாவையும் ரதிகாவையும் காண்கிறபோது கீதாவையும் வசந்தியையும் காணவில்லை. ஒருநாள் கீதா மாத்திரம் வருகிறாள். மறுநாள் சகுந்தலா மாத்திரம் இருக்கிறாள். தனபாலனை பிறகு ஒருபோதும் காணமுடியவில்லை. “அவன் இனி வரமாட்டான்” என்றான் கீதா. வாழ்வை வெற்றிகொள்ள அவன் போய்விட்டான். அப்படி இந்தப் பள்ளிக்கூடத்திலிருந்து ஒரு நூறு பேராவது போனார்கள்.

சுற்றிவர வயல் சூழ்ந்து, ஒருபுறமாய் வாய்க்கால் ஓடி, எப்பொழுதும் குளிர்ந்த காற்று வீசுகிற தனித்துப்போன

வீட்டிலிருந்து வருகிற கீதா அன்று காலையில் அழுதாள். அவள் தம்பி ‘துண்டு’ எழுதி வைத்துவிட்டு சைக்கிளை மாமரத்தில் சரித்துவைத்து விட்டுப் போய்விட்டான். அதற்காக அவள் அழவில்லை. “போகத்தானே வேண்டும்” என்றுதான் சொன்னாள். கீதாவின் அம்மா குசினிக்குள் இருந்து சமைக்கவும் முடியாமல் அழுகிறாள். விறகு எரிந்துகொண்டிருக்கிறது. சோறு ஒரு அடுப்பில் வெந்து கொண்டிருக்கிறது. கிழங்குக்கறி இறக்கி பால் விட்டு மசித்தும் விட்டாயிற்று. மீன்குழம்பு அடுப்பில். அப்போதுதான் துண்டு கண்டெடுத்து, கிரியா அம்மாவுக்கு வாசித்தாள். கீதா படித்துக்கொண்டிருந்தாள். அம்மா அகப்பையை மீன் குழம்பில் வைத்து ஏங்கிப்போனா. மீன்குழம்புக்குள் என்ன போட்டதென்றும் தெரியவில்லை. சோறு வெந்து அடிப்பிடிக்கிறது. அம்மா மயங்கினா. அடுப்பைக் கீதா தண்ணீர் ஊற்றி அணைத்தாள். அம்மாவைப் பார்த்து அழுதாள்.....

நான் குழப்பமான பின்னேரங்களைச் சந்திக்கிறேன். விரக்தி தோய்ந்தபடி மாலைப்பொழுது பூமியில் பரவுகிறது. நான் பொழுதை, வாழ்வை இழந்து கொண்டிருக்கிறேன். எனது சின்னதும் இனியதுமான உலகம் சிதைந்து போகிறது. என் உலகை நேராக்க நினைத்தேன். கோணல் மாணலாகப் போயிற்று.

வருகிறபோது எத்தனை இரம்மியமாக இருந்தது. எப்போதும் வசந்தமே வீசும் என்னும் நம்பிக்கை இருந்தது. இங்கு படிக்கிற மாணவர்களின் மனசு விசாலமாக இருக்கும். அழகை இரசிப்பார்கள். கெட்டித்தனம் மிகுந்திருப்பார்கள். ஆசிரியர்மார் பெருந்தன்மையுடன் திகழ்வார்கள். புதிய உலகைக் கட்டியெழுப்பத் தோள் தருவார்கள். இந்தக் கட்டிடம் போலவே அதிபர் மனது உயர்ந்து விம்மி நிற்கும். எப்பொழுதும் நல்லனவே நிகழும்படியாக வகுப்பறைகளும், மைதானமும், அரங்க மண்டபமும் திகழும்.

இந்த மாணவர்களிடையே

காதல் மிக இயல்பாகப் பெருக்கெடுக்கும். காதல் மௌனத்தில் ஆழ்ந்து போயிருக்கும். மைதானத்தில் அவன் விளையாடும்போது அவள் இரசிப்பாள். மண்டபத்தில் அவள் பாடும்போது அவன் மௌனத்தில் உருகுவான். முதற்காதல் இங்கு அரும்பும். நெஞ்சு பதைக்கும். மனசு ஏங்கும். குளிர்மையான பார்வை ஒன்றை அவள் தருவாள். மலர்வான புன்னகையை அவன் அளிப்பான். புன்னகையின் சிறு மின்னல்வெட்டு நெஞ்சைத் தைக்கும். புன்னகைக்கா விடினோ பொழுது கருகும். இந்தக் காதல் மௌனத்தில் உறைந்து போகும். மண்டபத்திலேயோ, மைதானத்திலேயோ, புதைபடும். நிறைவேறாது. நிறைவேறாக் காதலை எண்ணி ஒருக்கால் ஏங்குவார். அற்புதமான காலம் இது. அழகும், கம்பீரமும், வீரியமும், காதலும் மிக்க வாழ்வு இது.

நதி பெருக்கெடுத்து நகர்ந்தாற் போல் வாழ்வு போயிற்று. ஆறுமணி நேரப் பாடசாலை வாழ்வு சொர்க்கமாயிற்று. ஒவ்வொரு நாளும் புதிய புதிய பூச்செண்டுடன், மேசைவிரிப்புடன் எனது வகுப்பு அழகுபட நின்றது. குழப்படி இருந்தது. குறும்புகள் நிகழ்ந்தன. இரசிக்கக்கூடிய குழப்படி, வாய்விட்டுச் சிரிக்கக் கூடிய குறும்புகள் கள்ளிறக்குகிறவரின் கத்திக்கூட்டுக்குள் வெடி கொளுத்திப் போட்டுவிட்டு ஓடிவிட்டான் மோகன். குண்டிக்குள் வெடித்தது வெடி!. மிகவும் தான் திடுக்கிட்டுப்போனார் அவர். மோகனைத் துரத்தினார். விளையாட்டுப்போட்டியின் ஓட்டப்போட்டியில் மோகன் முதலாமிடம். உயரம் பாய்தலிலும் முதலாமிடம். வேலிபாய்ந்து ஓடுவது அவனுக்குக் கடினமாக இருக்கவில்லை. நாங்களும் சிரித்தோம். இரசித்தோம். கண்டித்தோம். வருந்தினோம். படித்தோம். விளையாடினோம்.

விளையாட்டுப்போட்டி நிகழ்ந்த அன்றிரவு குண்டுகள் வீழ்ந்து வெடிக்கத்தொடங்கின. சாமம் போல படபடவென குண்டுகளைப் பொழிந்தபடி ஹெலி வந்தது. அதிகாலையில் சுற்றிச் சுற்றி பொம்மர் குத்தியது. மதியத்திற்குச் சற்று முன்பாக அவரோ பீப்பாக் குண்டுகளை வீசியது. எதிரி போரைத் தொடுத்தான். அப்போதிருந்த வாழ்வு கருகத் தொடங்கிற்று. மைதானத்தில் விளையாட்டுப் போட்டியின் சுவட்டு அடையாளங்கள் கூட இன்னும் அழியவில்லை.

சாப்பிடுகிற வீட்டில் சாப்பாடு இல்லை என்று சொல்லியே சிலநாட்கள் ஆகிவிட்டன. சாப்பாட்டுக் கடைகள் அடிக்கடி பூட்டிக்கொண்டன. தர்மா, துவாரகன், வீட்டில் இடையிடையே சாப்பிட்டேன். கூச்சமாக இருந்தது. “இது உன்னை வீடு மாதிரி” என்று தர்மா சொன்னான். அப்படிச் சொன்னால் மட்டும் கூச்சம் போய் விடுமா? சிலநாட்கள் சாப்பிடாமல் மதியத்திலிருந்து வீட்டில் படுத்தேன். வீட்டின் சீமெந்து நிலத்தில் புழுதி படரத் தொடங்கி விட்டது. ஒரு நினைவாக சசியின் பாவாடை இன்னும் உட்கொடியில் காய்ந்து வற்றி, படங்கு போல் ஆய்விட்டது. கிணற்றிலும் நீர் இல்லாமல் அடியோடு வற்றலாயிற்று. ஊரில் வெக்கை பரவியும், மரங்கள் காய்ந்தும், நெடுங் காய்ச்சலின் நெருப்பு வீசுகிற மாதிரி இரவும் இருந்தது.

இந்தக் கடுங்கோடையின் ஒருநாள் பின்னேரத்துக்கு மழை தூறிப் பார்த்தது. தூறிய சுவடு தெரியாமல் நிலம் உறிஞ்சிக் கொண்டது நீரை. இன்னும் கொஞ்சம் விட்டுப் பிறகும் தூறிப்பார்த்தது. மண் அவற்றைப் பறித்து புழுதியை வெளிவிட்டது. மணம் எழுந்தது. “அச்சும்” என்று தும்மினேன். அவ்வளவுதான். தூறல் நின்றது. சாம்பல் மேகங்கள் ஊரைச் சூழ்ந்தன. ஊர் அமுக்கப்பட்டுக் கிடந்தது. உடம்பிலிருந்து கசிந்து பிறகு ஒழுகியது. அன்று பின்னேரத்துக்கு ஓரிடமும் போக மனசு ஒருப்படவில்லை. பொழுதுபட விளக்குக் கொளுத்தி கீதா தந்த “அன்னை வயல்” விட்ட இடத்திலிருந்து வாசித்தேன்.

இரவுக்கு பசிக்கு மென்று பசிக்காவிட்டாலும் பாணைத் தேநீரில் தோய்த்து தின்றேன். சுடுதண்ணீர்ப் போத்தலில் தேநீரைச் சேமித்து வைத்தேன். நித்திரைக்கென்று ஒரு கொட்டாவிவிட்டுப் பாய் விரித்தேன். வருகிறதாக இல்லை. படுக்கையில் பாம்புபோல் நெளிந்தேன். புரண்டேன். முகம் குப்பறக் கிடந்தேன். ஒன்றும் பலிக்கவில்லை. அப்படித்தான் நினைத்தேன். படபடவென்று காதிற்சுள் ஹெலியின் சத்தம் நுழைந்தவுடன் திடுக்கிட்டு முழித்தேன். வேர்வை ஊறிய ஈரத்தில் கிடந்திருந்ததைக் கண்டேன். நேரம் பார்த்தேன். ஒரு மணியாக இருப்பது நிமிஷம் போய்விட்டது. படபடவென்று வந்த ஹெலி கொஞ்சம் வடக்குப் பக்கமான தூரத்தில் இருக்கிறமாதிரி இருந்தது. ஏறி திரும்பி படபடக்கிற சத்தம் கூரைக்கு மேல் கேட்டது. நான் விளக்குக் கொளுத்தி, சுடுதண்ணீர்ப் போத்தலைச் சரித்தேன். ஒரு கோப்பை நிறைந்தது.

கோப்பை முடிகிற நேரம் இன்னோரு படபடப்பு கேட்டது. இது கூரைக்கு மேல் அல்ல; சற்றுத்தள்ளி. வெளிச்சம் பரவாத விடிகிற வரைக்கும் ஹெலி இதைச் செய்தது. உறுமி உறுமி அடங்கியது. துர்நிகழ் வொன்று நிகழ்வதற்கான கூறுகள் அந்த அமாவாசை இருட்டில் தெரிந்தன.

விடிகிறவரை நித்திரை இல்லை. வெளிச்சம் வந்தபோதும் மந்தாரமாக ஊர் இருண்டிருந்தது. ஒழுங்குகளில் எந்த அசுமாத்தமும் இல்லை. பறவைகளும் தம் காலைப் பாடலை இசைக்க மறந்தன. நாயின் குரைப்புக் கூட இல்லை. “சாமம் வழிய கேட்ட ஹெலிச்சத்தம் என்னவாக இருக்கும்?” ஈசண்ணை வீடு போனேன். “குஞ்சுப்பரந்தனிலை நிறைய ஆழியை இறக்கியிருக்கிறாங்கள். இஞ்சால் பக்கம்தான் வாறாங்கள் போலைநிங்கள் உடனே ஊருக்குப் போறது நல்லது. வீட்டை நாங்கள் பார்த்துக் கொள்ளுவம். முக்கியமான சாமான்களை எடுத்துக் கொண்டு போங்கோ”

“நீங்களெல்லாரும் வெளிக்கிட்டுக் கோவன். இஞ்சை இருக்கப் பயம்தானே?”

“ஆகலும் பிரச்சினையெண்டால் நாங்கள் காட்டுப்பக்கம் ஓடுவம் உங்களுக்கு அங்கை மனிசி பிள்ளைகள் பார்த்துக் கொண்டிருப்பினம். நீங்கள் போங்கோ”

“பிள்ளைகளையாவது விடுங்கோவன்”

“அது பிரச்சினையில்லை. ஏதும் பிரச்சினையெண்டால் வருவம் தானே?”

குஞ்சுப்பரந்தனெண்டால் கீதா வீட்டின் வயல்தாண்டிய வெளி.

இவ்வேளைக்கு கீதாவின் வீட்டினுள் புகுந்திருப்பாங்கள். இயற்கை பெற்றெடுத்த அந்தக் காட்டுக் கிளியின் கீச்சல் கேட்டுத்தான் பறவைகளும் தம் பாடல் இசைக்க மறந்தனவோ? அந்த அழகுப் பெண்ணை நினைத்து நெஞ்சு கிழிந்தது.

எனக்கென்று எதுவுமில்லை. ஒன்றையும் நான் கட்டவுமில்லை. இருந்த ஒரு வாழ்வை இழந்து போகிறேன். இந்த அமாவாசை நாளன்று என் நிலாப்பெண்ணை இழந்து போகிறேன். குமுறிக் குமுறி வந்த அழகையை உதவி துடிக்க அடக்கி விழுங்கினேன். யானை சாத்தினேன். வீடு இருண்டது. இருண்டதைப் பூட்டி அதிர்ச்சி ஈசண்ணையிடம் கொடுத்தேன்.

“கறுப்பின உணர்வு என்பது முதன்முதலில் “நான் ஒரு கறுப்பன்” என்று மட்டுமல்லாமல் “வெள்ளையனும் அல்ல” என்பதைக் கண்டுபிடிக்கும் பொழுது ஏற்படும் அதிர்ச்சியோடேயே தொடங்குகிறது” என்று ஒரு முறை தென்னாபிரிக்க இதழியலாளரான லூயிநோஸி (LEWIS NKOSI) ஒப்பீசுவர் பத்திரிகையிலே எழுதினார். (இந்தக் கருத்தினுடைய அசைவு பல்திசைகளிலும் பரவிச்சென்றதோடு அதனுடைய விநோதமான எதிரொலிகள் பல்வேறு சூழ்நிலைகளிலும் எதிரொலித்துள்ளன. கறுப்பர்களான தென்னாபிரிக்கர்கள், வெள்ளையர்கள் மேலாண்மை கொண்டிருப்பதும் விரோத மனப்பான்மை கொண்டிருப்பதுமான சமூகம் ஒன்றினால் முழுமையாக நிராகரிக்கப்படுவதன் மூலமாக இதனைக் கண்டுகொண்டனர். இந்தக் கண்டுபிடிப்பானது முற்றிலும் வித்தியாசமான சூழ்நிலைகளிலும் ஏற்படக்கூடும். பிரெஞ்சு ஆதிக்கத்திற்குட்பட்ட ஆபிரிக்கர்கள், சில நிபந்தனகளோடு கூடியதாக வெள்ளையர்கள் சமூகத்தால் ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டதன் மூலம் இதனைத் துல்லியமாகக் கண்டுகொண்டனர். ஒரு கறுப்பன் தன் நிறத்தை மேற்குலக நாகரீகத்தின் கலாச்சாரம், மதம், பழக்கவழக்கங்களால் மறைத்துக் கொண்டால் அவனது கறுப்பு நிறத்தை மன்னித்துவிட இந்தச் சமூகம் தயாராக இருந்தது. இந்த அணுகுமுறையின் விளைவாக

அனைத்துக்கொள்ள முயன்றபோது அவன் அதன் பிடியிலிருந்து தப்பி, தனது சொந்தக் கலாச்சாரத்தைப் புதுக்கிளர்ச்சியுடும் கோணங்களிலும் புதிய புரிந்துணர்வோடும் ஆராயத் தொடங்கினான்.

எம்மே செசாயர் (AIME CESATRE)இன் வார்த்தைகளில் சொல்வதானால் “கறுப்பு நிறம் என்பது இருப்பை இழப்பது அல்ல. அந்நியக் கலாச்சார மறுதலிப்பு ஆகும்”. ஓரே நேரத்தில் கலாச்சார ஆக்கிரமிப்பை மறுதலிப்பதாகவும் சுதேசியக் கலாச்சாரத்தை வலியுறுத்துவதாகவும் அமைந்த இப்போக்கே நீக்றியூட் (NEGRTITUDE) ஆகும். லியொபோல்ட் செடார், செங்ஹொர், டேவிட் டியோப் பிறாகோ டியொப் கொங்கோலியக் கவிஞர்களான யுராம்லி மற்றும் போலாம்பா போன்றவர்களின் கவிதைகளில் இந்தப் போக்கு பெரிதும் வெளிப்படுத்தப் பட்டிருக்கிறது. அதனைப் புரிந்து கொள்ளாமல், ஆகக் குறைந்தது அதன் வரலாற்று ரீதியான முக்கியத்துவத்தைப் புரிந்து கொள்ளாமல் 1940 - 1960 காலப்பகுதிகளிலான இரு தசாப்தங்களில் உருவாகிய கவிதை நிகழ்வுகளை புரிந்து கொள்வது கடினமானதாகவிருக்கும்.

பிரெஞ்சு ஆதிக்கத்திற்குள் கடைசியாக வீழ்ந்த ஆபிரிக்க உலக நாடாக மடகஸ்கார் இருந்தது. இங்குதான் பிரான்ஸ் தனது “இனவுணர்வை ஒழித்துக் கட்டும்” கொள்கையை முதலில் நடைமுறைப்படுத்தியது. 1896^{ம்} தான் பிரெஞ்சுப் படைகளிடம் மடகஸ்கார் முழுமையாக வீழ்ச்சியடைந்தது. இங்குதான் ஓரளவு பயன் விளைவுள்ள முறையில் அக் கொள்கையை

ஆபிரிக்கக் கவிதைகளை

புரிந்துகொள்வதற்கான ஒரு அறிமுகம்

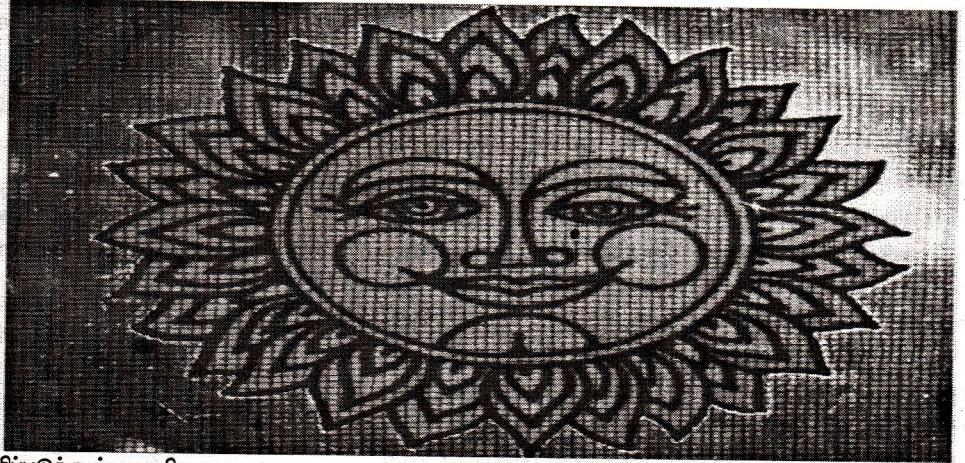
இவ்வாறான சூழ்நிலைகளில் ஒரு “வெள்ளையன் அல்லாதவனாக” இருப்பதன் பொருள் என்ன? என்றவாறான ஒரு சுய மதிப்பீட்டார்வம் அவன்மீது திணிக்கப்பட்டு இருந்தது. அவனது நிறம் உண்மையிலே இதனைவிட அதிக முக்கியத்துவம் கொண்டதாக இல்லையா? சீரழிக்கப்பட்ட தெனிலும் வளம் கொண்ட தன் சொந்த மண்ணில் வாழும் ஒரு கறுப்பனாக இருப்பதென்பது இன்னொருவன் மேல் துன்பங்களைச் சுமத்தும் “வெள்ளையன் அல்லாதவனாக” இருப்பதை விடச் சிறப்பானதல்லவா...? என்றவாறாக அவன் சிந்தித்தான். இவ்வாறான இனவுணர்வை ஒழித்துவிடும் (ASSINILITION) இந்தக் கொள்கையானது ஒரு கறுப்பன் எந்தக் காரணியை மறக்கவேண்டும் என்று வெள்ளைக் குடியேற்றவாதிகள் நினைத்தார்களோ, அதே காரணமீது அவனது கவனத்தை முனைப்பாகத் திருப்பிவிட்டது. அவனுடைய “கறுப்பு நிறத்தான்” அந்தக் காரணி. மேற்குலக நாகரீகம் உருவாக்கிய கலாச்சாரம் அவனை மூழ்கடிக்கும் விதத்தில்

நடைமுறைப்படுத்த முடிந்தது. அங்கு உருவாகியிருந்த நூற்றுக்கணக்கான மிசன் பாடசாலைகளை மூடியதே பிரெஞ்சு அரசின் முதல் நடவடிக்கையாக இருந்தது. எனினும் இந்த நிலைப்பாடு பின்னர் கைவிடப்பட்டதோடு விரைவிலேயே அந்த நாட்டை நிர்வகிப்பதில் தமக்கு உதவக்கூடிய மலசாளி புத்திஜீவிகளின் சிறிய குழுவொன்றை உருவாக்க பிரான்ஸ் ஆரம்பித்தது. 1920 அளவிலே மடகஸ்காரில் ஜீன் ஜோசப் றபியாறி வெலோ (JEAN JOSEPH RABIARI VELO) என்ற அற்புதமான கவிஞர் உருவாகினார். இவர் பிரெஞ்சு மொழியிலேயே எழுதினார்... சிந்தித்தார். பிரெஞ்சு இலக்கியம் மீதான இவரது வெறி எந்தளவிற்கு இருந்ததெனில், 1937 இல் பிரான்ஸ்க்குப் போகும் தம் முயற்சியை உள்ளூர் அதிகாரிகள் பிடிவாதமாய்த் தடுத்த பொழுது தற்கொலை செய்யும் அளவிற்கு இருந்தது. அந்தளவிற்கு “இன உணர்வழிப்பு” அவர்மீது ஆதிக்கம்

கொண்டிருந்தது. இவரது கவிதைகளில் குறிப்பிடக் கவிஞர்களின் தாக்கம் இருக்கிறது. எனினும் இவரது கவிதைகள் தனித்தே நிற்கின்றன. அற்புதமான முறையில் படிமங்களை அவர் கையாளுவதானது உலர்வலய மண்ணில் மைந்தனாக அவரை எடுத்துக்காட்டுகிறது. அவர் வாசகனை தன் கவிதைக்குள் தன்னம்பிக்கையுடன் நடத்திச் செல்வதும் ஒரே படிமத்தை கவிதை முழுவதிலுள்ளும் விரவச் செய்து விரிவாக்கி கையாளுவதானது, பிரெஞ்சு - ஆபிரிக்க கவிஞர்களுள் றபியாறி வெலோவை வெறுபடுத்திக் காட்டுகிறது.

இவரதும், பிளேவியன் றனைவொ, ஜாக்குவில் றபேமன்வா போன்ற ஏனைய கவிஞர்களதும் கவிதைகள் அந்தத்தீவின் மக்களால் விரும்பப்படும் கிராமிய மொழிவழக்கிலான பாடல்களை அடிப்படையாகக் கொண்ட பேச்சுவழக்கிலான கவிதைகளாகும். இவர்கள் மடகஸ்காருக்கென ஒரு கவிதை மரபை உருவாக்கித் தந்தார்கள்.

'இன உணர்வழிப்புக் கொள்கை' கைக்கொள்ளப்படுவதை கண்கூடாகக் கண்ட ஒரே ஆபிரிக்க நாடாக செனகல் இருக்கிறது. 1946 வரை வேறு இடங்களில் இக்கொள்கை நடைமுறைப்படுத்தவில்லை. எனினும் 10 வருடங்களின் பின்பு இக்கொள்கை பிரெஞ்சு அரசால் கைவிடப்பட்டது. போருக்கு முன் பிரெஞ்சுப் பல்கலைக் கழகங்களுக்குச் சென்ற சில செனகல் நாட்டவர்களில் லியோபொல்ட் செடார் செங்ஹொரும் ஒருவராவார். 1906 ல் சிறிய போர்த்துக்கேய குடியேற்ற நகரான ஜோஆஸில் பிறந்த அவர் 1928 ல் பரிஸ் வந்தார். அங்க வைத்து மாட்டிங்குவேயின் செசாயர் மற்றும் பிரெஞ்சு சினியாவின் லியோன் டமாஸ் முதலியோருடன் அறிமுகமாக நீக்றிரியூட் பாணியின் பக்தராக ஆனார். இந்த டமாஸ் என்பவரே பரிசில் அஞ்ஞாத வாசம்

செய்த நீரோக்கள் தங்கள் கருத்தை வெளிப்படுத்தும் துணியை உருவாக்கிக் கொடுத்தார். அவரது உணர்வுகள் பெரிதும் வெளிப்பட்ட PIIGMSNTS என்ற தொகுதி 1937 ல் வெளியிடப்பட்ட பின்னர் பிரெஞ்சு பொலிசாரால் முற்றாக அழிக்கப்பட்டது.

கோட்பாடுகளின் இடுக்குகளில்
என் வெறுப்பு வளர்ந்தது...
என்று அவர் எழுதினார்.

இரண்டு வருடங்களின் பின்பு, இவரே 'நீக்றிரியூட்' என்ற பதத்தை உருவாக்கி அந்தப் பாணியில் எழுதும் பிரதான கவிஞருமானார். கிட்டத்தட்ட இதேகாலப்பகுதியில் எழுதத் தொடங்கிய செங்ஹொரின் கவிதைகளின் 'நீக்றிரியூட்' பாணியின் கருப்பொருட்கள் ஒவ்வொன்றாகத் தோன்றுகின்றன. இறந்தவர்களின் இயல்பீறிய பொருள்தரும் பிரசன்னம், வாழ்பவர்கள் மீது அவை கொண்டிருக்கும் பாதுகாக்கும் வகையினதாக வழிகாட்டும் விதத்திலானதான செல்வாக்கு, வெள்ளை ஐரோப்பாவால் புராதன ஆபிரிக்காவும் அதன் கலாச்சாரமும் படு நாசத்திற்கு உட்படுதல் (மென்பனியில் பரிஸ்) மேற்குலகின் கொடூரமான நெகிழ்ச்சியற்ற தன்மையும் ஆபிரிக்காவின் குறைநிரப்பும் தன்மைகள் தேவையாகவிருக்கும் அதன் கையறுநிலையும் ஆபிரிக்கப் பெண்ணினுடைய கிளர்ச்சியூட்டும் வெற்றிகர அழகு முதலியவை அவர் கவிதைகளில் இமையோடுகின்றன. ஆனால் லக்சம்போர்க் 1939 போன்ற கவிதைகள் அவரது இன்னொரு பக்கத்தை எடுத்துக் காட்டுகின்றன. மேற்குலக சாதனைகளில் சிறந்தவை பற்றி அவர் கொண்டிருக்கும் விருப்பம் மற்றும் புரிந்துணர்வும்; இரண்டு

கலாச்சாரங்களில் வாழ வேண்டிய தேவை; கலப்புக் கலாச்சாரக் காரணாக இருக்கவேண்டியிருத்தல்; என்பன அவற்றில் வெளிப்படுகின்றன.

கொங்கோ நாட்டுக் கவிஞர்களான யுராம்சி மற்றும் போலாம்பா முதலியோரின் செசாயரின் நேரடிச் செல்வாக்குப் படிந்திருக்கின்றது. செங்ஹொரின் ஆர்ப்பரிக்கின்ற சந்தம் மாறாத கவிதைகளுக்குப் பதிலாக முனைப்பான படிமங்களின் தொடர்களை இவர்களது படைப்புகள் தருகின்றன. இந்த உத்தியானது ஒரே கீரான வெற்றியைப் பெறாவிட்டாலும் நினைவில் நிற்கக்கூடியவையும் அற்புதமான படிமங்களைக் கொண்டதுமான ஆக்கங்களை இவர்கள் தந்திருக்கிறார்கள்.

உதாரணமாக:-

மூலம்:-

MODERN POETRY FORUM AFRICA

என்ற நூலின் முன்னுரை
மொழிபெயர்ப்பு:-
வின்சென்ட் புளோரன்ஸ்

அவர்கள் என் ஆபிரிக்காவை
கொள்ளையிடுகையில்
என்னுள் இருந்த எல்லாமே
கறுப்பனாகத் இருக்கத்
தூடிக்கையில்
அவர்கள் எனக்குள் புகுத்த
முயன்ற
கலாச்சாரத்தின்
இடுக்குகளில்
வெற்றுப் பேச்சுக்களின்
இடுக்குகளில்

வெளிச்சம் தை - மாசி 2003

உருக்கிய வெண்கலத்தைக்
குடித்துப் பெற்ற கவையை
என் இனம்
நினைவில் வைத்திருக்கிறது.

பிரஞ்சு ஆபிரிக்காவிலிருந்து நாம் ஆங்கிலேய ஆபிரிக்காவுக்கு நகரலாம். இவர்களுக்கு நீக்றியூட் பற்றி எதுவும் தெரியாது. அதுபற்றி அவர்களுக்குத் தெரிந்தவற்றையும் அவர்கள் வெறுத்தார்கள். "... பல்லின மக்கள் வாழும் சதுக்கத்திலிருந்த எங்களுக்கு... நீக்றியூட் என்பது புத்திஜீவிகள் கதைக்கும் விடயமாக..... அவர்களுடைய ஒரு வெறியார்ந்த ஈடுபாடாக இருந்தது" என மங்கலெல் (maphalele) என்பவர் கூறியுள்ளார். நைஜீரியரான வோல் ஸோயிங்கா (wole soyinka) வின் கருத்தும் இதையொத்ததாகவே இருக்கிறது. ஒரு புலி, தான் ஒரு புலி என்று சொல்லிக் கொள்வதை ஒத்தது இது என்று இவர் ஏளனம் செய்திருக்கிறார்.

குடியேற்றவாத வல்லரசுகளின் அறிவாற்றல் சார்ந்த மனப்போக்கானது அவர்களது முன்னைய பிரசைகள் மேல் தீவிரமான தாக்கங்களை ஏற்படுத்தின என்பதில் எந்தக் கேள்விக்கும் இடமில்லை. பிரித்தானிய அரசானது கலாச்சார ரீதியான இன உணர்வுவழிப்பை ஒரு போதும் கைக்கொள்ளவில்லை.

உண்மையைச் சொல்லப்போனால் கலாச்சார ரீதியான ஒரு கொள்கையே அந் நாட்டுக்கே இருக்கவில்லை. எனவே இது விடயத்தில் போராடுவதற்கென்று இருந்தவை பிரஞ்சு ஆபிரிக்காவில் இருந்தவற்றைவிட மிகக் குறைவானவையாகவே இருந்தன. ஆனால் ஆங்கிலேய ஆதிக்கத்திலிருந்த ஆபிரிக்காவில் உண்மையான தன்னம்பிக்கையுடனும் சரளமாகவும் ஆங்கிலத்தில் எழுதக்கூடிய தலைமுறையினர் தோன்றுவதற்கு நீண்ட காலம் எடுத்தது. செங்ஹொர் போன்றோர் பரிஸ் சஞ்சிகைகளில் ஆக்கங்களை எழுதிக் கொண்டிருந்த பொழுது நைஜீரியாவிலும் கானாவிலும் இருந்தவர்களின், ஆக்கங்கள் மிகக்குறைவாகவே வெளிவந்தன. வெளிவந்த சில ஆக்கங்களும் மதப் போதகர்களின் பாடல்கள் மற்றும் சுலோகங்களால் செல்வாக்குச் செலுத்தப்பட்டவையாக இருந்தன. இவர்களில் பித்திபலிக்கப்படும மனப்போக்குகள் நீக்றியூட் கவிஞர்களை சீற்றம் கொள்ளச் செய்பவையாக இருந்தன. நைஜீரியரான டெனிஸ் ஒஸாடிபே (DENIS OSADEBAY) பின்வருமாறு எழுதியிருக்கிறார்.

எனது எளிமையான முன்னோர்கள்
சிறுபிள்ளைத்தன நம்பிக்கையோடு
எல்லாவற்றையுமே நம்பினார்கள்
அதிக இழப்புக்களை அது கொடுத்தது
அவர்களின் வாரிசுகள்

மிக அதிகமாய் இழந்து போனார்கள்
சூனியத்தின் பொய்யைப்பற்றி
அவர்கள் கேள்வியே எழுப்பவில்லை
போலி வழிபாட்டுப் பொருட்களினால்
நம்பகத்தன்மை ஓரளவு தெரிந்தது

இவ்வாறான உணர்வுகள் நைஜீரியக் கவிதைகளில் ஆங்காங்கே பிரதிபலிப்பதைக் காணலாம். இது "இன உணர்வு ஒழிக்காமை" எவ்வளவு முழுமையாகச் செயற்பட்டிருக்கிறது என்பதை எடுத்துக் காட்டுவதாக இருக்கிறது. வெறுமனே சூரியோதயத்தைக் காணுவதால், தம் முன்னோர்கள் மூடநம்பிக்கை தந்த பயத்தின் காரணமாக எப்படி நடுங்கினார்கள் என்பதை நைஜீரிய மானவர் ஒருவர் சில வருடங்களுக்குமுன் பின்வருமாறு கூறியுள்ளார்.

முதாதையர் நாட்களில் பயமுட்டியது
எனக்கு விற்றாந்த தன்மை தருகிறது
கடந்த நாட்களிலே பேரச்சமாயியது
எனக்கோ பகட்டாரவாரமானது.

ஆங்கிலம் பேசும் ஆபிரிக்காவின் மற்றைய முன்னோடிக் கவிஞர்களாக கானாவின் டெய் அனாங் (DEI ANANG) உம் லைபீரியாவின் எச் கறி தொமஸ் (H. CARRY THOMUS) உம் இருக்கிறார்கள். இவர்கள் சுதேசியக் கலாச்சாரத்திற்கு மற்றையவர்களைவிட அதிக மதிப்பு கொடுத்தாலும் பாடுபாடுகளை கையாண்டமுறை ஓரளவிற்கு மெல்லெழுந்த வாரியானதாகவே (SUPERFICIAL) இருக்கிறது. ஓசா டெபிக்கு நேரெதிரான அறமுறையை (MORAL) அவரைப் போலவே வெளிப்படையான மொழியில் தொமஸ்கும் சொல்கிறார்.

எச்சரிக்கையாயிருங்கள்
அழுக்கான கால்களையுடைய
அந்த வெள்ளை முக அன்னியர்கள்
மரபுரிமையாலும்
எம் முதாதையர் தந்தவற்றை
நிந்திக்கிறார்கள்.. என அவர் எழுதினார்.

முன்னோடி வகைகள் என அடையாளம் காணப்படக்கூடிய இந்த வகைக்கவிதைகள் கிழக்காபிரிக்காவிலிருந்தும் தோன்றத் தொடங்கின. கிக்கியூவின் இளம்கவிஞரான ஜோஸ் முட்டிகா (JOSE MUTIGA) தனது புனித மண், புதிய பயிர்களைப் பயிரிடுவதால் எவ்வாறு புனிதம் கெட்டுப்போகிறது என்பதை பின்வருமாறு கூறுகின்றார்.

பற்களின் மீது
நடனக்காரர் ஆடுகையில் நிகழ்வதுபோல்
எமது வழக்கங்கள் பிடுங்கி எறியப்படுகின்றன
நிலத்தை நோக்கிக் கண்கள் தாழ்ந்திருக்க
அவற்றைக் கடந்து செல்கின்றோம்....
எங்களுடையதைப் போல் இடம்கொடுக்கின்றோம்...
விதேசியப் பயிர்களுக்கு

இவரைப் போன்றவர்களின் கவிதைகள் அரசியல் - சமூக ரீதியான ஆர்வங்களை ஏற்படுத்துவதாயிருந்தாலும் ஆங்கிலம் மற்றும் பேச்சு வழக்கு கவிதைகளில் செழிப்பான பாரம் பரியங்களை ஊடுருவத் தவறிவிட்டதாவது அவர்களின் படைப்புகளில் தனித்துவமான பாணி எதுவும் இல்லாமலாக்கும் அளவிற்கு அவற்றைப் பாதித்துவிட்டிருக்கிறது.

ஆபிரிக்க தேசியவாதவரலாற்றிலே இவர்களது கவிதைகளின் தொகுப்பு ஒரு முக்கியமானதும் மன நெகிழ்ச்சி ஏற்படுத்தவதுமான ஆவணமாக இருக்கும். அவர்களுடைய கவிதைகள் மொழியைக் கையாளுவதில் புதிய முயற்சிகளைப் பிரதிபலிக்காத காரணத்தால் “நவீன கவிதை”கள் என்று அவற்றை வகைப்படுத்தவும் முடியாது. அவற்றை நவீன கவிதைத் தொகுதிகளில் சேர்த்துக் கொள்ள முடியாத அவலமும் நிலவுகிறது.

கிட்டத்தட்ட 1958ம் ஆண்டு வாக்கிலே தங்களை வெளிக்காட்டிக் கொண்ட புதிய தலைமுறையில் கப்றியேல் ஒக்காராவைத் தவிர ஏனையோர் அனைவருமே அபாடான் பல்கலைக்கழகத்தில் பயின்றவர்களாவர். இந்தக் காரணத்தினால் 1930 களிலும் 1940களிலும் பரிசில் குழுமிய கறுப்பின எழுத்தாளர்களைப் போல் அந்நியப்படுத்தல் மற்றும் அஞ்ஞாதவாச உணர்வுகளால் பாதிக்கப்படாமல் இலக்கியக் கலாச்சாரம் ஒன்றைப் பெற்றுக் கொள்ளமுடிந்தது. முழுமையாக ஆபிரிக்கச் சூழலிலேயே வளர்ந்து கல்விகற்ற இவர்களது படைப்புகள் சுலோகங்களிலிருந்தும் ஒரே மாதிரியான தன்மைகளிலிருந்தும் (STEREO TYPE) அசாதாரணமான முறையில் விடுபட்டன வாகக் காணப்படுகின்றன. அவர்கள் தங்கள் ஆதர்சங்களைத் தெரிந்து கொள்வதில் பன்முகக் கருத்துத் தேடல் உடையவர்களாகக் காணப்படுகின்றார்கள். டிலான் தொமஸ் (Delan Thomas) பவுண்ட் (Pound) கொப்கின்ஸ் (Hopkins) இலிருந்து சேக்ஸ்பியர் வரை இந்தத் தேடல் பரந்திருக்கிறது. என்சிலஸ் (Apschylus) கூட இதற்குள் அடங்குகிறார். ஆனால் இந்தப் புதிய தலைமுறைக் கவிஞர்கள் எல்லோருமே இந்தச் சொல் வாக்குகளுக்கடாகத் தங்களுக்கென வலுவான பாணியொன்றை அமைத்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள்.

உதாரணமாக இங்கிலாந்து செல்லுமுன் இபாடான் பல்கலைக்கழகத்தில் பயின்றவரான வோல் ஸோயிங்கா (Wole Soyinka) தான், இற்றைவரையிலே இறுக்கமற்றதும் நடைமுறை சார்ந்ததுமான முரண் நகைச்சுவையை வெளிப்படுத்தும் ஒரே ஆபிரிக்கக் கவிஞராக இருக்கிறார். (தொலைபேசி உரையாடல்)

“முன்ரு” (Muntu) இதழிலே ஆபிரிக்கக் கவிதைகளில் காணப்படும் தனிச் சிறப்புத்தன்மை பொதுமையானது என்று ஜாஹ் (Jaghn) வாதிக்கிறார்.

“ஆபிரிக்கக் கவிதைகளிலே கருத்து வெளிப்பாடானது

எப்போதும் உள்ளடக்கத்துக்குச் சேவை செய்வதாகவே இருக்கிறது. இதிலே தன்வயப்பட்ட வெளிப்பாடு என்பதற்கே இடமில்லை. ஏதோ ஒன்றைப் பற்றியதாகவே கருத்து வெளிப்பாடு இருக்கிறது... ஆபிரிக்கக் கவிதையானது எழுதுபவரின் அகவியல் புகளையோ அல்லது அவரது தனித்துவமான தன்மையையோ வெளிப்படுத்துவதாகவும் இல்லை” என்று அவர் எழுதியிருக்கிறார்.

ஆபிரிக்கக் கவிதைகளைப் பற்றிச் சொல்லப்பட்டிருக்கும் ஏனைய பல விடயங்களைப் போலவே இதுவும் விசேடமாக

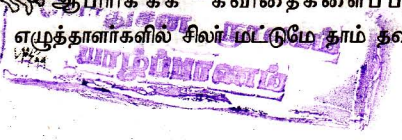
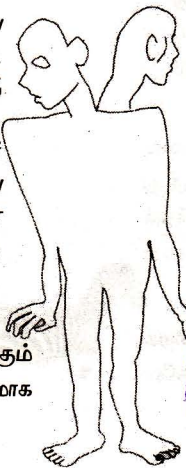
ஆபிரிக்கக் கவிதைகளுக்கு மட்டும் உண்மையாயிருப்பது போல் தெரியவில்லை. நல்ல கவிதைகள் எல்லாவற்றுக்குமே அது பொருத்தமாயிருக்கிறது. பொதுப்படையாகச் சொல்லப்போனால், இந்தக் கவிஞர்கள் எல்லோருமே ஒட்டுமொத்த ஆபிரிக்க ஆன்மாவை வெளிப்படுத்தும் எண்ணம் கொண்டவர்களாகக் காணப்படவில்லை. கறுப்பினாக இருப்பது பற்றியும் அதனால் பெருமைகொள்வது பற்றியும் ஒவ்வொருவரிடிலும் தம்பட்டம் அடிப்பவர்களாகவும் அவர்கள் இல்லை. அவர்களுடைய எழுத்துக்களில் காணப்படும் முதிர்ச்சியும் தன்நம்பிக்கையும் உற்சாகமூட்டும் அம்சங்களாக இருக்கின்றன.

காணாவின் ஜோர்ஜ் ஆவூன் வில்லியம்ஸ் (George Awoone Williams) தென்னாபிரிக்காவின் மாஸிஸி குணெனெ (Masisi Kunene) ஆகிய ஆங்கிலம் பேசும் கவிஞர்கள் நடைமுறைப் பேச்சுவழக்குக் கவிதை முறையைப் பயன்படுத்தியிருப்பது ஆர்வமூட்டுவதாக இருக்கிறது. அவர்கள் இருவருமே பேச்சுவழக்கிலுள்ள பல படிமங்களின் ஐயப்பாடான தன்மைகளை அல்லாது அவற்றின் மறைபொருளைத் தம்வயப்படுத்திக் கொண்டிருக்கிறார்கள். இது அவர்களது மொழி நடைக்குப் புதுமை குன்றாத தோற்றத்தையும் கனத்தையும் கொடுக்கிறது. இவர்கள் இருவருமே நுண்ணயம் வாழ்ந்த நடைமுறைப் பேச்சுவழக்குக் கவிதைகள் ஏராளமாகச் சேகரிக்கப்பட்டிருக்கும் பிரதேசங்களான ஈல்லாண்ட் மற்றும் குலுலாண்ட் ஆகியவற்றைச் சேர்ந்தவர்களாகும்.

போத்துக்கேயரிக் கீழிருந்த ஆபிரிக்கப்பகுதிகளிலிருந்து வந்த கவிதைகள் வேதனையையும் இழப்பையும் பற்றிய ஓலங்களாகவே இருக்கின்றன. ஆபிரிக்காவின் அநேக பகுதிகள் பலவருடங்களுக்கு முன்பே மீண்டுவிட்ட அரசியல் மற்றும் சமூகரீதியான சூழ்நிலைகளிலேயே இன்னமும் இந்தப் பிரதேசங்கள் மூழ்கியிருக்கின்றன. அரசு ஒடுக்குமுறையின் அலகாக ஒரு சிறிய குழுவினரான அஸிமிலாடோஸ் (Asimilados) கள் இருக்கின்றனர். (400 வருடகாலக் கரையோர ஆக்கிரமிப்பின் பின் அங்கோலாவில் இவ்வாறானவர்கள் 5000 பேர்களே இருந்தார்கள்) உதாரணமாக கலாநிதி அகஸ்ரின்ஹோ நேற்றோ (DR. ACCSTONEO NETO) இவர்கள் இரு வருடங்களுக்கு மேலாக போத்துக்கல்வில் சிறைபட்டுக்கிடந்தபின் அங்கிருந்து தப்பிவந்தார்.

இந்தக் கவிஞர்களில் சிலர் தங்களது உடனடி சோகங்களைப்பற்றி எழுதியிருக்கிறார்களெனில் அது அவர்களுடைய அசைக்கமுடியாத மனித நேயத்தின் ஆன்மாவையே எடுத்துக் காட்டுகிறது. இவர்களில் விதிவிலக்கானவராக வலன்ரே மலங்கரானா (VALENTE MALANGATANA) இருக்கிறார். இவர் புகழ்பெற்ற ஒரு ஓவியருமாவார். ஹைற்றியைச் சேர்ந்த ஓவியர் - கவிஞரான மக்ஸ் பிஞ்சினேற் (MAX FINCHINAT) இன் படிமங்களிலும் உடனடித் தன்மை, பிரசன்னம் முதலியன காணப்படுகின்றன. இந்தப் பிரசன்னமானது கட்புலரீதியாக தெரிவதைவிட அதிகமானதாகும்.

ஆபிரிக்கக் கவிதைகளைப் பற்றி எழுதும் எழுத்தாளர்களில் சிலர் மட்டுமே தாம் தவறழைப்பதில்லை

என்று சொல்லிக்கொள்ளும் உந்துதலை (PONTIFICATION) எதிர்த்தப் போராடக்கூடியவர்களாக இருக்கிறார்கள். இந்தப் பொதுப்படையாக்கும் தன்மையை நவீன ஆபிரிக்கப் படைப்புக்களில் யதார்த்தத் தன்மையின் மூலம் எந்தளவிற்கு முறியடிக்க முடியும் என்பதை கண்டகூடாகப் பார்ப்பது ஆர்வமூட்டுவதாக இருக்கிறது. ஒரு ஆரம்பத்திற்கு செடர்செங்ஹொரின் கூற்று ஒன்றைப் பார்ப்போம்.

“கவிதையின் தொனியினுடைய சந்தம் மாறாத தன்மை (MONOTONY of TONE) தான் அதனை உரைநடையிலிருந்து வேறுபடுத்திக் காட்டுகிறது. நீக்கிரியூட்டின் முத்திரை அதுதான். அண்டவெளி விசைகள் என்ற அத்தியவசியமான விடயங்களுக்கு வழியைத் திறந்துவிடும் உச்சாடனமும் அதுதான்” என்கிறார் அவர்.

உண்மையைச் சொல்லப் போனால் செங்ஹொரின் கவிதைகளில் மட்டுமே இவ்வாறான சந்தம் மாறாத தன்மை காணப்படுகிறது. அவர் தன் கவிதைகளுக்கு வழங்கியுள்ள இசை யதார்த்த பண்பு விளைவுகளின் (MUSICALEFFECT) காரணமாகவே அவற்றைச் சகித்துக் கொள்ளக் கூடியதாக விருக்கிறது.

“நீக்கிராக் கவிதைகள் எமது காலத்தின் உண்மையான புரட்சிகர கவிதைகள் . நீக்கிரியூட்டின் என்பது ஒரு குறிப்பிட்ட வரலாற்றுக் காலத்தின் குரல். வெள்ளையர் ஆட்சிக்கெதிரான தம் புரட்சிக்கு கறுப்பினம் கொடுத்த மொழிவடிவம் இது” என்று ஜீன் போல் ஸாட்ரே (JEAN PAUL SAYTRE) கூறியதை மறுத்து “புதிய ஆபிரிக்கக் கவிதைகள் புரட்சிகரமானவையே அல்ல. அவற்றுக்கே உரித்தான மரபுக்கு அவை திரும்புகின்றன” என்று வாதிக்கும் ஜாஹ்ன் (JAHN)

“நீக்கிரியூட்டின் என்பது எந்த ஒரு குறிப்பிட்ட காலப்பகுதியினதும் குரலாக இருப்பதிலிருந்து வெகு தூரத்திலிருக்கிறது. இனிமேல் ஆபிரிக்கக் கவிதைகள் எழுதப்பட வேண்டிய பாணியாகவே அது இருக்கிறது.” என்று வலியுறுத்துகிறார்.

“அது ஆபிரிக்காவின் மேல்விழுந்த கறையை ஒரேயடியாக நீக்கிவிட்டிருக்கிறது. ஆபிரிக்கப் பாணியிலும் ஆபிரிக்க மனப்போக்கிலுமிருந்து கவிதைகளும் இலக்கியங்களும் தோன்றுவது சாத்தியமானதுதான் என்று அது எடுத்துக்காட்டுவது மட்டுமல்லாமல் இவ்வாறான கவிதை முறையே முறையானது என்றும் எடுத்துக் காட்டுகிறது” என்று அவர் மேலும் கூறியிருக்கிறார்.

ஐம்பதுகளின் முற்கூறுகளின் நீக்கிரியூட்டின் பிரகாசிக்கவில்லை. கவிதை முயற்சிகளின் மையம் செனகல் - பரிசிலிருந்து நைஜீரியாவுக்குள் நகர்கிறது. நைஜீரியாவின் இளம் கவிஞர்கள் நீக்கிரியூட்டின் பற்றி விரோத மனப்பான்மை கொண்டவர்களாயிருந்தார்கள்.

புதிய ஆபிரிக்கக் கவிஞர்களுக்கு புறப்படு தளமொன்றைக் கொடுத்ததோடு நீக்கிரியூட்டின் பங்கை முடித்துக்கொண்டதாகவே

தோன்றுகிறது. ஆபிரிக்கா சுதந்திரத்தை நோக்கி நகர்ந்த பொழுது நீக்கிரியூட்டின் மையத்திலிருந்து முரண்பாடுகள் வெளிப்படையாகத் தெரியத் தொடங்கின. நீக்கிரியூட்டின் என்ற வார்த்தையே மேற்கிந்தியர் ஒருவரால் உருவாக்கப்பட்டதாகும். ஆபிரிக்கா திரும்பவும் ஆபிரிக்கர்கள் கைக்குள் வந்து கொண்டிருந்த பொழுது மேற்கிந்தியாவில் இருந்த கறுப்பர்களின் நிலையும் ஆபிரிக்கக் கண்டத்திலிருந்த கறுப்பர்களின் நிலையும் வேறுபட்டவையாகவே இருந்தன. ஹைற்றி, கியூபா, பியூட்டோறிக் கோ, மாட்டினிக்வே அல்லது ஜமேக்காவில் இருந்த கறுப்பர்கள் நிரந்தர அஞ்ஞாத வாசத்திற்கு உட்பட்டனர். அவனுக்கென்று பெயர் இருக்கவில்லை.... அனுமதிக்கப்பட்ட மதம் இருக்கவில்லை. அவனுக்கென ஒரு கலாச்சாரம் இருக்கவில்லை. அவனது உழைப்பின்மீது கட்டியெழுப்பப்பட்ட கறுப்பினச் சமூகத்திலே அதிகாரமுள்ள அந்தஸ்தையோ செல்வாக்கையோ அவன் எதிர்பார்க்க முடியாதிருந்தது. தனது மூதாதையர்கள் ஆபிரிக்காவின் எந்தப் பகுதியிலிருந்து வந்தார்கள் என்பதை அறிந்து கொள்ளாமலே “கினியா” பற்றிய இனிய கனவுகளை உருவகப்படுத்திக் கொண்டிருக்க வேண்டியிருந்தது. நல்ல ஆபிரிக்கர்கள் போகும் சொர்க்கமாக அது கருதப்பட்டது.

“கினியாவுக்கான பாதை மிக நீளமானது. மரணம் மட்டுமே உன்னை அங்கு கொண்டு செல்லும்” என்று ஜாக்குவென்றுமெய்ன் (JAQUES RUMAIN) எழுதினார்.

அவனுடைய இந்த “இரண்டும் கெட்டான்” நிலையானது தன்னை நிராகரிப்பவர்களிலிருந்து தன்னை வேறுபடுத்திப் பார்க்க தன் நிறம் மட்டுமே இருக்கிறது என்பதையும், எனவே தனக்கு இந்த நிறத்தின் பொருள் பற்றி ஆராய்வது கடமையாகின்றது என்பதையும் புரிந்துகொண்டதானது கியூபா கவிஞரான நிக்கொலன் குய்லான் (NICHOLA GUILLEN) இன் கவிதையில் முழு நிறைவாக வெளிப்படுத்தப்படுகிறது.

“என்னுடைய தோல் அனைத்தும் உண்மையிலேயே ஸ்பானிய மாபிள் சிலையிலிருந்து வந்ததா?....

என்னுடைய பயங்கரமான குரல் என் தொண்டைக் குழியிலிருந்து வரும் அரைவல்

எனது எலும்புகள்.... எல்லாமே

அங்கிருந்துதான் வந்தனவா?

நிச்சயமாகத் தெரியுமா?

சீற்றத்தின் அறிகுறியோடு

நீ எழுதி முத்திரையிட்டதைத் தவிர

வேறு எதுவுமே இல்லையா?

என்கண்களில் தெரியும்

முரசங்களை நீ காணவில்லையா?

அந்த முரசங்களால்

உலர்ந்த கண்ணீர்த் துளிகளிரண்டை

வலிந்து வெளித் தள்ளுவதை

நீ காணவில்லையா?
சாட்டையால் எழுதப்பட்ட
ஒரு பெரிய அடையாளம்
(தோலைவிடக் கறுப்பான)
பெரும் கருமடையாளம் கொண்டு
மூதாதையரொருவர்
எனக்கு இல்லையா?..
மாண்டிங்கோ, கொங்கோ, டஹோதியிலிருந்து
வந்த மூதாதையர் யாரும்
எனக்கு இல்லையா?"

இவ்வாறு அந்நியப்படுத்தப்படல் மற்றும் மறுப்புத் தெரிவிக்கும் மனப் போக்குகள்தான் கியூபாவின் நீக்றிஞ்மோ என்ற இலக்கிய இயக்கத்தை இருபதுகளின் பின் கூறுகளில் எழுச்சி கொள்ள வைத்தன. கிட்டத்தட்ட இதே காலப் பகுதியில் இதையொத்த இயக்கமொன்று ஹைற்றியில் தோன்றியது. நீக்றியூட்டின் நேரடி முன்னோர்களான இந்தக் கரிபியன் பிராந்திய இயக்கங்கள் விளங்கின.

இன உணர்வுழிப்புக் கொள்கையால் முழுமையாகப் பாதிக்கப்பட்டு தாமாகவே பரிசில் அஞ்ஞாத வாசம் மேற்கொண்ட செனகல் கவிஞர்களின் உள்ளங்களில் செசாயுறின் அருட்டல்கள் ஏற்படுத்திய தாக்கங்களைப்போல் குடியேற்றவாதம் உச்ச மட்டத்தில் செயற்பட்டுக்கொண்டிருந்தபோதும் இன உணர்வோடு செயற்பட்ட ஆபிரிக்க சமூகத்தில் வளர்ந்த கவிஞர்களின் உள்ளங்களில் ஏற்படுத்த முடியவில்லை.

இதன் காரணமாகவே முன்ரு (MUNTU) இதழில் ஜாஹ்ன் (JAHN) பின்வருமாறு சொல்வது போன்று இலக்கிய பாரம்பரியம் ஒன்றை வரையறுப்பது விமர்சகர்களுக்கு அபாயகரமானதாக இருக்கிறது.

“ஒரு ஆக்ககர்த்தாவின் நிறம் எத்தகையதாக இருந்தாலும் அவரது படைப்பு மேற்குலக கலாச்சாரத்துக்கா சொந்தமானது அல்லது ஆபிரிக்கக் கலாச்சாரத்துக்கா சொந்தமானது என்பது ஏற்கனவே நாம் வரையறுத்துள்ளபடியான ஆபிரிக்கக் கலாச்சார நடைமுறைக்குள் அடங்குகின்றதா என்பதைப் பொறுத்திருக்கின்றது”

இவ்வாறாக ஆபிரிக்கக் கவிதைகளுக்குள் இட்டுச் செல்லும் ஒருக்கமான புகு வழியின் தலைவராக ஜாஹ்ன் தன்னைத் தானே வரித்துக்கொண்டுள்ளார். ஆனால் நற்பேறு வசமாக நவீன ஆபிரிக்கக் கவிதைகள் என்ற தொகுப்பில் உள்ள கவிதைகள் எடுத்துக்காட்டுவது போல் ஒரேயொரு பாதையைப் பின்பற்ற முடியாத அளவுக்கு செழிப்பானவையாகவும் ஒன்றுக்கொன்று வேறுபட்டவையாகவும் ஆபிரிக்கக் கவிதைகள் ஏற்கனவே ஆகிவிட்டிருக்கின்றன. ஆபிரிக்கக் கவிதைகளைப் பற்றிய 'ஏற்றுக்கொள்ளக்கூடிய கருத்துக்கள்' என்பதற்கு ஆகக் கிட்டியதாக செங்ஹொரின் பின்வரும் கூற்று அமைந்துள்ளது.

“இதில் வார்த்தை என்பது படிமத்தைவிட அதிக முக்கியத்துவம் பெறுகிறது. ஒத்திசைவான படிமமே அது. உருவகத்தினுடைய உதவியோ ஒப்பீட்டினுடைய உதவியோ அதற்குக் கிடையாது. ஒரு பொருளைப் பெயர் சொல்லிக் கூப்பிட்டாலே போதும். அப்படிச் செய்ததும் அது புலநுணர்வாகிவிடும்”

இந்த நடைமுறையானது அடிப்படையில் வாய்மொழி மூலமான மாயா ஜாலமாகவே இருக்கிறது. பொருளைச் சொல்வதன் மூலம் கவிஞன் இதைச் செய்துவிடுகிறான். இது எல்லாக் கவிதைகளினதும் ஆணிவேராக இருக்கிறது. வேறு இடங்களிலுள்ள கவிஞர்களின் மனங்களில் மேற்பரப்பிலிருந்து இது காணப்படுகிற ஆழத்தை விடக் குறைந்த ஆழத்தில் ஆபிரிக்காவில் உள்ள கவிஞர்களின் மனதில் இது காணப்படுகிறது.

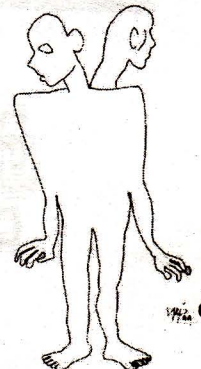
கல்வியறிவு ஆபிரிக்காவிற்கு மிக அண்மைக்காலத்தில் வந்து சேர்ந்ததும் மரபுவழியாக கிரியைகள், நடனம் பாட்டு, கவிதை மற்றும் கதைகள் நிரம்பிவிழியும் ஒரு சமூகத்தின் அங்கமாக அவன் இருப்பதும் இதற்குக் காரணமாகின்றன. அண்மைமீலை வில்லியம் ஃபார் மற்றும் ஃபிராங் விலெற ஆகியோர் எழுதிய கட்டுரை ஒன்றிலே ஆபிரிக்க சிற்பிகள் அழியக்கூடிய மூலப்பொருள்களில் வேலை செய்வதால் கடவுளுடனான தம் தொடர்பாடலைப் புதுப்பிக்கும் விதத்திலே தமது உற்பத்திகளையும் புதுப்பிக்க வேண்டியிருக்கிறது என எழுதியிருக்கிறார்கள்.

இதேபோன்றதொரு மனப்போக்கையே செங்ஹொரும் வெளிப்படுத்தியிருக்கிறார். தனது கவிதைகள் பிரதான மரபு நீரோட்டத்தினுள் செல்லும் விதத்திலே, தன் கவிதைகள் மரபு வழி முறையிலே இசையுடன் பாடப்படும் பொழுது பெரிதும் மகிழ்ச்சியடையும் செங்ஹொர் கவிதா மொழிநடை பற்றிக் கூறும் பொழுது,

“ஒரு கவிதை என்பது ஜாஸ் இசைக் குறிப்பைப் போன்றது. இசைக் குறிப்பைப் போலவே அதனைச் சரியாக இசைப்பதும் முக்கியமானதாகும். ஒரு கவிதையானது இசையுமே இணைந்ததாக பாடப்படாதவரை அது முழுமை பெறும் என்று நான் நினைக்கவில்லை” எனக் கூறியிருக்கிறார்.

கொங்கோ என்ற கவிதையிலே அச்சமையின் 'நிரந்தரத்தன்மை' யை கவிதையை சந்தத்தோடு இசைப்பதன் நிரந்தரத்தன்மையோடு ஒப்பிட்டு இவ்வாறு ஏளனமாகத் தெரிவிக்கிறார்.

ஓஹோ..! கொங்கோ ஓஹோ..!
நினைவுகள் என்ற நதிகளில்
உன் அற்புதமான பெயரை
ஒலிக்கச் செய்வதால்
கோறஸ் கெயாற்றேயின் குரவை
இரவல் கொள்ளவா....?
எழுதுவோனின் மைக்கு
நினைவுகளில்லை

ஆரியகுளம் சந்தியால் திரும்பும்வரை அவளுக்கு அந்தச் சம்பவம் தெரியாது. தனியார் கல்வி நிறுவன வாயிலிலிருந்து

மிதிவண்டியை எடுத்த நேரத்திலிருந்து வீதியோரமாக ஓரிரண்டு இடங்களில் மக்கள் குழுமி நின்று ஏதோ படுமுக்கியமான கருத்தால்களில் ஈடுபட்டுக் கொண்டிருந்தபோது அதைப் பொருட்படுத்தாமல் வந்தவளுக்கு ஆரியகுளம் சந்தியில் நின்ற கூட்டம் நிலைமையின் தீவிரத்தை உணர்த்தியதால் மிதிவண்டியின் வேகத்தை மிகவும் குறைத்துக்கொண்டு காதுகளை எறிந்தாள். அதிர்ந்தாள். சம்பவத்தை நேரடியாகக் கண்ட ஒருவர் பரபரப்போடு செய்தியைச் சொல்லிக் கொண்டிருந்தார்.

“அவங்கட காம்பை நான் கடக்க வெளிக்கிடேக்க, ரெண்டு பிள்ளையள் மோட்டார் சைக்கிளில் என்னைக் கடந்து போச்சுதுகள். பின்னாலை ஒரு சைக்கிளிலை டபிளில் வந்த பிள்ளையளும் என்னைக் கடந்து போச்சுதுகள். என்ன வீச்சாப் பிள்ளையள் போகுதுகள் எண்டு நான் யோசிச்சுக்கொண்டு போக, பின்னாலை ஒரு சத்தம் ஏதோ வித்தியாசமாக கேட்டுது. சைக்கிள் ஓடினபடியே நான் பின்னுக்குத் திரும்பிப் பார்க்க, ரெண்டு சைக்கிளில் வந்த நாலு இயக்கப் பொடியளை ஆமிக்காரர் மறிச்ச வைச்ச அடிச்சுக்கொண்டிருந்தாங்கள். இதென்ன வில்லங்கம் எண்டு யோசிச்சுக்கொண்டு சைக்கிளை ஒரு கரையா நிப்பாட்டவும் பயமாக் கிடந்தது. அப்படியே போகவும் ஒரு மாதிரியாய் இருந்.....”

“உன்ரை கதையளை விட்டிட்டு நடந்ததைக் கெதியாச் சொல்லு”

“பின்ன நான் யோசிச்சுக் கொண்டிருக்கேக்கையே சைக்கிளில் போன ரெண்டு பிள்ளையளும் திரும்பி ஆமிக்காரனுக்குக் கிட்ட வர, ஆமிக்காரன் ஒரு பிள்ளையைப் பார்த்து பெல்ற்றைக் கழட்டு எண்டான்”

“பேந்து.....”

“நான் கழட்ட மாட்டன். இதைப்போய் கண்காணிப்புக் குழுவோடை கதை எண்டு அந்தப் பிள்ளை சொல்ல, ஆமிக்காரன் அந்தப் பிள்ளையினர் கன்னத்தில் விட்டான் ஒரு அடி”

“ஆ.....”

“பக்கத்தில் நிண்ட பிள்ளை பாய்ஞ்சு அந்த ஆமிக்காரனுக்கு விட்டுது ஒரு அடி. அடியெண்டால் அந்த மாதிரி அடிதான். முதலில் வெருண்டுகொண்டு நிண்ட எனக்கு இப்ப எங்க நிக்கிறன், வாறன், போறன் எண்டதெல்லாம் மறந்துபோய்.....”

“எடேய் முதல் நடந்ததைச் சொல்லு”

“ஆ... பின்ன... இந்தப் பிள்ளை திருப்பி அடிக்க, மோட்டார் சைக்கிளில் போன பிள்ளையளும் திருப்பிக்கொண்டு வர, அதுக்கிடையில காம்புக்காலை நிறைய ஆமிக்காரர் கத்தி, பொல்லு, சைக்கிள் செயின் எல்லாத்தோடையும் வெளியால குதிச்ச வர, எனக்குக் குடல் சுருண்டுட்டுது. அவங்கள்

ஆங்கோர் காட்டிடைப் பொந்திலே...

மலைமகள்

பிள்ளையளைக் கையில கிடந்த எல்லாத்தாலையும் அடிக்க, பிள்ளையள் வெறுங்கையாலையே திருப்பி அடிக்க, அதுக்கிடையிலை இன்னுமொரு நாலைஞ்சு பிள்ளையள் அவடத்துக்கு வந்து சேர, அவன் எல்லாப் பிள்ளையளின்ரை பெல்ற்றையும் கழட்டுறத்துக்குப் படாதபாடு பட்டான்.. பிள்ளையளும் விடேல்லை. கைவைச்ச எல்லாருக்குமே காலாலையும் கையாலையும் நல்ல அடிதான்”

“விசர்..... சுத்திவர நிண்ட சனம் என்னத்தைப் பார்த்துக்கொண்டு நிண்டதுகள்?”

“ஒரு முக்கா மணித்தியாலம் வரைக்கும் பிள்ளையள் விடேல்லையண்ணை நூறு பேருக்கு மேலை ஆமிக்காரன் வந்து எல்லாப் பிள்ளையளின்ரை பெல்ற்றையும் பிடிச்சிமுத்துக் கொண்டு நிண்டாங்களண்ணை...”

சமநிலை குழம்பி மிதிவண்டியிலிருந்து விழுந்துவிடுமாற்போல் தலைக்குள் ஏதோ செய்ய ஊன்றி உழக்கினாள்.

கழற்றப்பட்டது அக்காக்களின் இடைப்பட்டி தானா? எங்கெல்லோரதும் கௌரவமுமில்லையா? இப்போது பாண்டவர் பாத்திரத்தை ஏற்கப்போவது யார்? பாஞ்சாலி சபதத்தைச் செய்யப்போவது யார்?

விதூரனால் அழைத்து வரப்பட்ட பாஞ்சாலி கௌரவர் சபையேறினாள். பாண்டவர்களின் மனைவியாக அல்ல. பந்தயத்திலே பணயம் வைத்துத் தோற்கப்பட்ட பண்டமாகவே பாஞ்சாலி சபையேறினாள்.

அவளைச் சிறுமைப்படுத்துவதன் மூலம் பாண்டவர்களைச் சிறுமைப்படுத்த விரும்பிய கௌரவ நூற்றுவரிலிருந்து எழுந்து வந்த துச்சாதனன் பாஞ்சாலியின் ஆடையைக் களையத் தொடங்கினான்.

“பாஞ்சாலி கதறினாள். பார்த்திருந்த வீமனின் கைகள் முறுக்கேறின. அர்ச்சுனனின் தோள்கள் துடித்தன. நகுலனும் சகாதேவனும் பதறினார்கள் தர்மர் எல்லோரையும் அமைதிப்படுத்தினார்.”

நடராஜா ஆசிரியர் நிறுத்தினார். வகுப்பிலிருந்த எல்லோரையும் பார்த்தார். மாணவியரின் முகங்கள் இறுகிக் கிடந்தன. மாணவர்களின் முகங்களும் சற்றுக் கோபமாகவே இருப்பது போல் பட்டது அவருக்கு. “கொதித் தெழுந்த சகோதரர்களைக் கட்டுப்படுத்திய தர்மர், பதினாறு வருடங்களின் பின் நிலமீட்டிய போரைச் செய்தார். அதுவரை.....”

“சேர் மன்னிக்க வேண்டும். கௌரவர்கள் அடக்குமுறையாளர்கள் என்றும், பாண்டவர்கள் பக்கம் நியாயமிருப்பதும் உலகத்துக்குத் தெரியும். ஏன் பதினாறு

வருஷம் பொறுத்திருக்கவேணும்?”

கேட்டது தமிழன்பன். கிருஷ்ணத்தின் கல்லூரித் தோழியின் தம்பி.

“நீதியான போரைச் செய்யிறதற்கும் படைபலம் வேணும். ஆயுத பலம் வேணும். எங்களின்ரை நியாயத்தை உலகம் புரிஞ்சுகொள்ளுறவரைக்கும் பொறுத்திருக்க வேணும்.....”

என்ற நடராஜவை இப்போது இடைமறித்தது வானதி..

“சேர்.... நாங்களும் பதினாறு வருஷம் பொறுத்திருக்கவேணுமோ? எல்லாம் தெரிஞ்சுகொண்டும் தெரியாதமாதிரி உலகம் நடக்கும். எங்கட பிரச்சினைக்கு ஆர் காரணமெண்டு தெரிஞ்சுகொண்டும் அவங்களிடையே எல்லாத்தையும் உலகம் குடுக்கும். எங்களைச் சரி, பிழை சொல்ல உலகம் ஆர்?”

உரையாடல் பாடத்திட்டத்தைவிட்டு விலகிவிட்டது நடராஜாவுக்கு நன்றாகத் தெரிந்தது. எனினும் இள இரத்தங்களின் தகிப்பைத் தன்னால் கட்டுப்படுத்த முடியாதென்பதும், அவர்களைக் கட்டுப்படுத்தி நெறிப்படுத்தும் வல்லமை கொண்டவர் அவர் ஒருவர் மட்டுமே என்பதும் நடராஜாவுக்கு நன்றாகவே தெரிந்தது.

கொதிப்பு சிறிதும் குறையாமலேயே மிதிவண்டியைத் தள்ளிக்கொண்டு வெளியேறினாள் வானதி.

“ம்..... பாஞ்சாலியின்ரை இடத்திலை எங்கட அக்கா நிண்டிருந்தால், சிம்மூசனத்தைத் தூக்கியடிச்சு துச்சாதனனின்ரை மண்டையைப் பிளந்திருப்பா”

----- அக்காக்கள் அடித்த அடியில் ஒரு ஆமிக்காரனுக்கும் மண்டை உடையவில்லையோ? தெரிந்துகொள்வதற்குள் மண்டை வெடித்துவிடும்போல் இருந்தது வானதிக்கு.

“எங்கட அக்கா வந்திருக்கிறாவோ எண்டு பார்க்கிறதூக்காக எத்தினை அக்காக்களின்ரை முகங்களைப் பார்த்திருப்பன். அக்காவோடை நிக்கிற அக்காக்களும் வந்துதானிருக்கினம் அக்காதான் வரேல்லை. பளையில நிக்கிற அக்காக்களுக்கு ட்ரெயினிங் கொடுத்துக் கொண்டிருக்கிறாவாம்.”

ஏதேதோ எல்லாம் நினைத்தபடி வாசலில் இறங்கியவளுக்கு வீடு கொதி நிலையிலிருப்பது புரிந்தது. அம்மாவும் அப்பாவும் முன்வாசல் படியில் இருந்தார்கள். அருகே வெங்காயம், மிளகாய்ப்பெட்டி.

மிதிவண்டியின் தாங்கியைத் தட்டிவிட்டபடி

“ஏதும் அறிஞ்சீங்களோ அப்பா? ” என்றாள்.

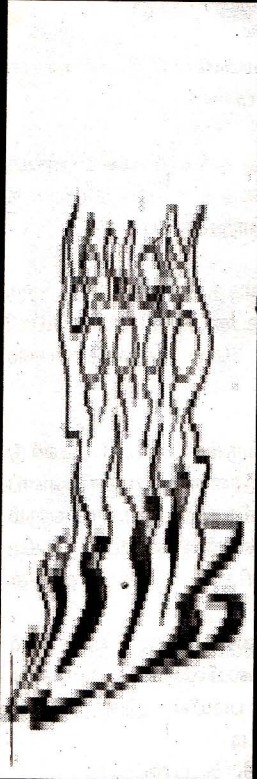
“இந்தக் கத்தியாலை அவங்களெல்லாரையும் ஒரு நாளைக்குக் குத்துவன். என்ன நினைச்சுக்கொண்டு

பாசறை நோக்கி...

ந
ஓர்ஓரப் புன்மியம்

எந்தவ்
கண்ணுக் கெட்டந் தொலைவில்.....
இப்போது நீ
இக்கனத்தல்
செத்தும்போம் இக்கலாம்

அல்லது உன்
முதல் நேரநடல்
கதைத்துக் கொண்டிருக்கலாம்
உன்னுடன் என்னுடன்
ஆர இறங்கிக் கித்தர்
அந்த சில பொழுதுகளை
என்னவோ மட்டும்
என்னும் உனக்கு
அவை மறுதம்ப்போவ
மற்ற சேறநதான்.
எனது கயர்

எனது மகிர்வுகள்
எனது சிந்தனைகள்
செத்தொழிந்து போயின
உன்னால்
என்னுட்கம் திருப்பும்பிட்டுது.
எனது வெற்றிகள்
விர்த்தப்படுகின்றன.
விரி மலுள்
துயர் காந்து
நடைப்பிணாயம்
நாவிங்க நிற்கிறேன்
நீ சென்ற
அந்த வேளையில்
செத்தும் போனேன்
சிறுமலாயம்
சிதறிப் போனேன்.
கண்ணிதைத் துடைத்து
மீளவும்
எனது கயர்
விரித் தெழுந்து கொண்டிவந்து
சீட்டுக் குருமியம்
நோக்கிவிரி அல்ல.
ஒரு வேங்கையாய்
மயந்தலை நோக்கி.

பெளவீதிக்

இருக்கிறாங்கள் எல்லாரும். நான் பெத்த பிள்ளையள் ஆஸ்பத்திரிக்
கட்டில்ல இருக்குதுகளாம்.....”

ஆத்திரத்தில் அம்மாவுக்கு உதடுகள் நடுங்கின. ஒரு
கையில் வெங்காயத்தையும் ஒரு கையில் கத்தியையும்
வைத்துக்கொண்டு எவ்வளவு நேரமாக அம்மா இப்படியே
இருக்கின்றாரோ தெரியவில்லை.

அப்பா எதுவுமே கதைக்கவில்லை. கட்டுப்படுத்த
முடியாதளவுக்குக் கோபம் உச்சத்துக்குப் போனால் அமைதியாக
இருப்பது அப்பாவின் வழமை.

தம்பியிடம் கதைத்தால் மேலதிக விபரங்களைப்
பெற்றுக்கொள்ளலாம். எங்கே அவன்?

“அம்மா, தம்பி எங்கையம்மா?”

“ஆஸ்பத்திரிக்குப் போட்டான்”

ம். அக்காக்களுக்கு ஏதும் வாங்கிக்கொண்டு போயிருப்பான்.
புத்தகங்களை மேசையில் வைத்தான். இது அக்காவின் மேசை
அக்காவின் கதிரை. அக்காவின் புத்தக அலுமாரி. அக்காவின்
உடுப்பு அலுமாரி. அக்காவின் புத்தகங்களும் உடைகளும்
இப்போதும் அவள் இங்கேதான், எங்கோ மிக அருகேதான்
இருக்கின்றான், இன்னும் சிறிது நேரத்துக்குள் வந்துவிடுவான்
என்பதுபோன்ற உணர்வையே எப்போதும் தந்துகொண்டிருக்கும்.

ஆறு வருடங்களாக அக்கா இங்கே இல்லை.
இல்லாமற்போன அன்று காலை அவள் கல்லூரி போனபோது
அணிந்திருந்த வெள்ளைச்சீருடை கூட அவளின் அலுமாரியில்
அழகாக மடித்துவைக்கப்பட்டிருந்தது. அவளது சப்பாத்துகள்,
காலுறைகள் எல்லாம் அதனதன் இடத்தில் அப்படி அப்படியே
வைக்கப்பட்டிருந்தன. அக்கா போனபின் அக்காவின் பொருட்களைக்
கழுவித் தோய்த்து முதலில் அடுக்கியது அம்மாவும் அப்பாவும் தான்.
பின்னர் அக்காவின் உடைமைகளைப் பராமரிக்கும் பொறுப்பை
வானதி கேட்டு வாங்கிக்கொண்டாள்.

அக்காவின் நகைகள் கூட ஆறு வருடங்களாக வெல்வெட்
பெட்டிகளில் உறங்குகின்றன. இந்த உலகத்தின் எந்த
முலையிலாவது 'அக்கா வாழும் நாள்வரை அவளுடைய
பொருட்கள் அனைத்தும் அவளுடையனவே என்பது அவர்கள்
எல்லோரினதும் அசைக்கமுடியாத முடிவு.

அக்காவின் அறையையும் பொருட்களையும்
பராமரிப்பதற்காகவே அவள் தன்னுடைய பொருட்களை அக்காவின்
அறைக்கு நகர்த்திக்கொண்டு தன் அறையைத் தம்பிக்குக்
கொடுத்துவிட்டாள். அவளும் வளர்ந்த பிள்ளைதானே.

அக்காவின் அறையில் இருந்தால், அக்காவுடன்
ஆத்மார்த்தமாகக் கதைக்கலாம்.

“அக்கா இண்டைக்கு இந்த வீட்டிலை நீ இருந்தால்,
என்ன முடிவெடுப்பாய்?”

அக்கா கம்பீரமாகச் சிரித்தாள்

அக்காவின் ஒரு கல்லூரித்தோழி படையினரின் ட்றக்

மோதிச் சாக, இன்னொரு தோழி செம்மணி வெளியிலே காணாமற்போக, அன்றிரவு அக்கா தன்மேசையிலே விளக்கைக் குறைத்துவிட்டு நெடுநேரம் விழித்திருந்தாள். அக்காவின் மேசையிலேயே படித்துவிட்டு, அக்காவுடனேயே உறங்குகின்ற வானதி அன்று உறங்கவில்லை. கட்டிலில் படுத்தபடியே அக்காவைப் பார்த்துக்கொண்டிருந்த வானதியின் அருகே அமர்ந்த அக்கா

“நீதான் எல்லோருக்கும் ஆறுதலாக இருக்கவேண்டும்.” என்றாள்.

சின்ன வானதிக்குப் புரிந்ததுபோல இருந்தது. புரியாதது போலவவும் இருந்தது.

காலையில் வழமைபோலவே அக்கா கல்லூரி போனாள். வந்தாள். உடைகளை மாற்றிவிட்டுச் சாப்பிட்டாள். கடித உறையொன்றை வானதியின் கைகளில் தந்தாள்.

“ஆறு மணிக்குப் பிறகு அம்மாட்டைக்குடு” என்றாள். போனாள். திரும்பி வரவில்லை.

ஆறு மணிக்குக் கடிதத்தை அம்மா வாசித்தார். கடிதத்தைக் கைகளுள் பொத்திக் கும்பிட்டவாறு, கண்ணீர் வடிய,

“ஒருதனின்ரை கையிலையும் அம்பிடாமல், தான் விரும்பின இடத்துக்கு அவள் போய்ச் சேர்ந்திடவேணும்.” என்றார் நாத்த தழுதழுக்க.

மேசையிலே சின்னச் சட்டத்தினுள்ளே நின்று அக்கா கம்பீரமாகச் சிரித்துக்கொண்டிருந்தாள். வெள்ளைச் சீருடையிலே மாணவ முதல்வர் சின்னம். ரையுடன் மிக கம்பீரமாக அக்கா நின்றுள்ளாள். அக்காவின் கம்பீரம் யாரிடமிருந்து வந்தது என்ற விடயத்தில் மட்டுமே அவளுக்குத் தெரிய. அம்மாவும் அப்பாவும் கருத்து வேறுபட்டிருக்கிறார்கள்.

ஒரு கடற்படை மாலுமிபோல கம்பீரமாக நடக்கவேண்டும் என்று நடந்து காட்டுகின்ற அக்கா பளையில் நிற்கின்றாள். நான்தான் இங்கே நிற்கின்றேன் முடிவெடுக்கவேண்டியது நான்தான்.

வானதி தனது உடுப்பு அலுமாரியைத் திறந்தாள். பாவாடை, சட்டை.... ம்ஹும்

அக்கா, சரி வராது. சரிதார்.....கொஞ்சம் பரவாயில்லை. சில நேரம் தடக்கக்கூடும். ஆ...டெனிம் ஜீன்சும் ஸ்போட்ஸ் ரீர்ட்டும்....ம்.... பொருத்தமான உடை. தம்பிக்கென்று மாமா அனுப்பிய ரீஷெட்டை தம்பி இவளுக்கென்று கொடுத்திருந்தான். ஒருமுறை தனியார் கல்வி நிலையச் சுற்றுலாவுக்கு அணிந்துவிட்டு வைத்திருந்தாள். இதுதான் இன்று சரியாக இருக்கும்.

தலையை ஒற்றையாக வாரிக் கட்டிக்கொண்டு புறப்பட்டுவிட்டாள்.

“அம்மா, நங்கை வீட்டை போயிற்று வாறன்.”

“சரியடா.”

என்னென்னவெல்லாம் நடக்கும்?

சாகும்வரைக்கும் விசாரணை எதுவுமின்றியே களுத்துறையில் சித்திரவதைக்குட்பட்ட நேரிடலாம். அல்லது நடுவீதியில் நாய்போல அடித்துக் கொல்லப்படலாம்.

அப்பாவின் வேலை பறிபோகலாம். அல்லது சிறைப்பிடிக்கப்படலாம்.

தம்பி..... ஐயத்துக்கிடமின்றிக் கொல்லப்படுவான்.

பிள்ளைகளை வளர்த்த வளர்ப்புச் சரியில்லை என்ற ஏற்கனவே உறவுகளால்குறை கூறப்படுகின்ற அம்மா, ஆதரிக்க யாருமின்றி வீதியோரத்திலே நிற்க நேரிடலாம்.

அக்கா.....என்னை மிக சரியாகப் புரிந்துகொள்வாள். யார் கண்டது, நாளை யாழ்ப்பாணத்தை மீட்பதற்காக நடக்கக்கூடிய மாபெரும் போரில் படைகள் நடத்துகின்ற தளபதியாக அக்காவே வரவும்கூடும்.

“எது வந்தாலும் வரட்டும்.”

“வானதி”

யார் கூப்பிட்டது? அட, நங்கை!

“எங்கை போறாய் வானதி?” “கடைக்குப் போறன். வரப்போறியோ?”

“நானும் அங்கைதான் போறன் வா.”

மிதிவண்டியை இவளுக்குப் பக்கமாக ஓடிக்கொண்டு வந்தாள் நங்கை. மிதிவண்டித் தரிப்பிடத்திலே மிதிவண்டிகளை விட்டுப் பூட்டிவிட்டு, நவீன சந்தைக்குள் நுழைந்தனர்.

“என்ன வாங்கப்போறாய்?”

என்ற தன் கேள்விக்குப் பதில் சொல்லாமல் முன்னே போய்க்கொண்டிருந்த வானதியைப் பின்தொடர்ந்தாள் நங்கை. அந்த முஸ்லிம் வியாபாரி, தன் முன்னால் பரத்தியிருந்த கத்திகளருகே வந்து நின்று வானதியைப் பார்த்து, தன் விளம்பர வசனங்களையெல்லாம் அவிழ்த்துவிட்டவாறு ஒவ்வொரு கத்தியாகக் காட்டியதைப் பொருட்படுத்தாமல், இரண்டொரு கத்திகளைக் கைகளில் எடுத்துக் கண்களால் அளந்தாள். நங்கைக்கு மெல்லப் புரியத்தொடங்கியது. வானதியை நெருங்கி,

“ஏனடி கத்தி?” என்றாள்

“மாம்பழம் வெட்ட”

என்றவாறு வானதி பொருத்தமான கத்தியொன்றைத் தேர்ந்தெடுத்தாள். நங்கைக்கு இப்போது நன்றாகவே விளங்கிவிட்டது.

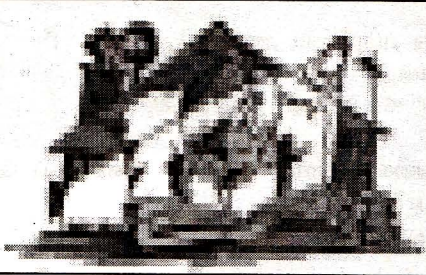
“எனக்கும் ஒரு கத்தி எடு.”

என்ற நங்கையை வியப்போடு பார்த்த வானதி கண்களாலேயே நன்றி சொன்னாள்.

அது மிகக் குறுகலான ஒழுங்கை இரண்டு காரணங்களுக்காக வானதியின் தோழிகள் அந்த ஒழுங்கையைப் பாவித்தார்கள். ஒன்று - அமுதினி வீட்டுக்குப் போவதற்கு அது குறுக்குப் பாதை. இரண்டு. ஒழுங்கை முகப்புக் கடையின் வாசலில் அமர்ந்திருக்கும் கிழவி விற்கின்ற மாம்பழங்களின் சுவை. போகும்போது கிழவிக்குக் கை காட்டிவிட்டுப் போய், திரும்பி வரும்போது கிழவியிடம் மாம்பழம் வாங்கி, நாட்டு நடப்புகளை அவரிடம் கேட்டறிந்தவாறே சாப்பிடும்போது, மாம்பழத்தின் சுவை அதிகமாகும். படையினர் அந்த ஒழுங்கையால் இரண்டிரண்டாகவோ, நாலைந்தாகவோ, மிதிவண்டிகளிலோ, நடந்தோ போய் வருவதை இவர்கள் பொருட்படுத்துவதேயில்லை.

ஒருநாள் அமுதினி தனியாகப் போனபோது முன்னே வந்த படையினர் தமது மிதிவண்டியால் அவளின் பாதையைத் தடுக்கமுயன்றனர். குறுகலான அந்த ஒழுங்கையில் விலகிப் போகவும் வழியின்றி, ஓடி ஒளிந்துகொள்ள வீடுகளுமில்லாததால் திணறிப்போய் நின்று அமுதினியை இரு படையினரும் நெருங்கித் தொடமுயல,

மாற்றுங்கள் உங்கள் ஓவியங்களை
இவை உங்களுடையவை அல்ல
யாரோ என்றோ
விட்டுச் சென்ற
அடையாளங்களையும்
போட்டு வைத்த கோடுகளையும்
பின்பற்றிச் செல்லும் ஓவியங்கள்
உங்களுடையவை அல்ல.
நியங்களைத் தேடுங்கள்
உங்களுக்கென்று உங்களுக்காக
புதிய கோடுகள் தோன்றும்
அவற்றின் ஆதியில் இருந்து
உங்கள் ஓவியங்களை வரையுங்கள்
அவையே உங்களுடையவையாக
அமையட்டும்.

அதுவரை ஓவியங்கள் ஒவ்வொன்றும்
உங்களுடையவை அல்ல என்று
உணருங்கள் அப்போது
நீங்கள் புதியவர்களாக
இவ்வையகத்தில் தோற்றம்
பெறுவீர்கள்
தடங்கள் புதியனவாக மாறும்
புதிய புதிய ஓவியங்கள் தோற்றம்
பெறும்.

தேடுங்கள் ஓவியங்களை

ஆத் மரிஷி

அமுதினி மிதிவண்டியைக் கீழே போட்டுவிட்டு, கிழவியின் கடைவரை ஓடிப்போய்த் தன்னைக் காப்பாற்றிய நிகழ்வோடு அந்த ஒழுங்கை இவர்களால் கைவிடப்பட்டது. இது நடந்து இரண்டு வருடங்களாகிவிட்டன. அதன்பின் நெடுஞ்சாலையால் எப்போதாவது போய்வர நேர்ந்து, அந்த ஒழுங்கை முகப்பைக் கடக்கும்போதுகளில் நினைவாகக் கிழவிக்குக் கை காட்டுவார்கள். அவ்வளவே.

நீண்ட நாட்களின் பின்னர் தன்முன் வந்து நின்று வானதியையும், நங்கையையும் காண, கிழவிக்குப் புருகம் தாங்கவில்லை.

“என்ன மோனே, சுகமாயிருக்கிறியளோ? வளர்ந்து பெரிய பொம்பிளை ஆயிட்டிங்கள். எந்த மாம்பழம் வேணும்? விரும்பினதை நீங்களே எடுங்கோ.”

என்ற கிழவிக்குப் புன்னகையால் பதிலளித்துவிட்டு நான்கு மாம்பழங்களை எடுத்துக்கொண்டு புறப்பட, கிழவிக்கு ஏமாற்றம்.

“ஏன் மோனே, நிண்டு சாப்பிடேல்லையோ?” என்றார் கிழவி

“இல்லை ஆச்சி. நாங்கள் அமுதினி வீட்டை போகப்போறம்.”

என்றவாறு அந்தக் குறுகலான ஒழுங்கைக்குள் மிதிவண்டிகளைத் திருப்பிய இவர்களைக் கிழவி பலத்த யோசனையுடன் பார்த்தார். ஒழுங்கைக்குள் கொஞ்சத் தூரம் போய், எதிரும் புதிருமாய் மிதிவண்டிகளை நிறுத்திவிட்டு, அதிலேயே சாய்ந்தமர்ந்தவாறு ஆளுக்கொரு மாம்பழத்தை எடுத்து மிக நிதானமாகத் தோலைச் சீவ ஆரம்பித்தார்கள்.

சற்றுத் தூரத்தே ஒரு சீட்டியடியும், சிங்களப் பொப்பாடலொன்றும் இணைந்து கேட்கத்தொடங்கின. அந்தக் குரல்கள் மெல்ல மெல்ல இவர்களை நெருங்கின.

பிற்றற்பு

2003 பெப்ரவரி 12 அன்று காலை 9.00 மணியளவில் மானிப்பாய்ப் படைத்தளத்துக்கு முன்னாலுள்ள வீதியால் அரசியல் பணிக்காக நிராயுதபாணிகளாகப் போய்க்கொண்டிருந்த தமிழீழ விடுதலைப் புலிகள் அமைப்பு உறுப்பினர்கள். சிறீலங்காப் படையினரால் வழிமறித்துத் தாக்கிக் காயப்படுத்தப்பட்டனர். பெண் போராளிகள் அணிநதிருந்த இடைப்பட்டிகள் படையினரால் பறித்தெடுக்கப்பட்டன.

1996 இல் படையினரின் ட்ரக் மோதிக் கொல்லப்பட்ட தன் தோழியின் சாவீட்டுக்குப் போய்விட்டு, யாழ் நகர்ப் பகுதியிலிருந்த கைதடியிலிருந்த தன் வீட்டுக்குப் போய்க்கொண்டிருந்த சண்டிக்கொளி மகனார் கல்லூரி மாணவி கிருஷ்ணாந்தி குமாரசுவாமி, வழியில் செம்மணியில் நின்று சிறீலங்காப் படையினரால் வழிமறிக்கப்பட்டு, பாலியல் வல்லுறவுக்குள்ளாக்கப்பட்டு, கொல்லப்பட்டு, செம்மணி வெளியில் புதைக்கப்பட்டார். இவரைத் தேடிவந்த இவரின் தாயார், தம்பி, அயலவரும் படையினரால் கொல்லப்பட்டு, செம்மணி வெளியில் புதைக்கப்பட்டனர்.

மென்டிகு பார்க்கிறான். என்ற

கடையைத்தான் பார்க்கிறான். இவன் நெடுகிலும் இப்படித்தான். நாறல் மீனை எட்டியிருந்து பூனை பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறதைப் போல என்ற கடையைத்தான் பார்க்கிறான்.

பரதேசிப்பயல், பொட்டைப் பொறுக்கி. இப்படித் திட்டிற்றெண்டு குறை நினையாதையுட்கோ என்னுடைய இயலாத்தனம். மனக்குள் பொருமிக் கொள்ள வேண்டியது தான், வேறு என்ன செய்ய முடியும்? தினமும் இந்த மாதிரி பொறிந்து கொட்டினால்தான் மனசின் பாரம் குறையும். கொஞ்சம் உரமாகச் சொல்வேனாகில் என்ற குரல்வளையை லபக்கென்று கொத்திக் கொண்டு போய்விடுவான். அதுதான் அமத்தி வாசிக்கிறேன்.

மென்டிகு இப்ப மூட் அவுட்டில் இருப்பான். என்னிடம் ஓசியாக ஒரு பெட்டி சிகரட் எடுத்து தம்மடித்தாத்தான் நோமலுக்கு வருவான். நான் கடைதிறந்து கூட்டித் துடைத்து- மஞ்சள் தண்ணீர் தெளித்து - பூ வைத்து காசு மேசையில் இருக்கும்வரை இங்கேதான் இவன் பார்வை மொய்ச்சிருக்கும்.

எனக்கும் இவனுக்கும் அதிக தொலைவு இல்லை. கூப்பிடு தூரத்திலும் குறைவுதான் என்ற கடை, கடையை எதிர்த்தாப்போல பள்ளிக்கூடம், ரண்டையும் ஊடறுத்துச் செல்லும் மெயின் றோட், பள்ளியிலிருந்து ஐம்பது மீற்றர் போனாப் போல முச்சந்தியில் தொடுக்குது. அந்தச் சந்தியில் இரண்டு றோட்டுக்கள் இணையும் கவருக் கிடையில் மென் டிகுவிள் செக்பொயின்ற்- அந்தரங்கங்களை அவிட்டுக் காட்ட வேண்டிய இடம் இருக்கின்றது. என்ற கடையில் இருந்து பார்த்தால் அவ்விடத்து நடப்புக்கள் எல்லாம் துலாம்பரமாய்த் தெரியும்.

இண்டைக்கு ஞாயிறு. முச்சந்தி சனச்சந்தடியின்றி வெறிச்சோடிப் போய்க்

கிடக்கின்றது. சந்தியிலுள்ள மூன்று கடைகளும் பூட்டப்பட்டிருக்கின்றன. அவை பலசரக்குக் கடைகள். என்ற கடையில் ரீ, பிளேன்ரீ, வடை, வாய்ப்பன் எல்லாம் விற்கப்படுவதால் ஞாயிறும் திறந்து பூட்டலாம். அதற்காக சாப்பாட்டுக்கடை என்று சொல்லவும் முடியாது.

பள்ளிப்பெடியன்களை நம்பித்தான் நான் இந்தக் கடையை ஆரம்பிச்சனான். பெடியன் வாங்கும் எல்லாச் சாமான்களும் அதனுடன் பலசரக்கும் என்ற கடையில் எடுக்கலாம்.

83ஆம்ஆண்டு கலவரத்தோடு கொழும்பிலை வைத்திருந்த கடையை சிங்களக் காதையர் மூட்டின நெருப்புக்கு தானம் பண்ணிப்போட்டு சொப்பின் பை உடுப்போடு லங்கா ராணி கப்பல் ஏறியாழ்ப்பாணம் வந்து சேர்ந்தனான். பள்ளிக் கூடத்திற்கு முன்னால வீடு இருக்கிறதால் வீட்டோடு கடையொன்றை போட்டு காலத்தை ஓட்டக்கூடியதாக இருக்கிறது. இப்ப இன்னும் வசதியாகப் போட்டுது. கடையும் நடத்திக்கொண்டு

சரிவாச்சா

வீட்டுக்கும் காவலாக இருக்கிறன்.

மென்டிகு றோட்டில் வந்து நிக்கிறான். இங்கதான் பார்க்கிறான். கடையை நோக்கித்தான் வாறான். அந்தச் சனியனையும் தோளில் கொழுவிக் கொண்டு வாறான். கடைப்பெடியனை இன்னும் காணைல்லை. இண்டைக்கு ஞாயிறுதானே பிந்தித்தான் வருவான்.

நானும் கடையைத் திறக்க லேற்றாய்ப் போச்சுது. இராத்திரி முழுக்க ரண்டு படம் பாத்தது தான் காரணம். வீட்டுக்குள்ளேயே இருக்கிற பிள்ளைகளுக்கு அதுதானே பொழுதுபோக்கு. தாராளமாய் சஞ்சிகைகளையும் புத்தகங்களையும்

கூடவே வாங்கிக் குவிக்கிறன். இவ்வளவோடை பொழுதைப் போக்காட்டி வீட்டுக்கு வெளியே வெளிக்கிடாமல் இருந்தாச் சரி. வந்திட்டான் மென்டிகு.

“மொதலாளி வணக்கம், நம்ம கடை தொறந்தாச்சுதானே”

நம்ம கடையோ? இண்டைக்கு கடைக்கு உரிமை கொண்டாடுவாய்,

த.ம. சேந்தன்

பொதுசன நூலகம்
மாநிலம

சென்னை
மாநிலம

நானைக்கு? மனசுக்குள் கறுவிக் கொள்கிறன். அதை வெளிக்காட்டாமல்.

“ஓம்.....ஓம் சேர்”

எண்டு வார்த் தைகளோடு நில்லாமல் அசட்டுச் சிரிப்பையும் வரவழைத்துக் கொள்ளுறன். பாணிக்கந்தன் மொதலாணி மொதலாணி எண்டு நல்லா பாணி போட்டுக் கதைப்பான்.

“மொதலாணி ஜாம் ரேஸ்ரு நல்லந்தானே”

அதிலும் கண் வைத்திற்றான்.

“ஓம் சேர், உமக்கு எல்லாம் தரலாம்”

“மென்டிகு சேர்” என்ற வாழ்க்கைக் காலத்தில் வாத்தியாரைக்கூட “சேர்” எண்டு அழைச்சதாக நினைவு இல்லை. மென்டிகு சின்னப் பெடியன். இருபத்தினாலு வயது வந்துதில்லை. என்ற வயசிற்கு மகன் மாதிரி இருப்பான். இருந்தாலும் “சேர்” போட்டுத்தான் ஆகவேண்டும். இன்னும் நிக்க விட்டால் கடையையே கொண்டுபோய் விடுவான்.

ஒரு பெட்டி சிகரட், ஒரு போத்தல் ஜாம், ஒரு நாத்தல் பாணைத் துண்டு துண்டாக வெட்டி எல்லாத்தையும் சொப்பிங் பையொன்றில் வைத்து அவன் கையில் கொடுக்கிறன். எனது செய்கை இந்த இடத்தை விட்டு உடனடியாக போகும்படி வேண்டுவதாக இவனுக்கு உணர்த்தியிருக்க

வேண்டும். “கொந்தாய் மொதலாணி” எண்டுட்டு தன் பொயின்றுக்கு போறான்.

சாமான் வாங்க வருவோர் பார்த்துக்கூடியதாக மாட்டிவைத்திருந்த பலகையை பார்த்திறேன். அதில் காசு கொடுத்து அச்சொட்டாக எழுதிய வாசகம் என்னைப் பார்த்துச் சிரிக்கிறது. கேலி செய்கின்றது. உறவுக்கு பகை கடனோ.....? இன்னுமொண்டைச் சிங்களத்தில் எழுதி அருகில் வைத்திருக்கலாமே எண்டு சொல்லாமல் சொல்கிறது.

முன்னம் வறுமைப்பட்ட சனம் வந்து விடிஞ்சு கையோடு கடன் கேட்டபோது கண்மண் தெரியாமல் வாய்க்கு வந்தபடி பேசித்தூர்த்திய கடந்த காலம் கள் எண்டு நெஞ்சைத் தைக்கிறது.

கடைப் பெடியன் வாறான். அவனுக்கும் மென்டிகுவின் “சப்போட்டு” உண்டு “ஐய்புவன் சேர்” சொல்லிப்போட்டு வந்துடுவான்.

மென்டிகுக்குக் கொஞ்சம் கிள்ளிக் கொடுக்கிறதால் நான் ஒண்டும் நடட்படப் போறதில்லை. கொழும்பில் இவன் பரம்பரைக்கு கப்பம் கொடுத்துப் பழகிப்போன கைதானே. காலை, மதியம், மாலை என மூன்று சிகரெட் பெட்டிகள், பதினொரு மணிக்கு ஒரு சோடா, மாலை ஒரு ரீ இவ்வளவுவந்தான் மென்டிகுக்கான தின வழங்கல் பட்டியல். எப்பவாவது இருந்திட்டு விஸ்கட், ஜாம் எண்டு பட்டியல் நீரும் நான் எதையும் கண்டு கொள்றதில்லை. பார்த்துப் பாராமல் கொடுக்கிறதான். அதிகம் நல்லா சிகரெட் பிடிக்கட்டும் அப்பதான் காண்சர்

வந்து வேளைக்குச் செத்துப்போவான்.

முச்சந்தியில் இந்த செக் பொயின்று முளைச்ச பிறகுதான் எனக்கு வியபாரமே சூடுபிடிச்சது. அதிலும் மென்டிகு வந்து குடியேறிய இந்த ஆறு மாசமாகத்தான் ஓகோ எண்டு நல்ல வியபாரம். சந்திக்குப் போய் இவனிடம் சஞ்சலத்தையும் வாங்கவேண்டிவரும். அதனால் சனம் என்னிடமே எல்லாத்தையும் வாங்கிப் போயிடுங்கள்.

என்ற கடை வியபாரத்தைப் பார்த்து சந்திக்கடைகள் மூண்டும் மூஞ்சியை நீட்டிக் கொண்டிருக்கின்றன. காற்றுள்ள போதே தூற்றிக் கொள்ள வேண்டும். இந்த வாய்ப்பை நடுவவிடாமல் நல்லாகவே தூற்றிக் கொள்ளுறன்.

என்ன விலை சொன்னாலும் காசு கொடுத்துச் சாமான் வாங்கும் மனநிலையில் தான் இருக்குதுகள் சனங்கள். வெளிநாட்டுக் காசுதானே. அதற்காக “அறா” விலையில் விக் கலாமோ? கொள்ளை இலாபம் வைக்காமல் நியாயமான விலையில் தான் கொடுப்பன் அதாலையும் என்னிடம் வருவோர் தொகை அதிகமாக இருக்கலாம்.

சிங்களப் பாட்டுச் சத்தம் காதில் நுழையுது மென்டிகுதான் காலையிலேயே கைகளைத் தட்டி உரத்துப் பாடுறான். நல்ல மூட்டில் இருந்தாதான் இவன் வாய்க்குள்ளால் பாட்டு வரும். செக் பொயின் ரையும் தாண்டி ரோட்டை வினவுகின்ற போது தான் பாட்டு வரும் காரணம் புரியுது.

வருகிறான். அவள் தான் ஆட்டக்காரி. மென்டிகுவின் நோனா அவள் சிங்கிச்சா. பாவாடையுடன் சிங்காரமாக சைக்கிள் ஓடி வருவது எடுப்பாதான் இருக்கு. அவளது தூக்கலான தோற்றம் எழுத்தாளர் சஜாதாவை நினைவுபடுத்துது. அவர் யாழ்ப்பாணத்து செவ்விளனிதான் தனக்கு ரொம்ப பிடிக்குமாம் என்று ஏதோ ஒரு சஞ்சிகைக்கு கேள்வி பதில் எழுதி முறையாக வாங்கிக்கட்டினவர்.

மொதலாணி மொதலாணி

மொதலாணி மொதலாணி

நமீழ்க் கவிதைகளில் கவனம் பெறவேண்டிய பாடல்களையும் மொழிநலங்களும் வந்திருக்கிறது. த.உ.நா.தூ.ரின் “மொதலாணி மொதலாணி”.

குழுவையும், குழுவின் இயக்கத்தையும் அணுகுதல் சாத்தனையும் திட்டத்தையும் எழுத்தாக இருக்கிறது இந்தத் தொகுதி.

வாழ்க்கை பற்றிய தனித்த பாடல்களையும் மனித உலகின் மீதான மதிப்பும் உ.நா.தூ.ரின் கவிதைகளில் வெளிப்பாடு கொள்கின்றன. இந்தத் தொகுதி மதிப்பும் உ.நா.தூ.ரின் கவிதைகளைச் சாநாண மனிதர்களின் மீறான ஒளிப் படைகளும், ஒளிப்புடைய கவனம் பெறவேண்டியிருக்கின்றன. நமீழ்க் கவிதைப்போக்கு கவனம் கொள்வோண்டிய கவிதைகள் இவை.

-ஆர்தி

இவங்களுக்கும் யாப்பானே தெம்பிலிதான் வேண்டும்போல கிடக்குது.

அவனைக் கண்டால் இவனுக்குக் காணும். எனக்கு கண்ணிலும் காட்டக் கூடாது. நேரம் போவது தெரியாமல் சல்லாப்பிப்பான், சிரிப்பான், நெளிப்பான். அதொண்டு இந்த நேரம் இவ்வளவு கெடுபிடிகள் ஓய்ஞ்சிருக்கும். சனமும் நிம்மதியாக போய் வருங்கள்.

அவள் வந்த கையோடு என்னவோ கதைத்துப்போட்டுத் திரும்புறாள். இவள் விடுறதாயில்லை. சைக்கிளின் முன் நின்று மறிக்கிறாள். அவள் உச்சிக்கொண்டு போறாள். பத்து அடி போயிருக்கமாட்டாள் திரும்பி இவனைப் பார்க்கிறாள்.

மென்டிசு வலது கை விரல்களை தனது குவித்த உதடுகளில் வைத்து பக்க வாட்டாக வேகமாக எடுக்கிறாள். அவள் தலையை சிலிப்பிப்போட்டு "ரற்றா" காட்டிக் கொண்டு போறாள். என்ன கிகிகிவோ? அப்பனே உனக்குத்தான் வெளிச்சம்.

அவளுக்காக அண்டைக்குப் பரிதாபப்பட்டேனே. வெப்புசாரம் தலைக்கேறுகிறது. வெக்கம் கெட்டவள்.

இவன், ஒரு செக்கல் நேரம் நோட்டால் போனவையன் மீது சோதனையில் ஈடுபட்டுக்கொண்டிருந்தான். அந்தச் சமயம் பார்த்து அவள் நைசாக அவ்விடத்தை விட்டு கழன்று போக எத்தனித்தாள். இவன் கண்டிட்டான்.

"நங்கி எங்க போறது, நாம செக் பண்ணாம"

அவள் திடுக்குற்று மிரண்டு போய் நின்றாள்.

"கையை அப்பண்ணு. குண்டு கொண்டு போறது"

என்றவன் தாமதிக்காமல் அவளை நெருங்கினான் அவளின் உடலில் ஆங்காங்கே இவனது கைகள் தட்டிப்பார்த்தன. அந்தச் சாட்டில் இவன் என்னோவெல்லாம் செய்து கொள்ள முனைந்தான். அவள் வேறு வழியின்றி

அழுதுகொண்டு போனாள்.

அந்தப் பிள்ளையா இந்தப்பிள்ளை? ஜீரணித்துக் கொள்ள கடினமாக இருக்கிறது. எப்பவாவது இந்தப் பொயின்றைக் கடந்து போறவள். எப்படி இவ்வளவுக்கு நெருங்கிப் பழகினாள் எண்டோ? அந்த நெருக்கம் தப்புச் செய்யுமளவுக்கு எல்லை மீறிவிட்ட தெண்டோ நான் சொல்லமாட்டன். ஆனா இந்த நெருக்கம் எங்க போய் முடியப் போகுதோ.....?

மென் டிசுவில எனக்கு வெறுப்புத்தான் எக்கச்செக்கம். ஆனால் வெளிக் காட்டுறதில்லை. அடிக்கடி மனிசத்தன்மைகள் இவனிடமிருந்து விலகிப் போயிடும். அந்த நேரங்களில் இவனுக்குள் ஒழிந்திருக்கும் காட்டு மிரண்டித்தனம் சன்னதம் கொள்ளும். கிழுகட்டைகள், பிள்ளைத்தாச்சிகள், குழந்தை குட்டிகள் எண்டெல்லாம் வேறுபடுத்திப் பார்க்கமாட்டான். அங்குலம் அங்குலமாக ஆராய்வான். அதற்குள் இவ்வளவு சொறிச் சேட்டைகளும் அரங்கேறும். அப்புறம்தான் போவதற்கு அனுமதி கொடுப்பான். இவ்வளவு இந்தமாதிரியான செயல்களினால் அதிகாரிகள் மட்டத்தில் இவனுக்கு நல்ல பெயரும் உண்டு.

மென் டிசு சந்தியில மூண்டு கடைகள் இருக்கத்தக்கதாக எட்ட இருக்கிற என்ற கடைக்குத்தான் வருவான். என்னில் என்ன பாசமோ நாசமோ தெரியேல்ல. நானும் மூன்று பொம்பிளைகளை வைச்சிருக்கிறன். இந்தக் காலத்தில வாழத் தெரிஞ்சிருக்க வேண்டும்.

உன் சாவாசமே வேண்டாமென்று வெறுக்கவும் முடியாது. எடுத்தெறிந்து நடப்பேனாகில் இவன் என்மீது கறள் வைத்திருவான். பின்னாடி குண்டைக் கிண்டை கழட்டிக் கடைக்குள் போட்டு தன் கோபத்தை சாதித்திருவான். இயலுமானவரை கதைத்துப் பேசி சாதுரியமாக நடக்கிறதுதான். எது எப்படியோ மென் டிசுவின் உறவை வீடுவரை நீட்டாமல் கடையோடு வெட்டுகிறதில் நான் வலு கவனம்.

சமுசய கண் கொண்டு பின்னும் முன்னும் அவதானித்து வருகிறவையுளுக்கு என்ற நடவடிக்கை பிழையாகத்தான் படும். எண்டாபோல ஒருபகுதிக்கு தலையையும் மறுபகுதிக்கு வாலையும் காட்டும் வழிசல் குணம் என்னிட்ட கிடையாது. எதையும் தீர விசாரித்து முடிவு எடுக்கும் தன்மை இப்ப 'பெரிசு'களிடம் இருப்பதனால் நான் இதையிட்டு பெரிசாக அலட்டிக் கொள்ளுறதில்லை.

மென் டிசு இப்ப முன்னையமாதிரி இல்லை. நிறைய மாற்றம் தெரியுது. அந்த சிங்கி நோனாவோடுதான் கூடிய நேரம் மினக்கெடுறான். அதால் வேற பெண் பிரசுகளில் நாட்டம் குறைஞ்சு போச்சு. அவள் மதம் பிடித்த யானையை அங்குசம் கொண்டு அடக்கிற போல மென் டிசுவைத் தன் கட்டுக்குள் கொண்டு வந்திட்டாள். அப்படி என்ன மாயா ஜால வித்தை காட்டினாளோ நான் அறியேன்.

என்ன இருந்தாலும் இந்த புள்ள இப்படி நடந்து கொள்ளக்கூடாது. இவளின் அப்பன் ஆத்தை இந்த நாட்டில் இல்லைப்போல. அதுகள் இருந்தால் இந்தமாதிரி நெறிகெட்டு நடக்க விடுங்களா? மென் டிசு மாதிரி எத்தனை ஆமிக் - காரங்களோடு 'லிங்' இருக்குமோ ஆர் அறிவார்? ஒரு பொம்பிளையைப் பற்றி எலும்பில்லாத நடிக்கினால் எழுந்தமானமாக கதைப்பது தப்புத்தான். நானும் வயசுக்கு வந்த பொம்பிளைகளை வீட்டிலை வைச்சிருக்கிறன். அதுகளின் வளப்பில் ஆராவது குறை சொல்லட்டும் பாப்பம்.

ஐஞ்சு ஆண்டுகளுக்குமுன்னம் இவளும் நாலு பேர் பார்க்க நல்ல புள்ளையாகத்தானே நடந்திருப்பாள். இப்பதான் அமர்கொண்டு அலையிறாள். அப்படி மென் டிசுவில் என்னத்தைக் கண்டாளோ? வெள்ளையும் சுள்ளையுமாக இருந்தால் சரியே. காப்பிலி ஆமிக்காரனாக இருந்தாலும் ஏதாவதொரு காரணம் கற்பிக்கலாம். இவன் கழுதை கால்காசுக்கும் குடும்பம் நடாத்த வக்கில்லாதவன்.

நாசமப் போவார் வந்த பிறகுதானே

இந்தக் குடாநாட்டிலை மாத்திரம் எமிட்கு கண்ட எட்டுப்பேர் வரையில் இனங்கண்டு பிடித்திருக்கிறாங்களாம். அடுத்த நோய்க்காரி இவனோ? அந்த தூர்ப்பாக்கியசாலி இவளாக இருந்துவிடக் கூடாது என்பதே என் வேண்டுகல். முருகா நீதான் ஒரு வழி பண்ணப்பா.

என்ற கடைக்குட்டி வாறான். இண்டைக்குப் பள்ளி இல்லைத்தானே. ஏதாவது இடைத்தீன் போட்டாத்தான் அவளுக்குப் பத்தியப்படும். உன்னை ஆரம்மா இங்க வரச்சொன்னது. அந்தப் பிராந்து கண்ணிலை எத்துப்படாமல் இருக்கிறதுதான் நல்லது. டேய் பெடியா அரைக்கிலோ விஸ்கட்டும் ஒரு கிலோ பழமும் கொடுத்து. கெதியா வீட்டை ஓடிப்போம்மா.

நான் பிராந்தைப் பார்க்கிறன். அது மயில் ஒண்டுடன் கூடிக் குலாவிக் கொண்டிருக்கிறது. அந்த மயில் அவள்தான். மறுபடியும் வந்திருக்கிறாள். துரையைத் தேடி வந்திட்டாள் தோறை.

மென்டிசு தனது கைகளை அவளது முகத்தருகே கொண்டு போறான். அவள் செல்லமாகத் தட்டிவிட்டு வாங்குள் ஏதோ முணுமுணுக்கிறாள். அந்தவுடன் இவன் என்னைப் பார்க்கிறான். நான் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறன் என்று சொல்லியிருப்பாளோ? அவள் முணுமுணுத்ததையும் சட்டை செய்யாமல் மறுபடியும் குறும்பு செய்யும் அவதியில் இவன் கைகள் நீளுகின்றன. அவளும் திரும்பத் திரும்ப மறிக்கிறாள். என்ன ஆட்டம் ஆடினாலும் அவள் ஒரு பொம்பிளை அல்லவா? மென்டிசுக்கு என்ன? இவன் விகாரமாதேவி பூங்காவிலும் கோல்பேசிலும் புரண்டு எழுப்பியிருப்பான்.

இவ்வளவு தொந்தரவு தாங்காமல் அவன் அங்கிருந்து நகர எத்தனிக்கிறான். இவன் சைக்கில் கரியரில் பற்றிப்பிடித்து ஏதோ சொல்லுகிறான். அவன் தலையாட்டிவிட்டு என்ற கடையைப் பார்க்கிறான். இங்கதான் வாறான். என்ன அலுப்புக்கோ தெரியேல்லை. நான் முகத்தைச் சப் என்று இறுக்கி வைத்துக்கொள்கிறன்.

வட்டமுகம். உச்சி பிரியாது வாரி இழுத்த தலை. எண்ணெய் காணாத கட்டையான கூந்தல். திரட்சியான கன்னங்கள். உருண்டு திரண்ட உதடுகள். இப்ப எல்லாருடைய வாய்களும் உச்சரித்து ஓய்ஞ்சு போயிருக்கும் அசல் மோனிக்காவே தான்.

இண்டைக்கு சிங்கிச்சா இல்லாமல் தொள்தொளத்த கறுப்பு நிறமான தோம்புளாக பாவாடை உடுத்தியிருக்கிறாள். இலேசான தாண்டலுடன் கூடிய நிமிர்ந்த நடை, அளவில்லாத “சன் ரில்ஸ்” போட்டிருக்கிறாளோ? அல்லது முன்னம் பின்னம் “சன்ரில்ஸ்” போட்டு நடந்து பழக்கமில்லையோ?

பாவாடைப் பொக்கற்றிற்குள் கையை நுழைத்து நூறும் ஐம்பதுமாக நூற்றைம்பது ரூபா காசை எடுத்து நீட்டுகிறாள்.

“கண்டோஸ் தாங்கோ ஐயா”

“இவ்வளவுக்குமோ?”
இறாங்கியான தோரணையில் கேட்கிறன்.

“இல்லை. உதிலை ஒண்டு தாங்கோ”

ஐம்பது ரூபா பெறுமதியான கண்டோசை எடுத்துக் கொடுக்கிறன். அவள் அதை பெற்றுக் கொண்டு நேரே மென்டிசுவிடம் நடந்து போகிறாள். அவளை எடைபோடும் அவதியில் மிச்சக்காசைக் கொடுக்க மறந்திட்டன். அவளும் கேட்கமில்லை. சைக்கிள் நிற்குதானே. எடுக்க வரேக்க குடுப்பம்.

கண்டோசை நீட்டுகிறாள். இவன் அதை வாங்குவதோடு அவளது கை விரல்களையும் பற்றிப்பிடிக்கிறான். அவள் சடாரென்று கைகளை இழுத்துக் கொள்கிறாள். கண்டோசுப் பேப்பரை பிரித்துக் கொண்டு ஏதோ இவன் கேட்க மறுப்பதற்குப் பதிலாக தலையாட்டுகிறாள். மென்டிசு கெஞ்சுகிறான்.

அவளது பதில் சிரிப்பாகவே இருக்க இவன் மறுபடியும் மறுபடியும் கெஞ்சுகிறான். அவள் இவ்வளவு ஆக்கினை தாங்கமாட்டாமல் சம்மதிப்பதுபோல தனது

கட்டை விரலும் கடைவிரலும் மடித்திருக்க மூண்டு விரல்களையும் நிமிர்த்திக் காட்டுகிறாள். இவனின் மூஞ்சியில் புளுகம் தெரிகிறது. பிரித்த பேப்பரைச் சுற்றி கண்டோசை பொக்கற்றுக்குள் வைக்கிறாள்.

இந்தநேரம் பார்த்து இந்தப் பெடியன் கடைக்குள் வாறான். புது முகமாய்க் கிடக்குது. முகத்தில் பாதியைத் தாடி மறைக்குது. ஏதாவது சாப்பிடத்தான் வந்திருப்பான்.

“டேய் பெடியா தம்பிக்கு தட்டெடுத்து வை”

“ஐயா ஒண்டும் எடுக்க வேண்டாம் ஒன்லி பிளேன்ரீயும் சிகரெட் ஒண்டும் எடுங்கோ”

இவனும் புகைத்தல் பேர்வழியாக இருக்கிறான். நான் இவனோடு கதைத்துக் கொண்டு நிற்க அவள் கடைக்குள் வந்திற்றாள். “ஐயா பெச்சி ஒண்டு எடுங்கோ உதிலை பத்து ரொபியும் தாங்கோ”

“கடைப் பொடியன் சோடா எடுக்கிறான். நான் கணக்குப் பார்த்து மிச்சக் காசை கொடுக்கிறன். பெரிய வசதியானவள் என்று சொல்வதற்கில்லை. தன்னை அழகுபடுத்தவேண்டும் என்று அதிக சிரத்தை எடுப்பவளாகவும் தெரியேல்லை. அவளைப் பார்க்கும்போது அவசர அவசரமாக கழுவாத முகத்திற்குக் கிரீம் பூசி ஐரெக்க, லிப்ரிக்கு கொண்டு ஒப்பனை செய்தாளோ என்று தோன்றுகிறது. இடக்கை மணிக்கட்டில் காயம் ஆறிய தழும்பு வேற தெரிகிறது.

குரிய கதிர் சண்டைமூட்டம்செல் விழுந்து ஆத்தை அப்பன் செத்துப்போக இவள் சின்னக் காயங்களை தப்பித்திருக்கலாமோ? வாழ வழி தெரியாமத்தான் இந்த நிலைக்கு தள்ளப்பட்டாளோ? அவளைப் பார்க்க இரக்கமாகவும் கிடக்குது. ஆத்திரம் ஆத்திரமாகவும் வருகுது.

“நாங்களும் சோடா குடிப்பம்”
சிகரெட்டை வாயிலை வைத்துச் சுருளாக புகை விட்டுக் கொண்டிருந்த அந்த

வாட்டசாட்டமான பெடியன்தான் மெதுவாக சொல்கிறான். அது அவன் காதிலும் விழுந்திருக்க வேண்டும். டக்கெண்டு திரும்பியவன் புன்னகைத்தபடி

அட நீங்களும் இங்கைதான் நிக்கிறியளோ? என்கிறான். பிறகு மூண்டு ரொபிகளை உவன் முன்னால் வைத்துப் போட்டு “இப்ப ரொபி மட்டும் தான் அப்புறம் உங்களுக்கும் சோடா தரலாம்” என்று அதே புன்னகையுடன் சொல்லிப்போட்டு வெளியேறுகிறான்.

உவன் தன் பங்கிற்குச் சிரித்தபடி ஒண்டு, ரண்டு, மூண்டு எண்டு எண்ணிக்கொண்டு அதில் ஒண்டை வாய்க்குள் போடுறான்.

எனக்குத் தெரியாதவனையும் தெரிகிறபடியால் இவன் தொழிலுக்குப் புதுசு இல்லை. அடிபட்டவளாகத்தான் இருக்கிறான்.

“ஐயா, ரொபி சாப்பிடுங்களேன்” என்ற யோசனையை கலைத்தவன் எனக்கும் கடைப் பெடியனுக்கும் நீட்டுகிறான்.

“ஏன் தம்பி நாங்கள்தான் போத்தல் நிறைய வைச்சிருக்கிறமே”

“அது எனக்கு தெரியும் ஐயா நான் தாறன் பிடியுங்கோவன்”

“வேண்டாம் தம்பி” என்று நான் ஒரேயடியாக மறுத்துவிட எழுந்து போய்விடுகிறான்.

காசு தராமல் போறான். பிளேன்ரீயும், சிகரெட்டும்தானே போகட்டும். இனிமேல் இந்தப்பக்கம் வராமல் இருந்தால் சரி. அவரின் தாடியும் தலைஇழுப்பும். அம்மன் கோயிலடியில் பதிசாத்திறந்த செயலகத்தில் நிக்கின்ற களிசறைகளில் ஒருத்தனாகத்தான் இருப்பான்.

மென்டிகு சோடாவை வைத்து மண்டுறான். அவளைக் காணெல்லை. போயிருப்பான். அவனுக்கென்ன, ஓசிச் சோடா, ஓசி ரீ, ஓசிச் சிகரெட் வாழ்க்கை ஈசியாகவே போகுது.

அன்றி வருகிறா வாங்கோ, அன்றி பாணோ வேணும். மதியத்திற்கோ? பிள்ளைகள் எல்லாரையும் வெளியில அனுப்பிப்போட்டு நீங்கள் பாணோடு காலத்தை ஓட்டுறியன். அதுவும் சரி. அங்களுக்கு டையப்பிற்றிக் சோறு ஆக்கி ஆர் சாப்பிடுகிறது? டேய் பெடியா அன்றிக்கு ஒரு பாணும் ஒரு கிலோ பழமும் குடு. ஆயிரத்தை நீட்டுறியன். இண்டைக்கு மாத்தக் கூடியமாதிரி இல்லை. பிறகு கொண்டு வந்து தாங்கோவன். சரி போட்டு வாங்கோ.

அன்றியினர் லண்டனில் இருக்கிற

தமிழ்மாறன்

ஒரு பொழுது சாய்க்கையல்
ஒரு பொழுது புலர்கையல்
ரம்பியமான காலமொன்றில்
புன்னகை விரிக்கிறது மனம்

ஒரு கண்டவாக,
உதிர்ந்து போயிற்றா
என் நினைவு தெரிந்த காலமென்
கவக்க முறுகிறது மனம்.

சன் சஞ்சாரமற்ற பனிமலை மீது
அலைகிறது மனம்.

பூக்களில் வாசமற்ற
அல்லது
வீசும் வாசம் நுகரப்பிடிக்காது
பூ வெண்ணைப் பரிசளிக்க
முயல்கிற தென் மனம்

தூக்கணாங்குருவிக் கூட்டின்
மதிநூப் பத்தை
குருவியின் கலவரத்தை
ரசிக்கத் தெரியவில்லை யெனில்
மூளை கசங்க

ஒரு கவிதை எழுதிமுடிப்பது
சாத்தியமற்றும் போகலாம்

எல்லாஓம் வீண் பிரமைமென்
குழம்பிப் போகிறது மனம்

கடல் ஆர்ப்பரிக்கையில்
நதிகள் இரைந்து பாய்கையில்
மழை இடைவிடாது பெய்கையில்
தெளிவற்ற ஒரு பாடலைக் கெட்டும்போதில்
காலம் முடிவுற்றதாக
திகில் உறைகிறது மனம்.

மனதுக்கு எதுவும் பிடிப்பதில்லை
பிடித்தும் நிலைப்பதில்லை

எல்லாவற்றின் பிரதிபிம்பங்களிலும்
மனம் கரைந்தலைகிறது

ஓவ்வொரு பொழுதும்
மனம்நதியில் புரள்கிறது என்ன?

மனம் எண்ணிய பொழுது

இளையவனுக்கு என்ற மூத்தவனை கட்டிக்கொடுக்கிற பிளான் இருக்கு. அன்றியும் ஓம்படுவா போல இருக்கு அதுதான் அவ்வோட நல்லமாதிரி நடந்து கொள்கிறான்.

இவ அன்றிக்கு மென்டிசுவில் நல்ல விருப்பம். அவனின் மூத்த பொடியன் இவன் மாதிரித்தான் நல்ல வெள்ளையாம், இவனும் ஆன்ரி, ஆன்ரி எண்டு நல்லா வழிவான். அப்பப்ப நல்ல தீனும் செய்வித்துச் சாப்பிட்டிருவான். அன்றி சொல்கிறா, வடிவான பெடியங்களாம், உசன்ரா கதைப்பாங்களாம், அன்றி இன்னும் நல்லது கெட்டதை கண்டறியிறாவில்லை.

கோப்பாய் பக்கத்திலை அறுவது வயசுக் கிழவியை ஏதோ செய்து போட்டு நகை நடடுகள் எல்லாத்தையும் களவு எடுத்துக்கொண்டு போனது இந்த உசன்ராண பெடியங்கள் தான் எண்டு அன்றிக்குத் தெரிஞ்சிருக்கத்தானே வேணும்.

நானும் மென்டிசுடன் சுமுகமான உறவைப் பேணுகிறன். அதனால் எனக்கு இப்போவரை நன்மைகள்தான் அதிகம்.

கடைசியா வந்த போயா தினத்தண்டைக்கு இராத்திரி உதுகளில் கொஞ்சத்திற்கு நிறைவெறி, பைலா ஆடி, கற்கள் எறிஞ்சு கலாட்டா செய்ததுகள். அவைகளில் ஒண்டோ ரண்டு என்ற கடைக்கதவோடு மல்லுக்கட்டிச்சுதுகள். நான் கடைக்குள் படுத்திருந்தனான். மென்டிசு தான் "ஏய் அது நம்ம மொதலாளி கடை, நம்மகடை" எண்டு சொல்லி தடுத்தது என்ற காதிலை விழுந்தது. அண்டைக்கு இவன் இல்லாட்டி கடைக்கு நாசந்தான்.

நான் செல்லமாக வளர்க்கும் ஜிம்மிக்கு வாரத்திலை மூண்டு தடவை இறைச்சியும் முள்ளும் வாங்கி வைக்கிறான். அதை திண்டிட்டு அது உசாராக வீட்டைக் காக்குது. மென்டிசுக்கு ஒருநாள் தப்பாமல் சோடாவும், சிகரெட்டும் கொடுக்கிறன். இவன் குடித்துப்போட்டு என்ற கடையைக் காக்கிறான். என்ற சிநேகிதன் அடிக்கடி சொல்லுவான். நாய் எண்டால் கடிக்குமாம், பாம்பு எண்டால் கொத்துமாம்.

ஆனா மனிசன் எந்த நேரம் என்ன செய்வான் எண்டு தெரியாதாம். அதுவும் சரிதான் அப்பனே நீதான் காப்பாற்ற வேண்டும்.

அவன்தான் இதோடை மூண்டாம் தடவையாக இவனை சந்திக்கிறான். ஏதும் கனத்த நாளோ? றோட்டில சனப்புழக்கம் குறைவு. மற்றைய நாளுகளில் வேலைக்குப் போகிறவளாக இருக்கலாம். இண்டைக்கு வீட்டிலை இருந்திப்பான். பொழுதைப் போக்காட்டுவதற்காக அடிக்கடி இவனிடம் வருகின்றாளோ? மென்டிசும் வழமைக்கு மாறாகத்தான் நிக்கிறான். இவன் முகத்தில் புளுகமும் பரபரப்பும் தாண்டவமாடுகின்றது. இவன்ரை நடவடிக்கைகளிலும் அவதி தெரிகின்றது.

அவள் சைகை காட்டிவிட்டு வருகிறாள். என்ற கடையைத் தாண்டிப் போகின்றாள். இவன்ரை நசல் பார்வை அவள் மீதே படர்கின்றது. அந்தப் படியே பொக்கற்றுக்குள் இருந்து கண்டோசை எடுக்கிறான். உதடுகளை குவித்து அதன்மேலே வைக்கிறான். திரும்ப அதை உள்ளே வைக்கிறான்.

எதேச் சையாக, சுவரிலை மாட்டியிருந்த மணிக்கூட்டைப் பார்க்கிறன். அது சரியா மூண்டைக் காட்டுது. இப்பதான் புகிறின்றது. அவள் காட்டிய மூண்டு விரல்களின் தாற்பரியம் புரிஞ்சுதுதான் தாமதம் மென்டிசுவைப் பார்க்கிறன். அவனும் வெளிக்கிட தயாராகின்றான். ரண்டு பேர் இருந்து உல்லாசமாக ஓடும் அந்த நீளமான சைக்கிளை எடுத்துக்கொண்டு வாரான். என்ற கடையைத் தாண்டிப் போகின்றான்.

எங்க போகின்றான்? புதிர் ஒண்டு எனக்குள் விரிகின்றது. எங்கே விடை கண்டு பிடி பார்ப்போமே எனக்குச் சவால் விடுகிறது. கண்டுபிடித்து விடும் அவாவில் கடைவாசலுக்கு வருகிறன். றோட்டைப் பார்க்கிறன்.

நான் பார்க்கிற அதே நேரம் மென்டிசு அந்த வீட்டுக்குள்ளை போகின்றான். அது பள்ளிக்கூடத்திலிருந்து மூண்டாவது வீடு. வீட்டின் சொந்தக்காரன் கணைசன் வன்னியிலை இருக்கிறான். வெறிசாக்

கிடக்கும் அந்த வீட்டுக்குளை இவனுக்கு என்ன அலுவல்?

அதற்கு எதிரே என்ற தங்கச்சி வீடு. புதினம் அறியும் அவா என்னை விடுகிறதாயில்லை. போ, போய் என்னெண்டு ஒருக்காப் பார் எண்டு தள்ளுகிறது. கடையிலை பெடியனை விட்டிட்டு விண்ணானம் அறிய விரைகிறேன்.

கணைசனின் வீட்டைத் துளாவிப் பார்த்தபடி தங்கச்சி வீட்டுக்குள் நுழைகிறேன். ஒண்டும் தெரிகிறதாயில்லை. ஆ... அந்த மென்டிசுவின் சைக்கிள். அதற்குப் பக்கத்திலை அது....? அது அவளின் சைக்கிள்தான்.

அப்ப சரியா கதை. கண்டோசு பேப்பரை பிரிச்சு, அதை எடுத்து..... ச்சே கேவலம் கெட்ட வேலை இனியும் அவ்விடத்திலை நிக்கப் பிடிக்காமல் கடைக்குத் திரும்புவோம் எண்டு முடிவு எடுக்கையிலை அதற்குள் படர்..... படர்....எண்ட ஒசைகள் வந்து காதுச் சவ்வைக் கிழிக்கின்றன. ரண்டும் வெடிச்சத்தந்தான்.

சந்தேகமே இல்லை. மென்டிசு. அவளைச் சாகடித்துப்போட்டான். அட படுபாவிப் பயலே. உன்ர காரியம் நிறைவேறியதும் அவள் கடையை முடிச்சுப்போட்டியே. நான் வேதனைப்பட்டுக் கொண்டிருந்த அந்தக் கணத்தில் திருப் எண்டு அவன்தான், அவனேதான் வெளியே வருகின்றான். தெறித்த இரத்தத் துளிகளை லேஞ்சியால் துடைத்தபடி. அதே சமயம் அருகிலை உள்ள ஒழுங்கையினாலை மிதந்து எனக்கு ரொபி தந்த பெடியன் றோட்டிலை எதிர்படுகின்றான்.

மதம் கொண்ட யானையைக் கொன்று நிமிர்ந்தவளாக அவன் துணையுடன் அவள் அவசரமாக அவ்விடத்தை விட்டு போகின்றான். நான் திகைப்பு எடுபடாமல் விறைத்த கட்டையாக நிக்கிறன்.

அவன் சுவரில் தொங்கிக் கொண்டிருந்த

நாட்காட்டியைப் பார்த்தான். ஐனவரி - 18 சிவப்பு நிறத்தில் பெரிதாக இருந்தது. சடாரென்று நெஞ்சக்குள் சுருக்கென்று ஏதோ தைத்தது.

மெல்ல நடந்து வெளியில் வந்தான். அலுவலகத்தின் இடதுபுறமாக சடைத்து நின்ற மாமரத்தின் கீழ் இரண்டு பிளாஸ்டிக் கதிரைகள் தெரிந்தன. நகர்ந்து போய்க் கதிரை ஒன்றில் அமர்ந்துகொண்டான்.

இரண்டு மூன்று நாட்களுக்கு முன்னரே மழை ஓய்ந்து போனாலும், காற்றில் குளிர்மை இருந்தது. சேற்று மணமும் சேர்ந்திருந்தது.

'பூத்தகொடி பூக்களின்றித் தவிக்கின்றது..... யாரோ ஒருவன் இருளில் வீதியால் பாடிக்கொண்டு போனான்.

அவன் நெஞ்சில் கையைவைத்துப் பொக்கெற்றைத் தடவிப் பார்த்தான். அவனுடைய மனைவி மதி எழுதிய கடிதம் உள்ளே மடமடத்தது.

'நீங்கள் எப்படியும் பொங்கலுக்கு வீட்டை வருவீங்கள் என்று இரவிரவாக பாத்துக்கொண்டிருந்தோம். ஏதோ வேலையாக்கும். அதுதான் நீங்கள் வரவில்லை. ஆனாலும், அடுப்பில் அரிசி போட்டுப் பொங்கி பிள்ளையாளுக்கு குடுத்தனான். நாங்கள் முற்றத்தில் பொங்காததால் நிறையப்பேர் பூக்கை கொண்டுவந்து

தந்தார்கள். நீங்கள் வந்தாலும் என்று நல்லதாய் கொஞ்சம் எடுத்து வைத்தனான்.....நீங்கள் வரேல்லை.....

மனைவியின் கடிதம் அவனுக்கு மனப்பாடமாய் இருந்தது. விடுமுறை நாளிற் கூட வீட்டுக்கு வராமலிருப்பதை எந்தவிதமான கடுகடுப்புமின்றி ஏற்றுக்கொள்ளும் தன் மனைவியின் மனப்பக்குவம் அவன் அறிந்தது தான். ஆனாலும் ஏதோ ஒரு குற்ற உணர்வு உறுத்தியது.

திருமணமான ஆறுவருடங்களிலும் அவள் ஒருபோதும் ஒன்றையும் தன்னிடம் யாசித்ததில்லை என்பதை அவன் நினைத்துக் கொண்டான். வேதனை கலந்த மகிழ்வாயிருந்தது.

அலுவலக விடுதியில் இப்போது இரவு உணவு நேரம். உணவுப் பாத்திரங்களும், உணவருந்துபவர்களின் கூச்சல்களும், சிரிப்பும் அலைமோதிக் கொண்டிருந்தன.

அவனுக்கு இந்தக் கூச்சல் கும்மாளங்களில் ஈடுபடும் மனைவியை இல்லை என்பதால் அவன் ஒதுங்கியிருந்தான். எல்லோரும் சாப்பிட்டுவிட்டு போன பின்னர் அவன் எழுந்து போய்த் தனக்குரிய உணவை வாங்கிச் சாப்பிடுவான். உணவு பரிமாறும் ஐயா அவனுக்குரிய உணவை எப்போதும் எடுத்து வைத்திருப்பார்.

அவரைப்பார்த்தால் அவனுக்கு செத்துப்போன அப்பா நினைவுவரும்.

அங்கு பணியாற்றுபவர்களில் அவன் மட்டும்தான் திருமணமானவன் என்றில்லை. ஆனால் அவர்களுக்குக் குடும்பம் ஒரு சமையாகத் தெரியவில்லை. சிலர் ஒவ்வொரு நாளும் காலையில் வேலைக்கு வந்து மாலையில் வீடு திரும்பி விடுவார்கள்.

ஆனால் அவன் இருபத்திரண்டு கிலோ மீற்றர் தூரம் தினமும் சயிக்கிள் ஓட முடியாதென்று விடுதியிலேயே தங்கிக்கொள்வான். அவனுடன் விடுதியில் இன்னும் பலர் இருக்கிறார்கள்.

அவனுக்கு யாரோடும் ஒட்டுதலில்லை. அதேபோல் பகைமையும் இல்லை. அவன் வயதொத்தவர்கள் என்று யாருமில்லை. அவனை விட வயதில் இளையவர்களும், வயதில் மூத்தவர்கள் சிலரும் இருக்கிறார்கள்.

வீடுகள்

ஆதிவட்கமி சிவகுமார்

போனமாதம் அவன் விடுப்பில் வீட்டுக்குப் போயிருந்தான். கிறிஸ்மஸ் காலப்பகுதி என்பதால் ஊர்களைக் கட்டியிருந்தது. பலவருடங்களுக்குப் பிறகு பட்டாசுகளும் வெடித்தன.

அவனுடைய கடைசிப்பிள்ளை குரியா வெடிச்சத்தத்தில் பயந்துபோய் அவனுடைய தோளைவிட்டு இறங்கவேயில்லை. அவர்களுடைய நாயும் வீட்டு மூலைக்குள் சுருண்டுவிட்டது.

“அப்பா.....ஏன் ஆக்கள் பட்டாசு கொளுத்துறவை?.....” அவனுடைய முத்தவள் கிரிஜா கேட்டாள்.

“தங்களின்ர மகிழ்ச்சியை மற்றவர்களுக்குத் தெரிவிக்கிறதுக்காக.....”

“இப்படி காசைச் செலவழிச்சு மகிழ்ச்சியை மற்றவைக்கு தெரிவிக்க வேணுமோ?.....” எவ்வித தயக்கமுமில்லாமல் கேள்வி பிறந்தது. மகளின் கேள்வி அவளைத் திணறவைத்தது. அவளை அணைத்து முதுகில் தடவிவிட்டான். பதில் சொல்ல முடியாமலிருந்தது.

“உங்களுக்குப் பட்டாசு கொழுத்த வீரூப்பமோ?.....” கேட்டான்.

“ஐயோ.....வேண்டாமப்பா..... உந்தச் சத்தமே எனக்கு வீரூப்பமில்லை.....”

அவன் வழக்கத்துக்கு மாறாக இம்முறை நான்கு நாட்கள் விடுப்பில் நின்றான். அவன் கூடுதலாக வீட்டில் நின்றதால் குழந்தைகள் குதூகலமாய் இருந்தார்கள்.

மனைவியிடம் பணம் பற்றாக்குறையாக இருந்திருக்கவேண்டும். அவள் அந்தப் பற்றாக்குறையை வெளிப்படுத்தாமல் நாட்களை அவதானமாக நகர்த்தினாள். அவளும் அவள் தன்னிடம் அதைச் சொல்லவேண்டுமென்று எதிர்பார்க்கவுமில்லை.

“ஒருவேளை எப்பாலும் லீவிலை வந்து நிக்கிறவரிட்டை ஏன் அதில்லை இதில்லை என்று புலம்புவான்?.....” என்று அவள் நினைத்திருக்கலாம் என நினைத்துக்கொண்டான்.

மதியம் உணவு பரிமாறும்போது, “தவமக்காவிட்டை ரெண்டு கோழி வேண்டி விட்டிருக்கிறன்..... முட்டையிட்டா பிள்ளையாளுக்குக் குடுக்கலாம் தானே.....”

அது சரி..... என்று ஆமோதித்தான். “ஏன் என்னுடைய அனுமதியின்றி வாங்கினாய்” என்று கண்டிக்கும் ரகம் இல்லை அவன். “எதையும் அவனிடம் கேட்டுத்தான் செய்யவேண்டும்” என்ற ரகமில்லை அவளும். அவர்களுக்குள் அப்படியொரு பரஸ்பரம் இருந்தது. எத்தனையோ துன்பங்களிலிருந்து அந்தப் பரஸ்பரம் தான் அவர்களை மீட்டிருக்கிறது.

ஆரம்பத்தில் அவனுடைய அலுவலகம்

அவனுடைய வீட்டிலிருந்து நான்கு கிலோ மீற்றர் தூரத்தில் தான் இருந்தது. பிறகு, போராளிகளால் மீட்கப்பட்ட கிளிநொச்சி நகருக்கு மாறிவிட்டது.

அவனும் யாழ்ப்பாண இடப்பெயர்வில் இங்கு வந்தவன் தான். இப்போது அவனுடைய அக்கா குடும்பம், முத்தண்ணர் குடும்பம் என்று எல்லோரும் ஊருக்குப் போய்விட்டார்கள்.

“நீங்கள் ஊருக்குப் போகேல்லையோ?”

“இல்லை.....”

“உங்களுக்கு வன்னி நல்லாப் பிடிச்சது போலை.....” அவன் சிறிதாகப் புன்னகைப்பான், பதில் கூறாமல்.

ஊரில் ஒரே ஒரு காணிதான் அவர்களுக்கிருந்தது. பெரியக்கா குடும்பம் அதில்தான் இருக்கிறது. அவனுடைய அக்காவுக்கும் அவனுடைய மனைவிக்கும் பெரியளவில் ஒத்துப்போகாதென்பது அவனுடைய நிலைப்பாடு. ஊரைவிட்டு ஒதுங்கிக்கொண்டான்.

இன்னும் சிறிது நேரத்தில் மின்பிறப்பாக்கியை நிறுத்திவிடுவார்கள். அவன் மெல்ல எழுந்து உணவருந்தும் கூடத்துக்குப் போனான்.

“வாரும் தம்பி.....”

வாங்கைச் சிறிது பின்னால் தள்ளிச் சரிசெய்து அமர்ந்தான். ஐயா அவனுக்கு புட்டும் மீன் குழம்பும் கொண்டு வந்து வைத்தார். அவன் புட்டைக் குழம்புவிட்டுக் குழைத்துச் சாப்பிட முற்பட்டபோது மனைவியின் கடித வரிகள் தொண்டையில் சிக்கின.

எந்தவித உணர்வையும் வெளிப்படுத்தாது விரைவாகச் சாப்பிட்டு முடித்தான். உணவுத்தட்டைக் கழவி மேசையில் வைத்துவிட்டு விடுதிக்கு வந்தான்.

சிவனேசன் உடுப்புத் தோய்த்துக் கொடியில் விரித்துக்கொண்டிருந்தான்.

இருளில் வரும் அவனைப் பார்த்து, “ஆறு?.....” என்றான்

“அது நான்.....”

“தேவண்ணையே?..”

“ஓமோம்.....”

“இருட்டிலை எங்கையண்ணை போட்டு வாரியன்?.....”

“சாப்பிட்டுட்டு வாரன்....”

முலையில் செருப்புக்களைக் கழற்றிவிட்டு உள்ளே போனான். விலைகூடிய, அழகான செருப்புகளுக்கருகில் தனது செருப்புகள் தலைகுனிந்து இருப்பதாகப் பட்டது. தன் நினைப்புக்காகச் சிரித்துக்கொண்டு போனான்.

உள்ளே ஜீவறஞ்சன் காலுக்கு மேலே கால் போட்டுக்கொண்டு புத்தகம் படித்துக்கொண்டிருந்தான் அவனைக் கண்டதும் காலை எடுத்துவிட்டு,

“வாங்கோ அண்ணை” என்றான்.

பாயை உதறி மெதுவாக சுவர்க்கரையில் விரித்தான்.

அவன் தலைக்கு மேலே மூலையில் நுளம்புச் சுருள் புகைந்து கொண்டிருந்தது.

“அண்ணை நித்திரை கொள்ளப் போறியளோ?.....”
“ஓம்.....”

கைகளைத் தலைக்குக் கீழே வைத்துக் கொண்டு கூரையைப் பார்த்தபடி படுத்திருந்தான். சிவனேசனும், ஜீவறஞ்சனும், அவனும் தான் இந்த அறையினுள் படுப்பார்கள்.

சிவனேசன் இப்போது சில மாதங்களுக்கு முன்னர்தான் பயிலுனராக வேலையிற் சேர்ந்திருக்கிறான் ஜீவறஞ்சன் மல்லாவிப் பிரதேசத்தில் வேலைசெய்து இப்போது இங்கு வந்திருக்கிறான். அவனுடைய தங்கையொருத்தி ஆனையிறவு முற்றுக்கைச் சமரில் வீரச்சாவடைந்து மாவிரானதாக எப்போதோ சொல்லியிருக்கிறான். கவிதைகள் எழுதுவதிலும், படிப்பதிலும் நல்ல ஆர்வமுள்ளவன். அவன் எழுதிய சில கவிதைகள் பத்திரிகைகளிலும் வெளிவந்திருக்கின்றன.

“பதினெட்டாம் திகதியே மதியிட்டுக் கைச்செலவுக்கு காசில்லை என்றால் என்னெண்டு மிச்ச நாட்களை நகர்த்திறது?.....” அவனுக்குள் பெருந்துன்பம் வருத்தியது.

அடுத்த சம்பளத்துக்கான நாட்களை விரல்விட்டு எண்ணிப்பார்த்தான். இன்னமும் பதினெட்டு நாட்கள் இருந்தன. இந்தப் பதினெட்டு நாட்களும் அவனைப் பொறுத்தவரை பாரமானவை.

சிவனேசன் ஈரஉடம்பைத் துடைத்துக்கொண்டு உள்ளே வந்தான்.

“மச்சான் நாளைக்கு வீட்டை போற மாதிரி இருக்கோ?.....”

“இல்லையடாப்பா..... வீட்டை போறதறினைக்க நடுங்குது.....”

“ஏன்ராப்பா?..... அவனவன் வேலைநாளில் கூட லீவு குடுத்திட்டு வீட்டை ஓடுறான்.....நீ என்னெண்டா.....”

ஜீவறஞ்சனுடையதும் சிவனேசனுடையதுமான உரையாடல் சுவாரசியமாக இருந்தது. அவன் காதுகளைக் கூர்மையாக்கினான்.

“நான் வேலையில் சேர்ந்த நாள் துவக்கம் அம்மா மனுசி எனக்குக் கலியாணம் பேசிக் கொண்டு திரியுதா.....”

“அது நியாயம் தானேயடா.....”

“நியாயம் தானடா..... ஆனா..... வேலை நிரந்தரமான வேலையில்லை..... அதோடை நான் எடுக்கிற சம்பளத்தில் தான் அம்மா, தம்பி, தங்கச்சி ஆக்களையும் பாக்கவேணும்.....”

“அப்ப என்ன செய்யப்போறாய்?.....”

சோக்கத்தில் இருந்தோடு தரவைத் தேவிலே சுத்திரி தேவதை வந்தான் பத்தாயிரம் உருத் தொகுதிகள் பரப்பிய பாதையிலே அவள் வந்தான் மோக்கு அவிழ்த்திரும் அழுவிய ஓர் சோடி கோண்டு வந்தே அவள் தந்தான் சோக்கிப்போய் நாங்கள் நிற்கையிலே ஷஷுஇது சுத்திரி மறம்’ என்று சொன்னான்

அன்புடனே மனிதர்களுக்குக் கெல்வாம் சுத்திரி தேவி அளித்த சின்னச் சோடி சுடர்ப் யொன்னொளி வீசி சிறு நகை சிந்துது காவீர், ஏந்தத் திசையும் வெடியச் சங்கு எழுந்து முழங்குக மக்கள் முந்தித் திறன்டு நிறைக எமதரும் சுத்திரி நற்பயிர் காப்போம்.

சுத்திரப் பயிர்

ஆங்கில மூலம்
Thomas Paine

சுமியில்

விழிமைந்தன்

“தம்பி படிச்ச ஒரு நிலைக்கு வரட்டும்..... தங்கச்சியும் A/L படிச்ச முடிச்ச கொம்பியூட்டர் படிக்கிறான்..... அவளும் தன்ரை சொந்தக் காலிலை நிக்கட்டும்.....”

“அதுவரைக்கும் நீ வீட்டை போகாமலிருக்கப் போறியோ?.....”

“இல்லையெடாப்பா..... அம்மா பேசிவைச்சிருக்கிற கலியாணத்தை தட்டிக் கழிக்க ஒரு காரணம் கிடைக்கும் வரை போமாட்டன்.....”

சிறிது நேரம் இருவரும் எதுவும் பேசவில்லை.

கண்களை முடிக்கொண்டிருந்த அவன் முழித்துப் பார்த்தான். மின்சாரம் நின்றுபோயிருந்தது.

சொதுகை நூலகம்
தாரநிபானம்

அறிமுகம்

1995 ஆம் ஆண்டு இக்கட்டுரையாசிரியரால் எழுக்கையாற்று (பெருவழிபாற்று?) பள்ளத்தாக்கின் இருபுறங்களும் சேர்ச்சைக் கோட்டில் சேர்ச்சைக்கான போதும், குறிப்பாக கந்தரோடுக் கோட்டில் உதாரணம் என்றைக்கப்படும் மையத்தில் சேர்ச்சைக் கோட்டில் போதும், பல்வேறு சமயங்களும், வடிவவழியும் உருவாக்கப்பட்ட சுடுமண் நாணயக் குற்றிகள் (Teracotta Coins) கிடைக்கப்பெற்றிருந்தன. சாதாரணமாக அங்குள்ள மண்சாறுகளின் விளம்பு ஓங்குகையில் மறைக்கப்பட்டவர்களில் இத்தகைய சுடுமண் நாணயக்குற்றிகள் கிடைத்து வருவதும் வழமையாகும். இருப்பினும் இங்கு ஆய்ந்து எடுத்துக் கொண்டு நாணயக்குற்றிகள் கிடைத்து வருவதும் வழமையாகும். இருப்பினும் இங்கு ஆய்ந்து எடுத்துக் கொண்டு நாணயக்குற்றிகள் கிடைத்து வருவதும் வழமையாகும். இருப்பினும் இங்கு ஆய்ந்து எடுத்துக் கொண்டு நாணயக்குற்றிகள் கிடைத்து வருவதும் வழமையாகும். இருப்பினும் இங்கு ஆய்ந்து எடுத்துக் கொண்டு நாணயக்குற்றிகள் கிடைத்து வருவதும் வழமையாகும்.

சுடுமண் நாணயங்களின் தன்மை

பெரும்பாலான நாணயங்கள் வட்ட வடிவிலானவாகவே காணப்படுகின்றன. நீள்சதுரவடிவில் அமைந்த நாணய குற்றிகளும் காணப்படுகின்றன. இவை கறுப்பு சிவப்பு வகையைச் சேர்ந்தவையாகவும், தனிக் கறுப்பு வர்ணத்தில் உருவாக்கப்பட்டவையாகவும், தனிச் சிவப்பு வர்ணமுடையவையாகவும் காணப்படுகின்றன. வட்ட வடிவில் காணப்படும் நாணயக் குற்றிகள் சில முதலில் களிமண்தட்டுக்களாகச் செய்யப்பட்டு வடிவடைக்கப்பட்டதன் பின்னர், குளைகளில் இடப்பட்டுச் சுட்டபின்

மீட்டெடுக்கப்பட்டவையாக உள்ளன. இரண்டாவது வகை நாணயங்கள் குளைகளில் பலதரப்பட்ட பாணை வகைகள் இடப்பட்டு, மீட்டெடுக்கும்போது உடைந்த துண்டுகளை வடிவமாக்கிய வகையில் வரைபுகளுடன் நாணயப் பரிமாற்றத்திற்குள் விடப்பட்டவையாகும். ஆனால் இவ்விருவகை நாணயங்களின் முகப்பு வரைபுகள் (Obverse Graffiti marks) யாவும் குடுகாட்டியதன் பின்னர் ஏற்பட்ட வரைபுகள் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

இவ்வகை நாணயங்களில் மிகப்பெரியது 5.5 சென்ரிமீற்றர் விட்டத்தினையும், மிகச்சிறியது 2.5 சென்ரிமீற்றர் விட்டத்தினையும் கொண்டுள்ளன. இவற்றின் தடிப்பு சராசரியாக 5 சென்ரிமீற்றர் ஆக இருப்பதும் நோக்கத்தக்கது நிறையைப் பொறுத்தமட்டில் 170 Grams அதிகமாகவும் 90g குறைந்த பட்சமாகவும் காணப்படுவது குறிப்பிடத்தக்கது.

சுடுமண் நாணயம் பற்றிய இலக்கியச் செய்திகள்

சங்க கால இலக்கியங்களில் பரவலாக சுடுமண் நாணயங்கள் பற்றியும், காசு பற்றியும் செய்திகள் வருகின்றன. எட்டுத் தொகையில் வரும் குறுந்தொகைப்பாடல்களில் (148) காசு பற்றிய செய்தி இடம்பெற்றுள்ளமை நோக்கத்தக்கது

“.....செல்வச் சிறா அர் கீறடிப்பொலிந்த தவளை வா அய பொலஞ்செய் கிண்கிணிக்காசின் அன்ன.....” என்பது

அச்செய்தியாகும். கிண்கிணிக்காசு என்ற குறிப்பு இங்கு ஒலிமேற்பக்கூடிய பொன்காசினையே குறிப்பிட்டு நிற்பதாகக் கொள்ள முடிந்தாலும், காசு என்ற வழக்கு சங்ககாலத்தில்

சுடுமண் நாணயக் குற்றிகள்

காட்டும்

கிரிசுலக் குறியீட்டும்

மறபுயம் பண்பாடும்

இருந்தது என்பதனை குறுந்தொகைப்பாடல் உறுதிப்படுத்தி நிற்கின்றது. மேலும் தவணை - வா - அய என்ற தொடர் சுடுமண் சூளையைக் குறிப்பிடுவதாகக் கொள்ளலாம். பொலஞ்செய் என்பது (பானம் - தட்டை; பொலம் => பொல்லம் => பள்ளம் => பாளம்) பொலம் என்று தமிழ்ப் பிராமி வரிவடிவத்தில் பொறிக் கப்பட்ட நாணயம் ஒன்று நாகர்கோவிலிருந்து ப.புஸ்பரணம் என்ற தொல்லியல் ஆய்வாரது கையிற்கு கிடைத்துள்ளமையும், அவர் அந்நாணயத் தொடர் தரும் பொருளை பொன எனக் குறிப்பிட்டிருப்பதையும் அவரது ஆய்வு நூல் ஒன்றிலிருந்து அறிகின்றோம். பொலஞ்செய் என்ற தொடரை போளம்செய என எடுத்துக்கொண்டால் பாளம் செய என்று பொருள் கொண்டு (தாம்பாளம் தட்டையான அகன்ற பாத்திரம்) அதனை களிமண் தகடு அல்லது சுடுமண்காக எனக் கொள்ள முடியும்.

முல்லை நில மக்களே முதன்முதலாக நாணயப் பரிவர்த்தனையைத் தெரிந்திருந்தார்கள் என்பதற்கு அகப்புறச்சான்றுகள் கிடைத்துள்ளன. முல்லை நிலம் மருதநிலத்துடன் மருங்கி வருவதும் அந்நிலை தோற்றவதற்கு ஒரு காரணமாகும். முல்லைநில மக்களே அரசவாக்கம், வாணிபவிருத்தி, செல்வச் சேகரிப்பு, மேலாண்மை போன்ற விடயங்களில் முன்னோடிகளாக விளங்கியமையால் நகரங்களின் தோற்றத்தினையும் அங்கு காணமுடிந்தது. அப்பின்னணியிலேயே நாணயங்களின் பரிவர்த்தனையும் அம்மக்களினாலேயே மேற்கொள்ளப்பட்டிருக்க வேண்டும். யாழ்ப்பாணக்குடா நாட்டில் கந்தரோடை, வல்லிபுரம், நாகர்கோவில் ஆகியன முல்லை நிலமக்களின் ஆய்குடித் தோன்றல்களுக்குரிய நகரக் குடியிருப்புக்களாக இருந்து வந்துள்ளமையை அம்மையங்களிலிருந்து பெற்றுக் கொள்ளப்பட்ட ஏராளமான நாணயங்கள் உறுதிப்படுத்துகின்றன. அவ்வாறான ஒரு நிலையில் கந்தரோடையானது தனித்துவமானதும், விசேட கவனத்திற்குரியதுமாகும் என்பது அம்மையத்திலிருந்து பெற்றுக் கொள்ளப்பட்டிருந்த 09 சுடுமண் நாணயங்களிலிருந்தும் உறுதிப்படுத்தக்கூடியதாகவுள்ளது. இந்நாணயங்கள் யாவும் கீழ்மண்படைகளிலிருந்து பெற்றுக் கொள்ளப்பட்டமையின் அடிப்படையிலே, அந்நாணயக் குறிகள் மீது வரையப்பட்டிருந்த முச்சூலக்குறிகள் உள்ளூர் வாணிப- சமய- மக்கள் ஒன்றுகூடல் மையங்களுடன் நெருங்கிய தொடர்பு கொண்டிருந்தமையை உணர்த்துகின்றன எனலாம்.

முச்சூலக்குறி

யாழ்ப்பாணக் குடாநாட்டினுள் முச்சூலக் குறிகள் பொறிக் கப்பட்ட வேறும் தொல்பொருட்கள் பல மீட்டெடுக்கப்பட்டுள்ளன. பேராசிரியர் ரகுபதி கோவும் மடப்பறையும் என்ற தனது ஆய்வுக் கட்டுரையொன்றில் அம்மக்கியத்துவத்தினை நன்கு ஆராய்ந்துள்ளார். முச்சூலக் குறியீடு உள்ளூர் கலாசாரமொன்றின் குறிகாட்டியாக யாழ்ப்பாணக் குடாநாட்டினுள் இருந்து வருவதனை தொல்லியலாளரும் பண்பாட்டு மானிடவியலாளரும் நன்கு அவதானித்துள்ளனர். சூலக்குறியீடு இடப்பட்ட பொருட்கள் கடல்கடந்த, வெளிநாட்டுப்

பாவனைக்காக எடுத்துச் செல்லப்பட்டிருக்காத வொரு மரபின் கருத்துருவமாக வெளிப்படுத்தப்பட்டு வந்தமையை இங்கு காண்கின்றோம். கிராமங்களின் எல்லையை வகுப்பதற்கும் - குறிப்பதற்கும் பயன்படுத்தப்பட்ட அதே குறியீடு 'கோ'வைக் குறிப்பதற்கும் ஆணைக்கோட்டை முத்திரையில் உள்ளது போன்று அரசமரபிலும் பயன்படுத்தப்பட்டிருந்தமையைக் காண்கின்றோம். அதே முச்சூலக் குறியீடு வரிவடிவில் வரும் ஒலியனாக மாற்றமடையும்போது 'ழ' கரத்தினுடைய தோற்றத்திற்கும் வித்திட்டு நின்ற முறைமையை கந்தரோடையிலிருந்து பெற்றுக் கொள்ளப்பட்ட நற்கூலம் பொறிக்கப்பட்டிருந்த மட்பாண்டங்களில் இருந்து துலக்கமாகின்றது.

இவ்வாறு வரையப்பட்டிருந்த மட்பாண்ட ஓடுகள் சிவப்புக்கறுப்பு இனத்தில் எமக்குக் கிடைத்துள்ளன. இங்கு சூலக்குறியீடு பிராந்திய மொழியொன்றின் வரிவடிவத்தை தாங்கி நின்றமையைக் காண்கின்றோம். கந்தரோடையில் கி.முற்பட்ட சகாப்தத்தில் வரையப்பட்டுக் கிடைத்த அதே நூற் சூலக் குறியீடு போன்ற இன்னொரு பிரதி எமக்கு தற்காலத்தில (கி.பி 17 ஆம்.நூ.)காரைக்காடு சிவன்கோவிலில் உள்ள பைரவர் தேவஸ்தானத்தில் வைக்கப்பட்டுள்ள குறியீட்டுடன் நெருங்கிய ஒற்றுமை கொண்டுள்ளமையை இக்கட்டுரையாசிரியர் ஆராய்ந்துள்ளார். எனவே பாதுகாப்பு என்ற செயற்பாட்டு வடிவத்தின் குறியீடாகவும் இச்சூலக் குறியீடுகள் பயன்படுத்தப்பட்டிருந்தமையை உணர்கின்றோம். வீடுகளில் வளர்க்கப்படும் நாய்களுக்குக் கூட முச்சூலக்குறியீட்டினை குறிகுறியாக முறையில் பொறிக்கும் வழக்கம் யாழ்ப்பாணத்தில் காணப்படுவதனை இன்றும் காணமுடிகிறது. இக்கருத்துருவமானது பைரவர் என்ற தெய்வத்தின் வாகனம் நாய் என்ற முறையில் அல்லாமல், வீட்டின் காவல் சக்தி நாய் என்பதனை உணர்த்துவதற்காகவே முச்சூலக் குறியீடு பொறிக்கும் மரபு பின்பற்றப்பட்டிருக்க வேண்டும். பிற்காலங்களில் அம்மரபு சூலக்குறிகளாகவும் மாற்றமடைய வேண்டிய சூழல் உருவாகியிருந்தது. அம்மரபு தொழிலை அடிப்படையாகக் கொண்ட தனித்துவமான வகுப்பினருக்குரிய சின்னமாக அதாவது ஆதித்திராவிடர் என்று குறிப்பிடப்படும் முழவு ஒலிப்போர் வகுப்பினரைக் குறிக்கப் பயன்படுத்தப்படுவதனை யாழ்ப்பாணக் குடா நாட்டில் இற்றைவரை காண்கின்றோம். பேராசிரியர் ரகுபதியும் அக்கருத்தினை நன்கு வலியுறுத்தியுள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கதாகும்.

முச்சூலக் குறியீட்டினது இன்னொரு பரிமாணத்தினை சடங்குகளிலிருந்தும் கண்டு கொள்ள முனைவது மானிடவியல் நோக்கில் முக்கியத்துவமானது. சமப்படையல்களின் போதும், சடங்குகளின் போதும் முச்சூலக் குறியீடு பெருமளவுக்குப்

செல்லையா கிருஷ்ணராஜா

பயன்படுத்தப்பட்டு வருகின்ற வழக்கம் யாழ்ப்பாணத்தில் இன்றும் காண்கின்றோம். காடாற்றல், அஸ்திகரைத்தல், தானியக் களம் அமைத்தல், காய்வெட்டுதல் (பேயோட்டுதல்) கழிப்புக் கழித்தல், பஞ்சாயுதம் அணிதல் போன்ற சடங்குகளில் முச்சூலக்குறியீடு வகிக்கும் பங்கும்-பொருளும் தனித்துவமானதே.

அஸ்தி கரைத்துவிட்டும், கல்போட்டுவிட்டும் (அந்தியஸ்ட்டி) கரையேறும் பிதிர் கரும உரித்தாளியை எதிர்கொள்வது முதலில் முச்சூலக்குறியே. இங்கு விதேசியத்திலிருந்து சுதேசியத்தையும், அதன் பின் பாதுகாப்பினையும் (கையிற் கத்தியுடன் செல்லும் முறை) குறிக்க முச்சூலக்குறி பயன்படுத்தப்பட்டது. அதற்காக சுங்க வரிப்பணத்தினை செலுத்திவிட்டே அப் பிதிர்கரும உரித்தாளி தீர்த்தக்கரையிலிருந்து முச்சூலக்குறியீடு வரைபினைக் கடந்து செல்ல (சுதேசியத்திற்குள் செல்ல) அனுமதிக்கப்பட்டு வரும் முறையை யாழ்ப்பாணக் குடாநாட்டில் இற்றைவரை காண்கின்றோம். எனவே சடங்கிலும் (பஞ்சாயுதம், தாலி போன்ற) அணிகலன்களிலும் இம்முச்சூலக் குறியீடு தனது மிகப் பொறுப்பான பங்கினை வகிப்பதும் நோக்கத்தக்கது.

முடிவாக

கந்தரோடையிலிருந்து அகழ்ந்தெடுக்கப்பட்ட சுடுமண் நாணயக் குற்றிகளில் காணப்படும் முச்சூலக்குறியீட்டு வரைபுகளினூடாக மீட்டெடுக்கப்படக் கூடிய எமது பண்பாட்டு பரிமாணத்தில் சில கருத்துக்களையே இச்சிறிய ஆய்வுக்கட்டுரையில் முன்வைக்க முடிந்தது. உண்மையில் நாணயம் என்ற அலகு பொருளியல் வாழ்வின் பிரதான ஊடகமாக, பண்டமாற்று முறையிலிருந்து பணப் பெறுமதிக்கு பண்டங்களை உட்படுத்தும் மரபு தோற்றம் பெற்றபோது தொழிற்படவாரம்பித்தது. பின்னர் காலப் போக்கில் அவை அரசியல், பண்பாட்டுப் பெறுமானங்களையும் அளவிடு செய்ய உதவும் அலகாகவும் மாற்றமடைந்து கொண்ட தன்மையையும் காண்கின்றோம். கி.மு. 6 ஆம் நூற்றாண்டில் லிட்யா (Lydia) வில் சிம்மத்தலை பொறித்த வெள்ளி நாணயக்கட்டிகளின் வெளியீடு உலகின் முதலாவது உத்தியோகபூர்வ நாணயக் குற்றிகளாகும். அதன் பின்னர்தான் உலோக நாணயங்கள் பரவலான உபயோகத்திற்குள்ளாக்கப்பட்டன. அதற்கு முன்னர் உள்ள காலகட்டங்களில் சங்கு, சிப்பி, சோகி, கடல்முத்து, குண்டமணி போன்றவற்றுடன் சுடுமண் நாணயக் குற்றிகளும் பொருளியல் அலகாக உபயோகிக்கப்பட்டது. யாழ்ப்பாணக்குடாநாட்டில் கந்தரோடையும் அவ்வாறான மிக நீண்டகால பொருளியல் வாழ்வின் களமாக விளங்கி வந்திருந்தமையை இச்சுடுமண் நாணயக்குற்றிகள் எடுத்துக் காட்டுவது சிறந்தவொரு தகவலாகும். மேலும் இச்சுடுமண் நாணயங்களைப்பற்றி ஆராய்வதன்மூலமே எமது பொருண்மியப் பண்பாட்டின் தொன்மையான இருப்பினை இனங்கண்டு கொள்ள வாய்ப்பு ஏற்படும் என நம்புவோமாக.

சுதாமதி

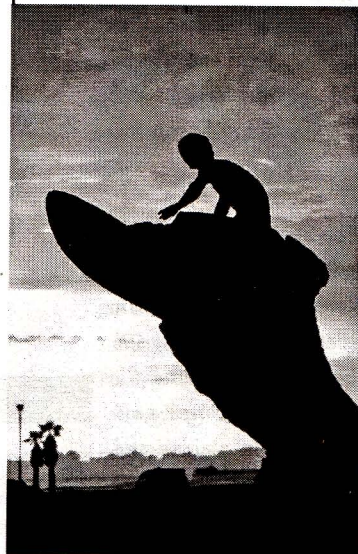
விடையிறுக்க முடியாத கேள்விகளுடன்

இன்னும் கடல் இரைகிறது
காட்டுப்புவின் மணம் பரவிய
வெம்மையுள்
அவியும் விழிக்கச்சிவிடை
தெரிகிறது நீன்பாதை
முடிவுறாத பயணங்களின்
எச்சத்தில்
கூரைகள் எகிறி
மேலெழுந்த வீடுகளின்
தாழ்வாரமெங்கும்
பூத்திருக்கும் செம்பருத்திப்பூவும்
யாருக்கோ காத்திருப்பதாய்.....
கனவுகள் வளர்த்து
கலைத்து
கூடுகளைக் கட்டி
அழித்து
மீண்டும் மீண்டும்
உருக்கொடுத்தோம்
கவடுகளைக் காற்றள்ளிச்சென்ற
பகற் பொழுதுகளும்
இரவும்
கனவுப் பெருவெளியெங்கும்

அழகான நட்சத்திரங்கள்
மணிந்ததாய்
பிரமை.....
கனவு மயக்கம்
வெப்பியாரங்கள் மீதுற
வரையப்படாத வெற்றுத்தாள்களின்
மீதிவிருந்து
எதைத்தான் தேடினோம்
இது இடைவேளையா?

முற்றா?
விடையிறுக்க முடியாத

கேள்விகளின் மீதத்தில்
இன்னும் காத்திருக்கிறது
விட்டுப்போன மனிதர்களுக்காய்
பெருவெளியும்
பற்களும்
துசிபடிந்த பாதையோர மரங்களும்.

நேர்காணல்

தொண்ணூறுகளில் எழுத்தொடங்கியவர்களில் முக்கியமான படைப்பாளி முல்லைக்கோணைஸ். வன்னியின் கலை இலக்கியச் செயற்பாட்டில் இக்காலப்பகுதியில் கூடிய பங்களிப்பை வழங்கியவர். அரசியல் மயப்பட்ட எழுத்துக்கு முதன்மையளித்துவரும் முல்லைக்கோணைஸ் சிறுகதைகளுடன் கவிதைகளையும் எழுதி வருகிறார். கோணைஸின் இன்னொரு பிரமாணமாக ஓவியமிருக்கின்றது. பெரும்பாலான தமிழ் ஓவியர்களைப் போல இவரும் சிறுபத்திரிகைச் சூழலில் கூடிய தொடர்புடையவர். தமிழ்நாடு தேசிய விடுதலைப் போராட்டத்தின் இணைந்து நின்று முதன்மையாகச் செயற்படுகின்றார். இவை எல்லாவற்றினதும் அனுபவத்திரட்சியாக இதுவரையில் நான்கு உள் தேசம், கிரண்டாவது காலம் என இரண்டு சிறுகதைத்தொகுதிகள் வெளிவந்திருக்கின்றன.

2. எழுத்திலா அல்லது ஓவியத்திலா முதலில் உங்களுக்கு ஈடுபாடு வந்தது?

சின்ன வயதில் இருந்தே எனக்கு ஓவியத்தில்தான் ஈடுபாடு இருந்தது. அப்போதெல்லாம் வரையக்கூடிய இலகுவான கோட்டுப் படங்களைப்பெல்லாம் பார்த்து வரைவேன். அதிகமாக நடிக்களுடைய படங்கள் எல்லாம் வரைவதில் தான் நிறைய ஆர்வம் இருந்தது. அதற்குமுன்னால் 'பிரைமறி' படிக்கிற காலங்களில் சாமிப்படங்கள், இயற்கை காட்சிகளை எல்லாம் வரைவேன். பள்ளிக்கூட சித்திரக் கொப்பியில் ரீச்சர் இன்னது தான் கீறு என்று சொல்லுகிற படங்களையும் விட நான் மனசுக்குப்பிடிக்கிறதையெல்லாம் வரைந்து கொண்டு போய்க் காட்டுவேன். அப்போது எனக்கு வகுப்பாசிரியராக இருந்த கணேஸ் ரீச்சர்(திருமதி க.இராஜசிங்கம்) தட்டிக் குடுக்கிறது மட்டுமில்லாமல் அதிபருக்கும் கொண்டு போய்க் காட்டுவார். அதனால் பள்ளிக்கூடத்தில் என்னை எல்லோருக்கும் அப்போது நன்றாகத் தெரிந்திருந்தது.

வீட்டில் கூட எனக்கு எல்லோரும் ஆதரவு தந்தார்கள். படிக்காமலிருந்து படம் கீறுகிறீயே என்று யாருமே சொன்னதில்லை. ஐயா எனக்கு வேண்டிய பொருட்களை எல்லாம் வாங்கித் தந்தார். எனக்குப் பாடங்களிலேயே சித்திரப் பாடம் தான் விருப்பம். இதை முறையாக கற்றுக் கொள்ள வேண்டும் என்ற தாகம் சிறு வயதிலிருந்தே இருந்து வந்தது. ஆனால் இன்று வரைக்கும் அது கைகூடாமல் போனது எனது தூரதிட்வசமே என நினைக்கிறேன்.

எழுதமுற்பட்டது என்னவோ 95 களுக்குப் பிறகுதான். ஆனால் சிறுவயதிலிருந்தே ஆர்வத்தோடு வாசிப்பேன். நான் வாசித்துக் கொண்டிருக்கின்ற சில சமயங்களில் ஐயா வந்து "சத்தமாக வாசிய்பு நானும் கேட்பம்" என்பார். அது இன்னும் எனக்கு உற்சாகமாக இருக்கும். அவர் "காணும்" என்கிறவரைக்கும் நான் ஏற்றி இறக்கி வாசித்துக் கொண்டிருப்பேன். எனக்கு எப்படி வாசிப்பு பழக்கம் வந்ததென்றால் அண்ணா பெரும் வாசிப்புக்காறன். அவர் ஒரு "அவுட்மோட்டர் மெக்கானிக்"காக இருந்தாலும் வாசிப்பதற்கு நிறைய நேரத்தையும் பணத்தையும் செலவு செய்தார். வீரகேசரிப் பிரசுரங்களை ஒன்றும் தவறாமல் வாங்குவார். இதை விட ஜனமித்திரன் வேறும் சில வெளியீடுகளும், குமுதம், கல்கி, சுந்தரி இன்னும் ரூபகத்திலில்லாத நிறையச் சஞ்சிகைகளும் கொண்டு வருவார். ஆனால் அவைகளை அப்போது அவருக்குத் தெரியாமலேதான்

“எந்த மீடியாதான் வந்தாலும்
எழுத்துக்கேடுக்கும் பங்கும், விசயந்பாடும்
இருந்து விசாண்டேதானிருக்கும்”

முல்லைக்கோணைஸ்

முல்லைக்கோணைஸ்

சென்னை
முல்லைக்கோணைஸ்

படிக்க வேண்டி இருந்தது. பாடப்புத்தகங்களை படிக்கச் சொல்லித்தான் அவர் பேசுவார்.

அ.பாலமனோகரனின் நிலக்கிளி நாவலை நாவலை நாவலை நடவைகளுக்கு மேல் படித்திருப்பேன். அந்த நாவலில் வருகிற பதஞ்சலியும் கதிர்காமமும் தண்ணிமுறிப்பு குளக்கட்டிலும் முரலிப் பழக்காட்டிலும் ஓடித்திரியிற மாதிரியான உணர்வை இப்போதும் கூட அனுபவிக்க முடிகிறது. அதன் சர்ப்பில் அப்போது அந்தப் பாத்திரங்களை வரைந்திருக்கின்றேன். இதை வாசித்து இருபது வருடங்களுக்கு மேலாகிறது. இந்த வாசிப்புப் பழக்கமே என்னைப் பின்னாளில் எழுதவும் தூண்டியிருக்கும் என நினைக்கின்றேன். எனது முதல் கதை எப்படி

உருவாகியதென்றால், ஐயா ஏக்கர் கணக்காக வயல் செய்வார். அந்த விளைச்சலும் அறுவடையுமே எங்கள் குடும்பத்தின் ஏற்ற இறக்கத்தை தீர்மானிக்கும். எங்கள் வீட்டில் ஏற்படுகின்ற தேவைகளைல்லாம் அறுவடைக்குப் பிறகுதான் நிறைவாகும். ஒரு தடவை விதைப்புக்குப் பிறகு, செழித்தது பயிர். வீட்டில் எல்லோரும் கற்பனை களிநுந்தோம். இம்முறை அவரவர் தேவைகளை ஐயாவுக்குச் சொல்லியிருந்தோம். "எல்லாம் சூட்டிப்புக்குப் பிறகு பாப்பம்" என்றிருந்த சமயம் வெள்ளம் அந்தமுன்ற வயலை அழித்தது. அந்தச் சம்பவம் எங்கள் எல்லோரையும் வருத்தியது. அதையே கதையாக எழுதினேன். அது எனது "நாளை உன் தேசம்" தொகுப்பில் இடம்பெற்றிருக்கிறது.

?

நீங்கள் முயலும் ஆர்வம் எப்படியிருக்கிறது? என்றாலும் ஓவியத்தின் புதிய சாத்தியப்பாடுகளில் சில 'போட்டரை' செய்திருக்கின்றேன். ஆனால் அதில்

தொடர்ச்சி இல்லை. கோட்டோவியங்கள் செய்து வருகின்றேன். இன்னும் நிறைய "பெயின்ரிங்" பண்ண வேண்டும் என்று தாகமாக இருக்கு. பொதுவாக நிலக்காட்சிகளை குறிப்பாக வன்னியை எங்களுடைய சம காலத்தையும்.

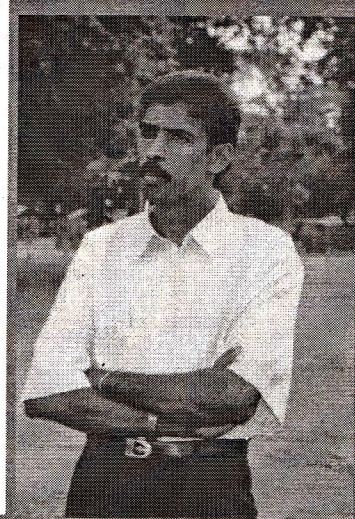
?

உங்களுடைய கதைகளில் அதிகமான நிலக்காட்சிகளின் விவரணை இருப்ப தன்பின்னணியாகஇது இருக்கிறதென்று நினைக்கின்றேன்? இருக்கலாம்.

?

தொண்ணூறுகளில் எழுதத் தொடங்கி கவனத்தை ஈர்த்த சிறுகதைப் படைப்பாளியாக இருக்கிறீர்கள். தொண்ணூறுகளின் ஈழத்துச் சிறுகதைப் போக்கு எப்படி என்று மதிப்பிடுபிறீர்கள்?

அது ஈழப்போர் உக்கிரம் பெற்ற காலம். போரின் அழுத்தங்களும் நெருக்கடிகளும் இழப்புகளும் உச்சமடைந்த காலம். அந்தக் காலத்தின் அனர்ந்தங்களையும் அர்ப்பணிப்புக்களையும் நிறையச் சிறுகதைகளாக எழுதியிருக்கின்றார்கள். இடம் பெயர்வுகளை வைத்து கூடுதலான கதைகள் வந்துள்ளன. அதிக இடம்பெயர்வுகள் நடந்தது 90களில்தான். இடம்பெயர்ந்து வெளிநாடுகளில் வசிக்கின்ற படைப்பாளிகளின் சிறுகதைகள் தங்கள் அனுபவங்களை ஒருவிதமாகவும், இடம்பெயர்ந்து புலிகளின் கட்டுப்பாட்டுக்கு வெளியே வசிப்பவர்கள் தங்களுடைய அனுபவங்களை இன்னொருவிதமாகவும் இடம்பெயர்ந்தும் பெயராமலும் தங்களுடைய தொப்புட் கொடி உறவை அறுக்க முடியாமல் அவஸ்தைப்பட்டு அவலப்பட்டு அந்த அவலங்களுக்குள்ளேயும் நின்று

விடுதலைப் போராட்டத்தை ஆதரித்து இன்னொரு சாராரும் நிறையச் சிறுகதைகளை எழுதியிருக்கிறார்கள். இதில் சில கதைகள் தேறின. பல தவறின. கதைகளைக் கலாபூர்வமானதாகவும் காத்திரமானதாகவும் இருக்கவேண்டும் என்று எண்ணி யதைவிடப் போராட்டத்தை ஆதரித்து எழுத வேண்டுமென்பதே அனேக எழுத்தாளர்களும் குறியாக(நான் உட்பட) இருந்தது. அதனால் நிறையச் சிறுகதைகள் குறித்த கனதியையும் கவனிப்பையும் பெறாமலே போனது. ஆனாலும் தொண்ணூறுகளின் சிறுகதைகள் ஈழச்

சிறுகதைகளிலும் இன்னும் சொல்லப் போனால் தமிழ்ச் சிறுகதைகளிலும் மிகப் பெரிய பாய்ச்சலை ஏற்படுத்தியுள்ளன. இதில் ஈழத்திலும் புலம் பெயர் தேசத்திலும் நிறையப் பேரைச் சொல்லலாம். என்பது களில் சமூக அரசியல், விடுதலைப் போராட்டங்களில் ஈடுபட்டிருந்த பலர் இக்காலகட்டத்தில் தமது எழுத்து வெளிப்பாட்டை

இன்று சிறுகதைக்களம் புதிய புதிய பரிசீலனை முயற்சிகளையெல்லாம் கண்டு பல தளங்களில் விரிந்திருக்கிறது. பல்வேறு போக்குகளிலும், பல பண்புகளிலும் பரிணமித்திருக்கிறது. நாங்கள் இவற்றிலிருந்து ஒரளவுகவர இவற்றைப் புறக்கணிக்கவே கூடாது.

பிரதான இயல்பாகவும் சிறப்பாகவும் இருக்கின்றது.

?

எங்களுடையபோராட்ட வாழ்வின்அனுபவ வெளிப்பாடுகள்எந்தளவுக்கு இலக்கிய மாக்கப்பட்டிருக்கின்றன?

நல்ல கேள்வி.

எங்களுடைய போராட்ட வாழ்வனுபவத்தை எந்த ஒரு படைப்பாளியாலும் அதன் முழுமையான அனுபவ வெளிப்பாட்டுடன் கொண்டு வர முடியவில்லை. கொண்டுவர முடியாதென்பதே எனது கருத்து. போராட்டத்தின்பால் போராடிகளும் மக்களும் கொடுத்த விலை அளவிட முடியாது. அதை எழுத்திலோ வேறு கலைவடிவத்திலோ கொண்டுவர முடியாது.

இருப்பினும் இயற்றவரை படைப்பாளிகள்

இலக்கியமாகவும், சில இசைப்பாடல்களாக, ஒளிப்படங்களாகவும் பதிவு செய்திருக்கிறார்கள். அதிலும் போராட்டம் புதிய பரிமாணமும் முனைப்பும் பெற்ற வன்னிச் சூழலில் இருந்துதான் அதிகமான படைப்புக்கள் பதிவாகியிருக்கின்றன.

கருணாகரன்: "ஒரு பொழுதுக்குக் காத்திருத்தல்". அமரதாஸின் "இயல்பினை அவாவுதல்". சு.மகேந்திரனின் "காலவெளி", சித்தாந்தனின் "காலத்தின் புன்னகை", தாமரைச் செல்வியின் "ஒரு மழைக்கால இரவு", "அழுவதற்கு நேரமில்லை", ப்ரதீபகுமரனின் "ஆரண்யக்கனவு", முல்லைக் கமலின் "மனமும் மனத்தின் பாடலும்", வளநாடனின் "சமவெளி நோக்கி" இன்னும் கூட்டத்தொகுப்புகளாக வெளிச்சத்தின் "வாசல் ஒவ்வொன்றும்", "ஆனையிறவு", "செம்மண்", 'எழு'வின் "எழுசிறுகதைகள்". வானதி வெளியீட்டகத்தின் "கனவுக்கு வெளியான உலகு" "எழுதாத உன்கனவு", "வேர்கள் துளிர்க்கும்" ஆகிய மூன்று தொகுப்புகள். ஆதிலட்சுமி சிவகுமாரின் "என் கவிதை" நலாந்தனின் "வன்னி மான்மியம்" "யாழ்ப்பாணமே ஓ..... எனது யாழ்ப்பாணமே" தி.உதயகுரியனின் "கண்ணம்மா" தீபா குமரேஷின் "பூதல்", தமிழ்க்கவியின் "வானம் வெளிச்சிரும்" இப்படி இன்னும் இன்னும் ஏராளமான இலக்கியப்பதிவுகள் இடம் பெற்றுக்கொண்டன. இதையும் விட நிறையக் கூட்டுத்தொகுப்புகள் வெளிவர இருந்தன. ஆனால் இறுக்கமான பொழுதுகளில் ஒருவருக்கொருவர் நெருக்கமாகவும் ஆதரவாகவும் அன்பாகவும் இருந்தோம். அப்போது இவ்வாறான ஆரோக்கியமான விடயங்களில் அக்கறையாகவும் ஆர்வமுடனும் இருந்தோம், இயங்கினோம். இப்போது ஏற்பட்டிருக்கும் சமாதான சூழ்நிலையில் திசைகள் விரிய மீண்டும் சிதறுண்டு போனோம். ஆளாளுக்கு அவரவர் அவசரங்களோடு இயங்குகிறோம். வேறென்ன.....

? எழுத்தின் மீதான கவர்ச்சி குறைந்து வருகிறது; இலக்கியப்பொருள் வீழ்ச்சியடைந்துள்ளது என்றும் வேறுமீடியாக்கள் இந்த இடத்தை பிடித்துவிட்டதென்றும் சொல்லப்படுகின்றதே!

அப்படிச் சொல்வதை முழுமையாக ஏற்றுக்கொள்ள முடியாது. வேறெந்த மீடியாக்கள் வந்தாலும் எழுத்துக்கிருக்கும் பங்கும் வலுவும் செயற்பாடும் இருந்து கொண்டதானிருக்கும். மொழியின் வெளிப்பாட்டு

வடிவங்கள் இரண்டு. ஒன்று ஒலிவடிவம். மற்றது வரிவடிவம். வரிவடிவம் மனிதனுடைய அறிவின் கண்டு பிடிப்பு. ஒலிக்குறிப்புகளை வரிவடிவத்தில் கொண்டுவந்த மனிதன் இப்பொழுது ஒலியிலையோ ஒளியிலையோ எந்த வெளிப்பாட்டை செய்வதற்கும் வரிவடிவத்தின் துணையைத்தான் தேடுகிறான். இசைக்கோ வேறு ஒளி மூலமான சினிமா அல்லது விவரணப்படங்களுக்கோ அல்லது நாடகங்களுக்கோ கூட அடிப்படையாக எழுத்து வடிவிலான குறிப்புகளோ பிரதிகளோதான் தேவையாக இருக்கிறது.

இவ்வளவு தொழிற்புலங்களும் தொடர்பாடல்களும் வளர்ச்சியடைந்த இந்தியாவில் தினசரி 80 புத்தகங்கள் வெளியாகிறதாக ஒரு தகவல் சொல்கிறது. எந்த மீடியா வந்தாலும் எவ்வளவு கவர்ச்சியாக வந்தாலும் எழுத்தின் முக்கியத்துவம் குறைந்து விடப் போவதில்லை.

? எங்கள் சிறுகதைகளின் அமைப்புப்பற்றிக் கூறுங்கள்?

எங்கள் சிறுகதைகள் அனேகம் கவனம் பெறாமல் போனதற்குக் காரணம், அது கொண்டிருக்கும் அமைப்பில் புதிய மாற்றங்களை காணாததால்தான் என்றே கருதுகின்றேன். இன்று சிறுகதைக்களம் புதிய புதிய பரிசோதனை முயற்சிகளையெல்லாம் கண்டிருக்கிறது. பல கோட்டாடுகளில் பரிமாணித்திருக்கிறது. பல பண்புகளுடன் விரிந்திருக்கிறது. ஆனால் நாங்களோ மிகச் சாதாரணமாகவே இன்னும் எழுதிக் கொண்டிருக்கிறோம். யதார்த்த தளத்திலும் நாங்கள் அதனுச்ச சாத்தியப்பாடுகளை நோக்கி நகர இடமுண்டு.

? வரலாற்றையும் சமகாலத்தையும் இணைத்து நீங்கள் எழுதிய "சரித்திரங்களில் இருந்து சொல்லப்படவேண்டிய கதை" கூடுதல் வரவேற்பைப்பெற்றது. ஆனால் அந்தக் கதையின் முழுமைஇன்னும் எட்டப்படவில்லைஎன்றுதான்படுகிறது.?

அதை எழுதும் போதும் இதே அனுபவம் எனக்கும் ஏற்பட்டதுதான். அதை எழுத எழுத அது விரிவுபெற்றுக் கொண்டே போகும்போல இருந்தது. கண்ணுக்குள் கதைக்களமும் பாத்திரங்களும் விரிந்து கொண்டே போனது. அருமையான ஒரு நாவலாக அதை எழுதலாம் போலவும் எழுத வேண்டும் எனவும் எனக்குள் தோன்றியது. ஆனால் அதை ஒரு நெருக்கடியான நேரத்திற்குள் எழுதிக்கொடுக்க வேண்டியிருந்ததால் அதை ஒரு சிறு கதையாக குறுக்க வேண்டி ஏற்பட்டது. அதுதான் பலரையும் அந்தக்கதையை அப்படியாக எண்ணும்படி வைக்கிறதென நினைக்கிறேன்.

ஒரு விடுதலைப் போராட்டம் நடக்கும் சூழலில், போர் நிகழும் காலத்தில், அகதியாக உலகமெங்கும் சிதறிப்பரந்திருக்கும் நிலையில் ஒரு சமூகம் எழுதாமல் பேசாமல் உறைந்து போயிருக்க முடியுமா?

பொதுசன நூலகம் யாழ்ப்பாணம்

?

அநேகமாக அரசியல் சார்ந்த படைப்புலகம்தான் ஈழத்திலக்கியத்தின் பிரதான முகமாக இருக்கிறது. அரசியலின் தீவிரம் படைப்பைப் பாதிப்பது தொடர்பாக உங்கள் கருத்தென்ன?

அரசியலின் போக்குகளுக்கேற்ப அதனைச் சார்ந்து படைப்பு செயற்பாடு இயங்குவது தவிர்க்கமுடியாததே. இருப்பினும் படைப்பையே அரசியலுக்காகத் தீரெவர்த்துக் கொடுப்பதுதான் சகிக்க முடியாமலும் படைப்பு தோற்றுப் போவதற்கும் ஏதுவாக அமைகிறது. அது நீண்டு வாழாமலும் போகிறது. அரசியலைச் சார்ந்து ரஞ்சகமா, உமா வரதராஜன், சாந்தன், மு.புஸ்பராஜன், அ.இரவி போன்றோர் அருமையான நல்ல சிறுகதைகளை எழுதியிருக்கிறார்கள். அதுபோல் சேரன், சு.வில்வரெத்தினம், மு.பொன்னம்பலம், சி. சிவசேகரம், எம்.ஏ. நு.மான், அஸ்வகோஸ், சோலைக்கிளி, புதுவை இரத்தினதுரை வ.ஜ.ச.ஜெயபாலன், சண்முகம் சிவலிங்கம், கருணாகரன், நிலாந்தன் போன்றோர் மிக அற்புதமான கவிதைகளை எழுதியிருக்கிறார்கள். படைப்பு கலாபூர்வமாகவும், செழுமையாகவும் வரும்போது அதில் எந்த அரசியற் தீவிரமும் உள் இணைந்திருக்குமே தவிர வெளியே துருத்திக்கொண்டிருக்காது.

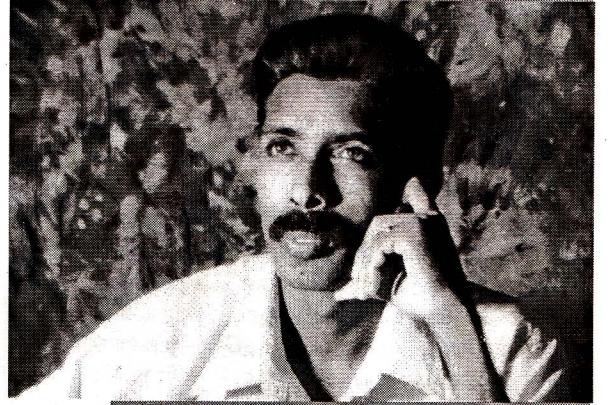
எங்கள் படைப்பின் வெற்றியும் தோல்வியும் சிறப்பும் சிறப்பின் மையும் சரியும் பிழையும் உண்மையும் உண்மையில் லாத்தன்மையும் இங்கேதான் நேர்ந்து விடும் அபாயமிருக்கிறது. படைப்பாளியின் பார்வையும் அவனது நேர்மையும் படைப்பை உண்மைக்கருகாக வைத்திருக்கும். இல்லாதபோது எல்லாமே பிரச்சினைக்குரியதாகிறது. அரசியலைப்போல கலையும்-படைப்பும் மக்களுக்குரிய ஒரு வலுவான துறையென்றே எண்ணுகிறேன்.

?

எங்களுடைய சூழலில் பலர் எழுதுவதில் இருந்து ஒதுங்குகிறார்கள் அல்லது எழுதுவதை நிறத்தி விடுகிறார்கள். அல்லது பின்வாங்குகிறார்கள் என்ற குரல் பரவலாக முன் வைக்கப்பட்டுள்ளது. இது எம்முடைய படைப்புச் செயற் பாட்டில் ஒரு தேக்கமையும் ஒரு சரிவையும் ஏற்படுத்தி விடுமல்லவா?

எங்களின் சூழலில் பலரும் எழுதுவதை ஒரு பகுதியாகத்தான் கொள்ளுகிறார்கள். எழுத்துக்காகத் தங்களை முழுவதும் அர்ப்பணிக்க யாரும் தயாராக இல்லை. விமர்சனங்களுக்கப்பால் 'மல்லிகை' டொமினிக் ஜீவாவைப் போன்ற ஒரு சிலரைத் தவிர. ஆனால் பலரும் எழுத்தின் மூலமாக கிடைக்கும் சலுகைகளையும் பிறவாய்ப்புக்களையும் மதிப்பையும் புகழையும் கடைசி வரையும் அனுபவிக்கவே விரும்புகிறார்கள்.

இதேவேளை தங்களது சாதாரண வாழ்கையின் கடமைக்கூறுகளிலேயும் ஏனைய பிற விடயங்களிலேயும் ஈடுபட்ட பின் மிஞ்சும் நேரங்களில் மாத்திரம் எழுதுவதையும் வாசிப்பதையும்தான் இப்போது பலரும் கொள்கிறார்கள். ஏன் என்னையே எடுத்துக் கொள்ளுவோம். வெளிச்சத்தின் பவள இதழுக்கு எழுதிய சிறுகதைக்குப்பிறகு ஒன்றுமே இன்னமும் எழுதவில்லை. ஆனால் பிற சூழலில் அப்படியல்ல. அவர்கள் தொடர்ச்சியாக எழுதுகிறார்கள். எழுத்துக்காக வாழ்கிறார்கள். முதிர்ச்சியும் அனுபவமும் கொண்ட எழுத்து அங்கிருந்து வருகிறது. ஏன் தமிழகத்தை எடுத்துக் கொள்வோமே. அங்கே எழுத்தை ஒரு தொடர் செயற்பாடாக எழுத்தியக்கமாக செயற்படுத்திக் கொண்டிருக்கிறார்கள். சுந்தர ராமசாமி, கிராஜநாராயணன், நகுலன், வெங்கட் சாமிநாதன், பா.செயப்பிரகாசம், நீல பத்மநாபன், ராஜம் கிருஷ்ணன், ஹெப்ஸிபா யேசுதாசன், இன்குலாப் போன்ற பலர் தொடர்ந்து எழுதி வருகிறார்கள். முதுமைநிலையிலும் சி.சு செல்லப்பா ஆயிரத்துக்கும் மேலான பக்கங்களிலான 'சுதந்திர தாகம்' நாவலை எழுதினார்.

“

தென்னாற்காசியின் சிறுகதைகள்
ஈழச் சிறுகதைகளிலும்
இன்னும் சொல்லப் போனால்

தமிழ்ச் சிறுகதைகளிலும்
மிகப் பெரிய பாய்ச்சலை

ஏற்படுத்தியுள்ளன.

இதில் ஈழத்திலும் புலம் பெயர்
தேசத்திலும் நிரையப்பேரைச்
சொல்லலாம்.

”

அதுபோல இப்போது எஸ்.ராமகிருஷ்ணன், ஜெயமோகன், கோணங்கி, விக்ரமாதித்தயன், தேவதேவன், எனப்பலர் தொடர்ச்சியாகவும் நிறையவும் எழுதி வருகிறார்கள். இந்தளவுக்கில்லாவிட்டாலும் எங்களுடைய சூழலிலும் சிலர் இன்னும் ஆரோக்கியமாக செயற்பட்டுக்கொண்டிருப்பதையும் இங்கு நான் குறிப்பிட வேண்டும். முருகையன், சண்முகம் சிவலிங்கம், மு.பொன்னம்பலம், சி.சிவசேகரம், புதுவை இரத்தினதுரை, சாந்தன், சு.வில்வரெத்தினம், செங்கை ஆழியான், செ.யோகநாதன் என இன்னும் சிலர் தொடர்ந்து எழுத்துச் செயற்பாட்டில் ஈடுபட்டு வருகிறார்கள். ஆனால் இது போதாது. ஒரு விடுதலைப் போராட்டம் நடக்கும் சூழலில், போர் நிகழும் காலத்தில், அகதியாகி உலகமெங்கும் சிதறிப்பரந்திருக்கும் நிலையில் ஒரு சமூகம் எழுதாமல் பேசாமல் உறைந்து போயிருக்க முடியுமா?

சந்திப்பு : கருணாகரன்
ஒளிப்படங்கள் : புனிதன்

ஒளிப்படம்: விடுதலைப்புலிகளின் புகைப்படப்பிரிவு (மகளிர்)

இன்னும் உறையில் இடப்படவில்லை வாள்

இறுதி நம்பிக்கைகளுக்குள் மிளிரும்
ஒரு பிரமாண்டமான ஒளியின்
வருகை வேண்டி
பிரார்த்தித்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள்
ஆதாமின் புதல்வர்கள்.

இருள் துருத்திக் கொண்டிருக்கும்
ஆதாமின் அழகிய சோலைக்குள்
இந்தப் பிரமாண்டமான ஒளி
உதயம் ஒன்றினைத் தருவிக்கும்
என்ற நம்பிக்கைகளில்
அவர்கள் காத்திருக்கிறார்கள்

பாசி படிந்து போன பார்வைகளுடன்
தோளில் உயிர் பறிக்கும் இயந்திரம்
சுமந்து
தெருக்களில் திரியும்
சாத்தானின் புதல்வர்களின் விழிக்குள்
முன்பு இந்த ஒளி விலக்கப்பட்டிருந்தது
இப்போது அவர்களும் அதன் வருகை வேண்டி
உறவுகள் சேரும் கனவுகளுடன்
காத்திருக்கிறார்கள்

பிணம் எரிந்த சாம்பல் மேட்டில்
புரண்டு எழும் வல்லாதிக்கப் பேய்கள்
இருள் முடிவின் புள்ளியொன்றில் இருந்து
வெளித் தெறிக்கும் அந்த ஒளியை
மறைத்து விடுதல் பற்றிய ஆயத்தங்களோடு
உருக் கொண்டாடுகின்றன.
ஆதாமின் புதல்வர்களின்
உணர்வுகளை அறுத்து
அவர்கள் முதுகுகளில்
இன்னமும் சிலுவைகளை
தூக்கி நிறுத்துவதற்காகவே
அந்தப் பிரமாண்டமான
ஒளியின் பின் துளிர்க்கும்
ஒரு ஒளிக்காலம் பற்றிய கனவுகளுடனும்
அதில் வாழ்தல்பற்றிய அவாவதல்களுடனும்
ஆதாமின் புதல்வர்களின் முகங்கள்
எதிர்பார்த்து களைத்துப்போகின்றன.

இருள் ஒடுங்கி விரியும் அந்த ஒளியை
மறைத்து விடுவதற்கான கொடூரங்களுடன்
அந்தப் பேய்கள் இரத்தமுறிஞ்சத்
தொடர்ந்தும்
உருக்கொண்டு ஆடியபடியேதான் இருக்கின்றன
இப்போதும்

தூணா விஷ்ணு

எப்படியாவது இவர்களிடமிருந்து தப்பிப்போயே ஆகவேண்டும்.

இல்லாவிட்டால் வேலூரோ ஓரிசாவோ, சேலத்திலையாவது அடைபட்டுக் கிடக்கவேண்டி வரும். இந்த ஜென்மத்தில் விடுதலை என்பது கடைசி வரைக்கும் கிடைக்காது.

நாதன் சட்டைப் பையில் எவ்வளவு காசு இருக்கும் என்று யோசித்துப் பார்த்தான். ஒரு இரண்டாயிரத்துக்கு கொஞ்சம் குறைவாக இருக்கலாம். இவங்களுக்கு லஞ்சம் கொடுத்து தப்பிப் போறதென்றால் அதுபோதாது. ஆகக்குறைந்தது ஐயாயிரம் ரூபாவாவது வேணும். பெண்ணாதி பிள்ளைகள் ஒருமுறை மனதுக்குள் வந்து போனார்கள். தப்ப வேணும் தப்ப வேணும் எப்படியாவது தப்பவேணும். மண்டையைப் போட்டு உடைத்து ஒரு முடிவுக்கு வந்தான்.

“சார் ஒண்ணுக்குப் போகணும் சார்”

“திருட்டுத்தனம் பண்ணும்போது யோசிக்கிறதில்லை அப்புறம் என்னடா பயத்திலை ஒண்ணுக்கு வருதா? தே இவனை ஒண்ணுக்குக் கூட்டிப்போ”

தனக்குக் கீழ் பணிசெய்யும் பணியாளுக்கு உத்தரவிட்டான் அந்த “கஸ்டம்ஸ்” அதிகாரி. இன்னும் நாதனை காவல்துறையிடம் கையளிக்கவில்லை. அதற்கு முன்னர் நாதன் தப்பியே ஆகவேணும். ராமேசுவரத்தில் இருக்கும் அந்தப் பெரிய “கஸ்டம்ஸ் குடோனுக்கு” நான்கு ஐந்து தடவைகள் நாதன் போய் வந்தவன். ராமேஸ்வரம் ஏரியா முழுவதும் அவனுக்கு நல்ல பழக்கம். அவனைப் பார்க்கும் எந்த இந்தியனும் அவனை ஒரு இலங்கைக்காரன் என்று சொல்லமுடியாது. பெரியார் மாவட்டப் பாணி உடை, கேரளமும்

கர்நாடகமும் கலந்திருக்கும் கோயம் புத்தூர் பேச்சு. வேட்டியைத் தூக்கி மடிச்சுக்கட்டி, வெளியில் தெரியும் அண்டர்வெயர், எந்தப் பொது இடத்திலும் பெண்களின் முன்னாலும் நாகரீகமின்றி வேட்டியைத் தூக்கி அண்டர்வெயரில் காசுக்கு கைவிடும் பழக்கம். எங்கோ ஒரு கோயம்புத்தூர் பக்கத்துக் கிராமத்தான் மாதிரித் தோற்றம், என்றாலும் அவன் அவர்களிடம் மாட்டி விட்டிருந்தான்.

“ஏம்பா அந்தச் சுவத்துப் பக்கம் ஒண்ணுக் கடிச்சிட்டு

சீக்கரம் வாப்பா” வெருட்டினான் அந்தக் “கஸ்டம்ஸ்” பணியாளர். நாதன் அவனைத் திரும்பிப் பார்த்தான். நின்று நிதானமாய் வேட்டியைத் தூக்கி அண்டாயரில் கைவிட்டு “பர்சை” எடுத்து அதனுள் இருந்த காசை எடுத்தான். அவனிடம் நீட்டினான்.

“எதுக்கப்பா” என்றான் அந்தக் கஸ்டம்ஸ் பணியாளர்.

“நான் ஓடப்போறன் சார் நீங்கள் பாக்காம இருக்க” துணிவாய்ச் சொன்னான் நாதன்.

“ஏய்யா, என்னை நீ லஞ்சம் வாங்கச் சொல்றியா?” கோபமாய்க் கேட்டான் பணியாளன்.

அவர்கள் அவனைப் பிடிச்ச வைச்ச இன்னும் காவல்துறையிடம் பாரங் கொடுக்காமல் வைத்திருப்பதற்குக் காரணமே இதற்குத்தான் என்பது நாதனுக்குத் தெரியும்.

“சார் நான் என்ன கொலையா பண்ணிப்பட்டன், எங்கிட்ட பணமிருந்தா பிளைட்டிலையே பேயிருபேன் சார், இந்தாசார் என்கிட்ட ஆயிரம் ரூபாதான் இருக்கு வச்சுக்கோ சார்” நாதன் காசை நீட்டினான்.

ஒரு
அகதியின்
நாள்

முல்லை யேசுதாசன்

நாதனிடம் வேறு காசு இல்லை என்பதை பணியாளர் நம்பினார். அந்த ஆயிரமாவது வரட்டும் என்று, கையை நீட்டினான். நாதனுக்கு தான் தப்பிவிட்டேன் என்ற சந்தோசம். இருந்தாலும் ஆயிரம் ரூபா அநியாயமாக போகுதே என்ற கவலை.

“சார் ஒரு ஐம்பது பைசா கொடுங்க ரீ சாப்பிட கூட காலில்லை”

பணியாளர் அவனுக்கு ஒரு ரூபா கொடுத்துவிட்டு “சீக்கிரம் வாய்யா” என்று வந்தவழியே போய்விட்டான்.

நாதனுக்கு தெரியும் இனி அவனைத்தேடி அந்தப் பணியாளர் வரமாட்டார் என்று.

இராமேஸ்வரத்தில் இரவு ரயிலேறி விடியற்காலையில் கோயம்புத்தூரில் சந்தியமங்கலம் போவதற்கான ஜீவா பஸ்சில் இருந்தான் நாதன்.

“ஏம்பா, சந்தியமங்கலமா?”

“ஆமா” என்றபடியே எழுந்துநின்று “அண்ராயரில்” கைவிட்டு காசெடுத்துக் கொடுத்தான். இவனைப் பார்த்தவுடனேயே உண்மையில் மெட்டுப்பாளையமோ, பவானிசாகரோ, ஏதோ ஒரு கிராமத்தவனைப் போலிருந்தான் நாதன்.

ஊட்டியின் மலையடிவாரத்தில் மெட்டுப்பாளையம் முகாமில்தான் முதலில் நாதன் இருந்தான். ஒவ்வொரு அரசியற் பிரச்சனைக்கும் அங்காங்கு அகதி முகாம்களை மாற்றுவார்கள். தொண்ணூறில் அவன் இந்தியாவுக்குப் போகும்போது தமிழக ஆட்சியில் கருணாநிதி. அதுக்குப் பிறகு ஜெயலலிதா வந்ததோடதான் கஸ்ரங்களை ஆரம்பித்தது. சின்ன எசுகு பிசுகென்றாலும் வேலூர் அல்லது சேலம் தம்பம்பட்டி போனா வெளியே வாறது இயலவே இயலாது. அடிக்கடி “செக்கிங்” என்று அகதி முகாம்கள் அல்லல்படும். வாற “பொலிஸ்” காரனுக்கு எவர் என்றாலும் பத்துப் பேரை பிடிச்சுக்கொண்டு போனாச்சரி. நாதனும் கொஞ்சக்காலம் கோயம்புத்தூர் சின்ன “ஜெயில்”ல

இருந்தவன். லஞ்சம் லஞ்சமாகக் கொடுத்துத்தான் வெளியில் வந்தவன். அவன் கொண்டு போனகாசில் அரைவாசிக்கு மேல் தமிழ் நாட்டுப் “பொலிசு”க்கு லஞ்சம் கொடுத்திருப்பான். இப்ப கொஞ்சக் காலம் பவானிசாகர் முகாமுக்கு மாற்றப்பட்டபிறகுதான் நிம்மதியா போகிறவன்.

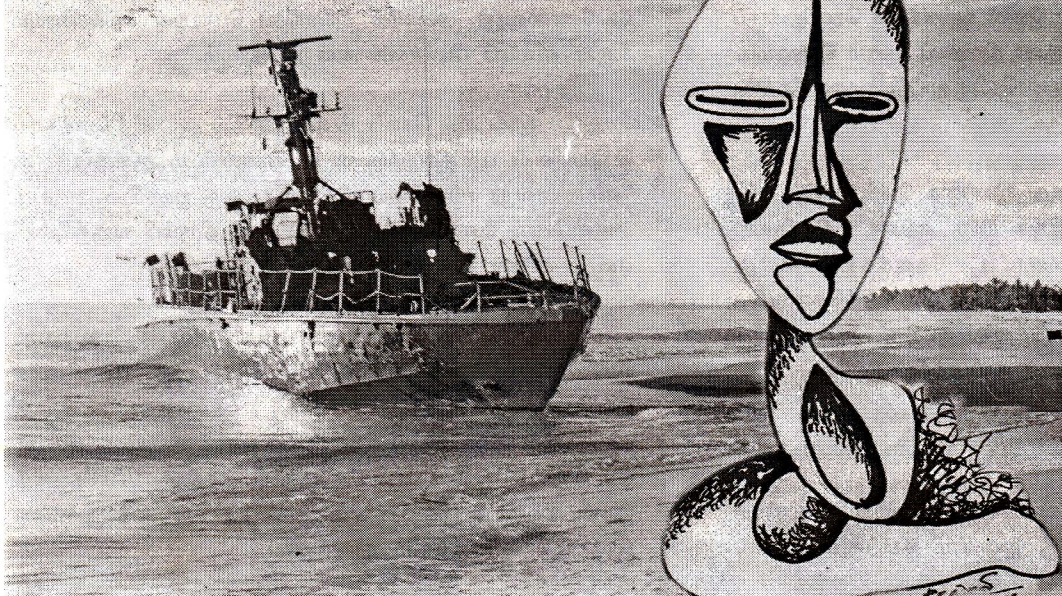
நாதன் இந்தியாவுக்கு வந்து பத்து வருசமாச்சு. வரும்போது மூத்த மகளுக்கு எட்டு வயசு. அதுகளுக்கு இலங்கைத் தமிழ் அறவே தெரியாது. தொண்ணூறுக்கு முந்தி நாதனும் பெரிய சம்மாட்டியாத்தான் இருந்தான். அவனுடையமூன்று சகோதரர்களும் மச்சானும்சேர்ந்து ஒன்றாகத் தொழில் செய்தார்கள்.

நாதன்தான் எல்லாவற்றிற்கும் பொறுப்பு. சகோதரர்கள் அவனில் நல்ல நேசம். கடலுக்குப் போவது அவன்தான். கரையில் “ஜஸ்வாடி” வேலைகள் செய்து கொழுப்புக்கு மீன் அனுப்புவதும் அவன்தான். ஐந்து வள்ளங்கள், “ஜஸ்வாடி” என்று ஓரளவு வசதியாபிருந்தவன். ஒவ்வொருவராய் கல்யாணம் முடித்து பிரிந்து போனாலும் தொழிலை அவன் பிரிக்கவில்லை. கடலுக்கு நாதன் பயந்தவனில்லை. எந்தக் காற்றுக்கடலுக்கும் தொழிலுக்குப் போவான். கடலடி வந்தால் வள்ளம் கரைக்குவிட நீந்திப்போய் வள்ளம் விடுவதும் அவன்தான். எந்தக் கடலடியிலும் கவுக்காமல் வள்ளம் விடுவான். எதுற்கும் பயப்படாதவன். ஆனால் “ஆமி”க்கு மட்டும் சரியான பயம். இந்தியன் “ஆமி”ப் பிரச்சினை வந்தபோது இவனோடு கடலுக்குப்போனவன் “ஹெலி” யடிச்சு செத்துப் போன போது நன்றாகப் பயந்து விட்டான்.

அதுக்குப் பிறகு ஹலிச்சத்தம் கேட்டாலே ஓரிடத்தில் நிற்கான். ஓடித்திரிவான். எத்தனை தரம் “ஆமி”யிடமும், “நேவி”யிடமும் அடிவாங்கிப்போட்டான். அதுதான் அவனை இந்தியாவுக்குப் போக வைத்தது. தம்பி மாறும் தங்கச்சியும் தாங்கள் இந்தியாவுக்கு வரமாட்டோம் என்று சொல்ல தொழிலைப்

பிரிச்சு தன்னுடைய பங்கையும் அதுகளுக்கே விற்றுப் போட்டு “என்ற பிள்ளை களை காப்பாத் தோணும்” என்றுதான் இந்தியாவுக்குப் போனான்.

இருந்த காசெல்லாம் இந்தியாவில்கரைச்சு, பிள்ளைகள் வளர வளர செலவு கூடி சித்தாள் வேலைக்குப் போய், “லாரி”க்கு மண்ணடிச்சு, செய்யாத

வேலையெல்லாம் செய்து ஜெயில்ல மாசக் கணக்காக கிடந்து, லொறியில் அடிபட்டு கொஞ்சக் காலம் இயலாமல் கிடந்து, இருந்த நகையெல்லாம் அழிச்ச அப்பவும் கடனில் இருந்து மீள முடியவில்லை. ஒரு பெட்டிக் கடையும் இரண்டு சங்கிலியும் தான் மிச்சம். அதை வச்சுத்தான் கடன்காரர் எல்லாரையும் சமாளித்தான். இன்னும் கொஞ்சநாள் போக அதுவும் இல்லாமல்.

அந்த நேரம்தான் இலங்கைக்குப் போகிற முடிவை மனுசிக்கு சொன்னான். அவளுக்கு விருப்பமில்லை, அதைவிட கடன்காரர்.

“ஏங்க நீங்க புறப்பட்டு போறது சரி. கடன்காரங்க உங்களை வட்டுருவாங்களா?” மனுசி கேட்டான்.

“அதான் உன்னையும் உம்புள்ளங்களையும் வட்டுட்டு நான் தனிய போயிரன்” நாதனுக்கு அதைச் சொல்ல மனமில்லாமல் சொன்னான்.

“ஏங்க இங்க எங்களை கூட்டிட்டு வந்தீங்க?”

“வந்தது பிழை தான்”

“அங்க போய்த்தான் என்ன செஞ்சுக்கப்போறீங்க?”

“உழைச்சுப் பணம் அனுப்புறன் கடனைக் கொடுத்திட்டு புள்ளங்களை கூட்டிட்டுவா”

“பிழை செய்துபோட்டீங்கள் நீங்கள்”

“ஆமாடி பிழைதாண்டி செஞ்சுபோட்டன். இங்க பயமில்லாம இருக்கலாமண்ணுதாண்டி இங்க வந்தன். பயமே இங்கதாண்டி இருக்கு. இங்க உழைச்சு சாப்பிடலாமென்று வந்தோம். அதுவும் முடியல நம்ம நாட்டுக்கு எப்படிப் போகப்போறோம். இங்கேயே கிடந்து ஒவ்வொருநாளும் ஏங்கி, ஏங்கி, பயந்து பட்டினியாகக் கிடந்து “லாஸ்டில” செத்து போயிடுவாடி. அழுதான் நாதன். அவளும் சேர்ந்து அழுதாள்.

“நீங்கள் எப்பங்க போகப்போறீங்க.”

“ராமேஸ்வரம் போனா ரோலர் வள்ளங்கள் தொழிலுக்குப் போகும். அதில போயிரலாம். ஆனா நிறையப் பணம் வேணுமடி. ரோலர் வள்ளங்கள் இலங்கை கரைதெரிய வட்டுடா நான் நீந்தியே போயிருவன்.”

“அப்படிப் போகும்போது இலங்கை நேவி வந்திட்டால்”

“எப்படி பன்றது இங்க யாரு எங்களை மதிக்கிறான். எச்சக்கல நாய்களே! “கம்மனாட்டி, கேனக்கதி” என்று எதுக்கெடுத்தாலும் திட்டுறான். ஏச்சு வாங்கிக்கொண்டே கிடக்கச்சொல்றியா? போனாப் போவுது உசிரு. நான் போய்ச் சேந்திட்டா எங்கட பிள்ளைகளை காப்பாத்திடாமில்லே.”

“நீங்கள் போகத்தான் போறீங்களா?”

“ஆமா”

கடையில் சேர்ந்த காயையும்... மீண்டும் கொஞ்சம் கூட்வாங்கிக் கொண்டும் ஒரு ஐயாயிரம் சேர்த்துக்கொண்டு புறப்பட்டான்.

மண்டபத்திற்கு வந்து ஒரு சினேகிதனோட ராமேஸ்வரம் வந்து. “ரோலரு”க்குப் போகிற வள்ளக்காரரை விசாரித்து, ஒருதரும் அவனை ஏற்றிக்கொண்டு போக மறுத்து விட்டார்கள் பெரிய கஸ்ரப்பட்டு கெஞ்சி மன்றாடித்தான் ஒரு “ரோலர்” காரன் இலங்கைக்கரை தெரியக் கொண்டுபோய் விடுறதுக்கு ஒத்துக்கொண்டான்.

மூவாயிரம் ரூபா காச வாங்கி விடியற்காலையிலே அவனை வள்ளத்தில் ஏற்றி மறைத்து வைக்க யாரோ கஸ்ரம்ஸ்காரருக்குச் சொல்லிவிட்டார்கள் - “கஸ்டம்ஸ்” காரன்-வந்துவிட்டான். காசை கொடுத்து சமாளிக்கவும் காச இல்லை. வள்ளக்காரனிடம் கொடுத்த மூவாயிரத்தையும் பறித்துவிட்டு அவனை விட்டுவிட்டான், “கஸ்ரம்ஸ்” காரன். நாதனுக்குத் தெரியும் விசாரணை, விளக்கம் என்று தன்னைக் கொண்டு போகமாட்டான் என்று, அப்படிக் கொண்டுபோனால் வள்ளக்காரனிடம் வாங்கிய காசுப்பிரச்சனையும் வெளிவரும். தனக்கு வரும் காசை “கஸ்டம்ஸ்” காரன் இழக்க விரும்பமாட்டான். தன்னிடமும் ஏதாவது லஞ்சம் வாங்கலாம் என்று எதிர்பார்ப்பான் என்று அவர்கள் தனியே நின்று மெதுவாய் பேசும்போதே புரிந்துவிட்டது நாதனுக்கு. “கஸ்டம்ஸ்” கட்டித்துக்குக் கொண்டு போக முன்னமே தப்பிவிடவேணும். “கஸ்டம்ஸ்” காரனிடம் சென்றான்.

“சார் ஒண்ணுக்குப் போகணும்” தப்பிவிட்டான்.

மேட்டுப்பாளையமோ, பவானிசாகரோ போகக்கூடாது. முகாமில் சொல்லாமல் புறப்பட்டா கட்டாயம் தேடிமிரும்பார்கள். அவர்களிடம் பிடிபட்டால் விசாரணை, விளக்கம் ஏச்சு பேச்சென்று..... கடைசியில் இந்தப் பயணம் நின்றுபோய்ப்பிடும்.

சத்தியமங்கலத்திலிருந்து பதினைந்து கிலோமீற்றர் தூரமுள்ள பவானிசாகருக்கு நடந்தே போனான். ஒருமுறை கோயம்புத்தூர் “ஜெயில்ல” அடைச்ச வச்சிருந்து ஓடிவந்த கோணைஸ்வரன். அவனின் சினேகிதப் பொடியன் எல்லாரையும் சீ.ஐ.டி எப்படிப் பிடிச்சவன் என்று தெரியும்.

இடையில் கொட்டம்பாளையத்தில் ஒரு இந்தியாக்காரப் பெடியனின்வீட்டில் நிற்குகொண்டு மனைவியிடம் ஆளனுப்பினான். “எப்படியாவது சங்கிலியை வித்தாவது ஒரு ஐயாயிரம் அனுப்பு. அனுப்பினால் போகிறேன். இல்லாவிட்டால் திரும்பி வருகிறேன்” என்று. அவள் காச அனுப்பினாள்.

இந்தமுறை நாதன் கவனமாயிருந்தான். “ஆரையும் இனி நம்பிறதில்லை” என்று முடிவெடுத்தான். இரவிரவாக இராமேஸ்வரம் வந்தான். இரண்டு எண்ணைக் “கான்”கள் வாங்கினான். இடைவிட்டு சிறுகயிறில் இரண்டையும் கட்டினான். இரண்டு “பன்”, ஒரு தீப்பெட்டி ஒரு சிறுகத்தி, வாங்கிக்கொண்டு இராமேஸ்வரம் கடற்கரைக்கு வந்தான். விடிவெள்ளி வரும்வரை இருட்டில் சிறிது நேரம் தூங்கினான்.

விடியும் நேரம் கொணர்ந்த பொருட்களை தலையில் தலைப்பாகையில் கட்டினான். கடலில் இறங்கி நீந்தத் தொடங்கினான். அவனுக்கு இதைவிட வேறு வழி தெரியவில்லை. திரும்பவும் அகப்பட்டு பெண்சாதி பிள்ளைகளின் முகம் பார்க்கமுடியாமல் அடைபடுவதைவிட இப்படியே நீந்திப் போய்விடலாம். தன்னை இரையாக்கப்போகும் கடற்கறாக்களையும் உடம்பை அரித்துச் சீரழிக்குப்போகும் கடற்சொறியையும், குளிர், பசி எல்லாவற்றையும் மறந்துவிட்டான். என்ன ஒரு பதினெட்டு மைல் தூரத்தில் ஊர். அல்லது சாவு. இரண்டில் ஒன்று. இந்தியாவிலே கிடந்து பிள்ளைகளையும் நல்ல முறையில் வளர்க்க முடியாமல், சீரழிந்து நொந்து நோய்வாய்ப்பட்டு சாவதைவிட கடலிலே காணாமல் போவது மேல். கரையை போயிட்டா..... என்ற சகோதரங்கள் அள்ளித்தந்த கடல்..... ஒருவருசம் மெத்த, என்ற பெண்சாதி பிள்ளையளை எடுத்திடுவன்.

சாதாரணமாக விடியற்காலையில் தொழிலுக்கு வரும் ரோலர்களை எதிர்பார்த்து நீந்திக்கொண்டிருந்தான் நாதன்.

விடிந்து குரியன் சற்று மேலே வந்துவிட்டான். குளிர் குறைந்து விட்டது. தூரத்தில் இராமேஸ்வரம் கரையிலிருந்து ரோலர்கள் தொழிலுக்கு வரத் தொடங்கி விட்டன. நாதன் இருப்பில் கட்டியிருந்த மிதப்புக்கானோடு நீந்திக்கொண்டிருந்தான். கானுக்குக் கட்டியிருந்த கயிறு உடம்பைத் தேய்க்க உடம்பு எரியத் தொடங்கி விட்டது. அருகே வந்த ஒரு ரோலர்காரனுக்கு கைகாட்டினான். கிட்ட வந்த ரோலர்காரன் ஆச்சரியப்பட்டான். "ஏன்யா என்னைக் கொண்டுபோய் இலங்கைக் கரைக்குப் பக்கமாய் வருவியா? பணம் கொடுக்கிறேன்".

ரோலர்காரன் கொஞ்சநேரம் நியுட்டனில் நின்று நாதனையே பார்த்துக் கொண்டு நின்றான். அவனை இலங்கைக்காரன் என்று அடையாளம் கண்டு கொண்டான்.

"உங்க ஊருக்கு நீந்திப்போக முடியுமாப்பா உன்னால" ஆச்சரியமாகக் கேட்டான் அவன்.

"அதெல்லாம் வேணாப்பா உன்னால முடியுமோ முடியாதாய்யா" பேச்சைவெட்டினான் நாதன். ரோலர்காரன் ஏத்தவே மறுத்துவிட்டான்.

"நாம்புள்ளகுட்டிகாரன்யா. ஜெயிலெல்லாம் என்னால பாக்க முடியாதாய்யா" எட்டிக் காலால் கியரைத் தள்ளினான். ரோலர்காரன் வள்ளம் ஓடத்தொடங்கியது. அடுத்த ரோலருக்காக நாதன் காத்திருக்க அதுவும் வந்தது. வந்தவனும் அவனை ஏற்ற மறுத்து போய்விட்டான். பின்னால் வந்தவன் ஏறச்சொன்னான். தம்பிக்காரன் ஏற்றவேண்டாம் என்று சொல்லியும் அவன் ஏற்றினான் நாதனை.

"உன்னைக் கொண்டுபோய் விட்டா எவ்வளவு பணம்பா கொடுப்பே" என்றான். "ஒரு மூவாயிரம் தர்றேன்" என்றான் நாதன்.

ரோலர் முதல்பாடு மடிவைக்க முன்னமே ரோலர்காரனும் நாதனும் சிநேகிதமாகிவிட்டனர்.

"ஏன்பா இப்படி நீந்தியே போக நினைச்சே. ரொம்பக் கஸ்ரமா? இடையிலே உனக்கேதும் ஆயுடுச்சென்றா என்ன செய்வே. எத்தனை புள்ளைகள்."

கேள் விமேல் கேள்வி கேட்டான் ரோலர்காரன். எல்லாவற்றிற்கும் பதில் சொன்னான் நாதன். ரோலர்காரனுக்கு அவனைப் பார்க்கப் பாவமாப்பட்டது. தனது நாட்டையும் நினைத்துத் துக்கப்பட்டான். முதல்பாடு மடியிழுக்க நாதனும் உதவிசெய்தான். முதல்பாடே பரவாயில்லை. அடுத்தபாடு வலைவைச்சு எழும்ப மதியமாச்சு, பட்ட மீனில் பெரிய குவாப்பாரையாய் தெரிந்தெடுத்து சைலஞ்சரில் கட்டு சோறும் கொடுத்தார்கள். நாதனும் சாப்பிட்டான். கொஞ்சநேரம் கழித்து நாதன் இறங்கி நீந்திப்போகக் கேட்டான். ரோலர்காரன் விடவில்லை.

"கொஞ்சம் பொறுத்துக்கோ நாதண்ணை, நெடுந்தீவுப் பக்கம் உன்னால நீந்த முடியாது, நீர் அதிகம்."

மூன்றாம் பாடு தலைமன்னார் கரைபார்த்து மடியிறக்கி, பின்னேரம் தலைமன்னார் கரை தெரிய நாதனை இறக்கிவிட்டான். அவனுக்கும் கவலையாப் போச்சு. நாதனிடம் இருந்த சிறிய காண்களை வாங்கிக் கொண்டு இருபது லீற்றர் டீசல் கான் ஒன்றைக் கொடுத்தான். இது நாதனுக்கு வசதியாய்ப்போனது. காற்றோடும் நீரோடும் பேசாலையை நோக்கி நீந்தத் தொடங்கினான். இந்திய ரோலரும் கண்ணுக்கு மறைந்துகொண்டிருந்தது.

இருளிலே தலைமன்னார் பியர் வெளிச்சம் தாண்டி பேசாலைய் பக்கமாய் நீந்திக்கொண்டிருந்தான். அவனுடைய நல்லகாலம். சொறிக் கூட்டம் தண்ணீரில் தட்டுப்படவில்லை. சுறாவோ பெருமீனோ தட்டுப்படவில்லை. பேசாலைய் பக்கமிருந்து ரோந்து நேவிக் கப்பல்கள் தலைமன்னார் பக்கம் போய்க்கொண்டிருந்தன. நடுச்சாமமளவில் கரைபிடித்தான். கடற்கரையில் இருந்து சிறிது தூரத்தில் காட்டுப் பற்றைகளாயிருந்தன. "கடவுளே ஆமிக்காரனின் கண்ணில் தட்டுப்படவே கூடாது" கடவுளை ஒருமுறை வேண்டிக்கொண்டான். கொஞ்சநேரம் மணலில் படுத்து ஓய்வெடுத்தான். கொண்டுவந்த "பன்"னைச் சாப்பிட்டான். திரும்பவும் கடற்கரை மணலிலே பேசாலைய் நோக்கி நடக்க ஆரம்பித்தான். விடிகிற நேரம் மீண்டும் கடலில் இறங்கினான். இன்னும் கொஞ்சத் தூரம் ஒரு பத்து மைல் இருக்கலாம். இந்தியக் கடற்கரையிலிருந்து இறங்கிய உற்சாகம். இன்னும்

கொஞ்ச நேரம் பார்க்கலாம்

107 A Sri...
சுற்றுச்சூழல் பாதுகாப்பு

ஆபத்துக்களிலும் பிடிபாடுகளுக்குள்ளிருந்தும் வெளியேறவில்லை என்பது அவனுக்குத் தெரியும். என்னுடைய நாடுதான். எதிரியின் ஆக்கிரமிப்பில் அகப்பட்டு கிடக்கிற ஊர். கரையைவிடக் கடல் எவ்வளவு பாதுகாப்பு நீச்சல் அவனுக்கு தரையில் நடப்பது போல, நீந்தினான்.

விடிகிற நேரம் தண்ணீரோடு அது என்ன தொழில் செய்கிற படகா? இல்லை ரோந்துப்படகா? இல்லை புலிகளால் மூழ்கடிக்கப்பட்ட இலங்கையின் ரோந்துப்படகா? கிட்டவர அது நன்கு புலப்பட்டது. அது தண்ணீரில் தாண்டுபோய் கிடக்கும் ஒரு நேவிப்படகு. கொஞ்சநேரம் காலாற, கையாற, ஆசுவாசப்படுத்த ஒரு அருமையான இடம். பக்கத்தில் போய் அதில் தாவி ஏறினான். நன்றாக விடியும் வரை அதில் தண்ணீர் படாத மேல் தட்டில் படுத்துறங்கினான்.

விடியும் நேரம் படகொன்றின் இ பந்திரச் சத்தம் அவனை எழுப்பி விட்டது. ஒளிந்திருந்து உன்னிப்பாய் பார்த்தான். அது தொழிலுக்குச் செல்லும் ஒரு வைபர்க்கினாள் படகு. வெளியில் வந்து கையசைத்துக் கூப்பிட்டான். அவர்களும் அருகில் வந்தார்கள். தன்னுடைய கதை முழுவதையும் அவர்களுக்குச் சொன்னான். பரிதாபப்பட்டார்கள் அவர்கள்.

“அண்ணா நீங்கள் கரைக்குப் போகமுடியாது. ஆம்பிடிப்பான் ஆனா நாங்கள் இரணைதீவுக்குக் கொஞ்சம் கிழக்காலதான் தொழிலுக்குப் போறம். புலிகளின் பக்கத்திற்கு நாங்கள் போகமுடியாது. நீங்கள் விரும்பினால் இடையில் கொண்டு போய் விடுகிறம்.”

ஒத்துக்கொண்டான் நாதன்.

“அண்ணா இடையில் நேவி வந்தால் தண்ணீரில் இறக்கிவிட்டிருவம்”. அதற்கும் ஒத்துக்கொண்டான் நாதன்.

அவனை அவர்கள் இடையில் இறக்கவில்லை. தொழில் செய்யும்வரை அவனையும் வைத்திருந்தார்கள். மதியமளவில் வலையிழுத்து வலைப்பாட்டை மதியம் வைத்து ஓடினார்கள். நாதனுக்கும் நல்ல காலம், கரை தண்ணீரில் ஆடும் தூரத்தில் அவனை இறக்கிவிட்டார்கள்: நாதனும் நன்றிசொல்லி இறங்கினான். இன்னும் கொஞ்சதூரம் தன்னுடைய தேசத்துக்கென்று வேகமெடுத்தான்.

இவ்வளவு தூரம் நீந்திவந்து இந்தக் கொஞ்சத் தூரத்தைக் கடக்க முடியாமல் போய்விடுவேனோ என்று கலங்கத் தொடங்கிவிட்டான். ஏனென்றால் கடல்முழுவதும் காக்கா சொறியோ? அல்லது

நெருப்புச் சொறியோ? எதுவென்று தெரியவில்லை. எட்டி நீந்தும்போது முகத்தில் அடிக்கும் தண்ணீரோடு அதுவும் சேர்ந்து பட்டு கடிக்கத் தொடங்கி முகம் முழுவதும் நெருப்பாய்க் காந்தத் தொடங்கிவிட்டது. இது எவ்வளவு தூரக் கடல்வரை இருக்குமோ நானந்தும் காய்ந்தும் உப்பேறிப்போன முகத்தில் நெருப்பு வெப்பம் கையைத் தூக்கி முகத்தை வழித்துவிட்டான்.

இன்னமும் எரியும், பகையாளிகளுக்குப் பயந்து பயந்து கடலில் பயணித்து அவனுக்குக் கிட்டக்கூட நேவியொன்றும் வரவில்லை. அதிசயம் என்று நினைத்திருந்தவன், இப்போ இயற்கையால் இறப்பு அவனுக்கு அருகில் வந்து கொண்டிருந்தது. நன்றாக முழுமையாக கரை கண்ணுக்குத் தெரியும் தூரத்தில் சாவும் கண்ணுக்குள் வருகிறது. நான் சாவதை விட இந்தியாவின் அரசியல் அடக்குமறைக்கும், லஞ்சம், ஊழல், அடிமை வாழ்வு அதோடு இலங்கை அரசின் இன அழிப்புக்குள்ளும் அடங்கிப்போய் தோற்றிடுவேனோ என்ற பயம் தான் இன்னும் அதிகமாயிருந்தது அவனிடம். கொஞ்சத் தூரம் நீந்தியதும் தெரிந்தது அது நாவற்காய்ச்சொறி என்பது. அது கூட்டம் கூட்டமாய் வந்து அவனை நீந்தவிடாமல் இடித்துப்போனது. இப்பொழுதுதான் கடவுளை நினைத்தான் நாதன். தன்னால் இயலாமல் போகும்போது கடவுளை நினைக்கும் மனிதஇயல்பு அவனுக்கும் இருந்தது. மனைவி, பிள்ளைகள் கண்ணுக்குள் வந்து போனார்கள். தோற்றுவிட்டேன் என்றிருக்க அவனுக்கு முன்னால், அதை எப்படிக் காணாமல் போனேன். வலைப்பாட்டுக் கடலில் களங்கட்டி பாயவரும் ஒரு பாய்வள்ளம் தன் பெலம் முழுவதையும் சேர்த்துக் கத்தினான். அவர்கள் அதற்கு முன்னரே அவனைக் கண்டுவிட்டார்கள் போல, வள்ளம் அவனை நோக்கியே வந்து கொண்டிருந்தது.

★

இனி
வானம் வெளிச்சமும்
(நாவல்)
அறிவுறும் வெளியீட்டகம்
கிளிநொச்சி.

இது தமிழ்க்கவியின் முதல் நாவல். தேசிய விடுதலைப்போராட்டமும் வன்னிச் சூழலும் இணைந்து வெளிப்பாடு கொள்ளும் இந்த நாவல் ஒரு போராளியின் சரிதையாக இருக்கிறது. வறுமையும், துயரும் குழந்திறுக்குகின்ற நிலையிலும் அதையும் மீறி எழும் போராட்ட உணர்வும், உந்துதலும் கொண்ட மனிதர்களின் வாழ்க்கை இதில் பேசப்படுகிறது. மெய் நிகழ்வுகளின் சேர்மானங்களோடு சமகால வாழ்வை, வாழ்வின் கண்ணோட்டத்தைமுன்வைக்கும் எழுத்தாகத் தானிருக்கிறது “இனி வானம் வெளிச்சமும்.”

மிக இயல்பான மொழியில் வன்னியின் மனிதர்களையும் அவர்களின் நிகழ்காலத்தோடிணைந்த முப்பது வருட அரசியல், விடுதலைப்போராட்ட வாழ்க்கையையும் முன்வைக்கிறார் தமிழ்க்கவி.

-மகிழ்

உங்கள் தேவைகள் என்ன?

வாழ்த்துமடல்கள் வாடிவமைப்பா,
அழைப்பிதழ்கள் வாடிவமைப்பா,
புத்தகங்கள் வாடிவமைப்பா,
எந்தத் தேவையாயினும் நாடுங்கள்.

பிரதான சாலை
கிளிநொச்சி

நிலாபதிப்பகம்

பிரதான சாலை

கிளிநொச்சி

அதி நவீன
கணினி
அச்சமைப்பில்
விரைவாகவும்,
நேர்த்தியாகவும்,
அழகாகவும்
செய்து
பெற்றுக்கொள்ள

நிலா பதிப்பகம்

ஓடிச்சம்

கலை, இலக்கிய சமூக இதழ்

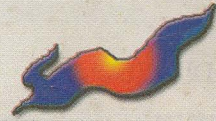
ஈழத்தின்

தலைசிறந்த கலைஞர்களின்
சங்கமம்

கலை, பண்பாட்டுக் கழகம் நடத்தும்

இசை, நடன, நாடக விழா

2003 ஏப்ரலில்
5 நாட்கள்
திருமலை நகரில்

முன்னூறு கலைஞர்கள்
பங்கேற்கும்
முதன்மை விழா இது

காண வருக
கலைமையி் பருக

